

ထောက်ခံ

စာကလေး

အခန်း (၁)

“ပွင့်ပွင့်ရေ”

“ပွင့်ပွင့်”

စိတ်ညစ်ရပါလား။

“ဟဲ့... မိပွင့်”

“အဟင်း...ဟင်း”

ရယ်ရယ်တယ်၊ ခေါ်တာ အဆင့်မြင့်လာပြီ။

ကြင်ကြင်နာနာ လေသံတွေပျောက်ပြီ မိပွင့်တဲ့၊

ဆက်သားနားထောင် အဆင့်ထပ်တက်လာနိုင်သည်။

“တယ်ဒီကောင်မ...ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား မသိဘူး၊

အခန်းထဲ အောင်းပြီး သေနေပြီနဲ့ တူပါရဲ့၊ ဟဲ့...ကောင်မ...

မိပွင့်”

တွေ့ဘယ် မဟုတ်လား၊ အကြားအမြင် ပေါက်နေတယ်လို့ တောင် ပြောလို့ရပါရဲ့။

တခြားလူမှ မဟုတ်တာ။

ပွင့်ဖူးဝေတို့က ကိုယ့်အမေအကြောင်းပဲ မသိရှိပါ့မလား၊ သိသမှ သိဂ်သိ။

စိတ်လေး လက်တစ်ဆစ်နဲ့ မေမေလို့တောင် မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်နဲ့ ဖေးဖ ဦးကျောဝေတို့ တိတ်တိတ် မဟုတ်ပေါင် ပြေးဝင်တောင် နာမည်ပေးထားကြ၏။

ဒါကြောင့် အိမ်မှာဆို မေမေဒေါ်သက်ဝေ နာမည်ပျောက်ပြီး ဒေါ်စိတ်လက်တစ်ဆစ်လို့တောင် ခေါ်ကြလေရဲ့။

အခုလည်း သိတယ်လေ။

အခေါ်အဝေါ်တွေ တိုးတက်လာမယ်ဆိုတာ။

“ဟဲ့...ကောင်မ မိပွင့်၊ ဒုန်း...ဒုန်း...အခန်းတံခါး ဝိတ်ပြီး သောနေသလား မသိဘူး”

“ပွင့်ပြီ မေမေရေ...ပွင့်ပြီ”

“ဟဲ့...ကောင်မ”

လုပ်ပြီ။

မေမေ မွေးထားပေမယ့် မိပွင့်မှာတော့ ကောင်မပဲ။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ပွင့်ပွင့် ပုံစံကိုကြည့်၍ မေမေ မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ တစ်အား အော်တော့၏။ ဒီလို အော်မယ်မှန်း သိလို့ ပွင့်ပွင့် တံခါး မဖွင့်သေးတော့ မေမေပဲ တစ်အားအော်ပြီးတော့...

“ညည်း ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဟို...အယ်...ပွင့်ပွင့် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး အေရီးဗစ် ကျင့်နေတုန်း မေမေ အတင်းခေါ်တာနဲ့”

ပွင့်ပွင့်ကိုကြည့်ပြီး မေမေ မျက်နှာမဲ့သွား၏။

ဘောင်းဘီတိုလေးက ကိုယ့်အိပ်ခန်းတွင် အခန်းတံခါးပိတ်လှဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေ့ကျင့်ခြင်းဖြစ်၍ တိုကပ်နေသော ဘောင်းဘီတိုလေးကို ဝတ်ထားသကဲ့သို့ ချိုင်းပြတ်လည်တိုက်ခါးတိုကျပ်ကျပ် အင်္ကျီလေးကလည်း မေမေအမြင်မှာတော့ ဤညှစ်မကောင်းမှာ အမှန်ပင်။

နွေ့၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ လက်ရှည်အင်္ကျီမပြတ် ဝတ်တတ်သော မေမေနှင့် ပွင့်ပွင့်အဖို့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းသာ ဖြစ်၏။ ဒီတော့...

ပွင့်ပွင့်၏ ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ခန်းဝတ်စုံကို ကြည့်၍ မေမေ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“မိပွင့် တစ်ယောက်ဟာလေ၊ ငါ့ ဝမ်းထဲက ဓမ္မေထွက်ပေလို့ပဲ၊ မိန်းကလေးတဲ့ အံ့တယ်တော်”

မပြစ်တော့။

ကိစ္စမရှိဘဲ မေမေ တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်ထံ ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘတ်မှန်း ပွင့်ဖူးဝေ သိသည်။

ဘာကိစ္စလဲဆိုတာကို ပွင့်ပွင့် ပုံစံကြည့်ပြီး ပြောရန် မေမေ မှု့မဲ့သွားပုံရ၏။

ပြောခိုင်းမှ။

နို့မဟုတ်ရင်တော့လား။

လိုရင်း မဆုတ်ဘဲ ပွစိပွစိနှင့် အဆူခံရတာပဲ အဖတ်တင်နိုင်
သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ....”

“မေမေ ပွင့်ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟင်....ဪ...ဟုတ်ပါ။ ကျုပ် ပြောစရာရှိလို့ ညည်းဆီ
ဓာတ်လာတာပဲ။ တကယ်တော့ ညည်းပုံစံမြင်တာနဲ့ စကားပြောဖို့
တောင် မေ့သွားပါရဲ့။ ညည်းအဘွား ဒေါ်ဝေဝေ လာမယ်”

“ဆရာ....”

ပြဿနာပဲ။

“ဘယ်....ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“အခုပဲ။ အခုပဲ တယ်လီဖုန်း လွှာတယ်လေ”

“ဟူး”

အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်မိ
သည်။

“ဟိုက်....”

ဆွားပြီ။

ခေါင်းမှာ ပေါင်းထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ကျွတ်
ကျသွား၏။

“ဟင်....မိပွင့်၊ ညည်းခေါင်း....ညည်းခေါင်းက ဆံပင်တွေ
ကော....ဆံပင်တွေလေ”

“ဟို...ဟို”

ပွင့်ပွင့် စကားမဆုံးလိုက်ရ။

လျင်လိုက်မြန်လိုက်တဲ့ မေမေ့လက်။
ဖျတ်ခနဲဆို တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျန်နေသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ
ကို ဆွဲဆောင်ယူလိုက်၏။

“ဘုရား....ဘုရား”

ဒီမနက်စောစောကြီး မေမေ ဈေးသွားကတည်းက လစ်
ပြီး သွားလုပ်ထားရတဲ့ ခေါင်း။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကျိန်းတောင်
နေသေးရဲ့။

မကျိန်းခံနိုင်မလား။

ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို ကောက်ရ၏။

အဲဒါ ပထမအဆင့်။

ကောက်ပြီးတော့မှ ထပ်ဖြတ်သည်။ ခေါင်းနဲ့ကပ်ကပ်လေ။
တိုက်နေသော ဆံပင်က တကယ်ကို နိုင်ငံခြားက မိုနာကို
ခွဲစားကြီးနှင့် ဂရေကယ်လီ မင်းသမီးတို့ရဲ့ သမီးတော် စံပြမယ်
ဘက်ဖန်ပုံစံကို ယူထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်ကေပုံ မကျတကျ
ဘိုတိုကပ်ကပ်လေး ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့်မို့ စောစောက မေမေ့ ခေါ်သံကြားသော်လည်း
ချက်ချင်း မထူးနိုင်သေးဘဲ ခေါင်းကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်
ပေါင်းပြီးမှ ထူးရသဖြင့် အခန်းတံခါးဖွင့်ရတာ နောက်ကျခြင်း
ဖြစ်၏။

အခုတော့ သွားပြီ။

ဖုံးသမျှ ပေါ်ပါပြီ။

“ဒီခေါင်းက ဘာခေါင်းတဲ့၊ ဟင်....ပြောစမ်း မိပွင့်၊ ဘယ်
အချိန်က သွားလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မ...မနက်က မေမေ ဈေးသွားတုန်းက”

“ဒီမနက်ပေါ့”

“အင်း”

မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်လုပ်ရင်း မိပွင့် မပွင့်တပွင့် အသံနှင့် အင်းလိုက်ရ၏။

“ဘာ အင်းလဲ...ဘာ အင်းလဲ၊ ညည်းရုပ်ကို ညည်းကြည့်စမ်း၊ ငါတော့ သေသာ သေလိုက်ချင်တာပါပဲအေ”

ပွင့်ဖူးဝေလည်း သေချင်တာပါပဲ။

တကတဲ...။

မေမေ ခုန်ပေါက်နေပုံများ ဆိုးသိန်းတန်ထိ ပေါက်ပြီး လက်မှတ်ပျောက်တာကျရော။ ပွင့်ဖူးဝေကိုလက်ညှိုးကြီး တထိုး ထိုးနှင့် ထိုးရင်း လူပါ ခုန်ပေါက်ခုန်ပေါက် ဖြစ်နေလေသည်။

ဖြတ်သားညှပ်ထားသော ခေါင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ လက်ဖြင့် မသိမသာ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

အဟဲ...တိုတိုလေး။

ဗိုလ်ကေပုံ မကျတကျခေါင်းနဲ့ ကပ်နေတာပေပဲ။ တိုပေမပေါ့။

“ညည်းက ငါ့ကို မပြောမဆိုနဲ့ ဒီခေါင်းကို ဘာလို့သွား ဖြတ်တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

မေမေ ခုန်ပေါက်နေရာက ဒေါသ တကယ်ထွက်နေပြီ။

ဖြူနုသော မျက်နှာလေး ရဲဘွတ်နေ၏။

“ပြောလေ၊ ငါမေးတာ ပြောပါ၊ ဖြေစမ်းပါ၊ ငါ့ကို မပြောမဆိုနဲ့ ဘာလို့လုပ်တာလဲ ပြော၊ အခုပြော”

“ဟို...လုပ်ရင်းက ဒီပုံ...”

“ဘာ လုပ်ရင်းက ဒီပုံဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆင်ခြေကနဦးမလို့ ဟို ညည်းအကြောင်း ငါသိတယ်၊ ငါ့ကို မပြောမဆိုနဲ့ လုပ်တာ လုပ်ဦး၊ ကဲ...ကဲ”

“အာ...မေမေ...မေမေ၊ အမယ်လေး...နာတယ်၊ အား” မေမေဒေါသတွေ သိပ်ကို မေါက်ကွဲကုန်ပြီထင်၏။

ဝေးကြောင်ကြောင်အိုက်တင် တမင်လုပ်၍ ရပ်နေသော ပွင့်သနား ဖျတ်ခနဲ ကပ်လာ၏။ ဆံပင်ကို အားပါးတရ လက်ဆုပ်၍ ဆွဲဆောင်တော့သည်။

သိဘယ်လေ။

မေမေ ဒီလိုလုပ်မယ်မှန်း။

ဒါကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေတစ်ယောက် ရွှောင်ရန်တီမ်းရန် အဆင်လုပ်ထားသဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ တိုလွန်းသောဆံပင်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း မေမေထင်သလောက် ပွင့်ဖူးဝေ ဆံပင်များ မေမေလက်တွင်း ပါမသွားသော်လည်း ချော်ခနဲ ညည်းနည်းပါးပါး မိသွားသည်ပင် မသက်မသာ ခံလိုက်ရ၏။

“ဆံပင်တိုတာ နဂိုကကည်းက ကြည့်မရပါဘူး ပြောနေတဲ့ ငါ့ထဲက၊ တော်ကြာ ဟိုတီဗိုထဲက အဆိုကျော်ပုံ၊ ရုပ်ရှင်မင်းမင်း ပုံဆိုပြီး ဆင်ခြေနဲ့ လုပ်လုပ်လာတာ ငါ မပြောချင်လို့ ညည်းနေတာ၊ ညည်း အခု ညှပ်လာတဲ့ခေါင်းက သိပ်ကြည့်ရင် ခေါင်းနေတယ်ပေါ့လေ”

အသံကွေ့ အကျယ်ကြီးနှင့် တစ်အားကုန်းအော်နေသော မေမေကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေ တကယ်စိတ်ညစ်လှသည်။

နိဂ္ဂ မသက်စွန်

မေမေအသံက တကယ့်ကိုကျယ်၏။
 ဟိုဘက် ဘေးခြံတွေတောင် ကြားနိုင်သည်။
 သူများတွေက ဘာဆူမှန်းမသိဘဲ တစ်မျိုးထင်ရင် မခက်
 လား၊ ပွင့်ဖူးဝေ ချက်တာပေါ့။
 “ပွင့်က ဘာများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပြစ်လုပ်လို့လဲ
 မေမေရယ်၊ မေမေ ဒီလောက်တောင် အော်နေတာလဲမေမေရဲ့”
 “ဆံပင်ညှပ်တာလေ၊ ဆံပင်ညှပ်တာ”
 “ဒါများ မေမေကလဲ၊ အဲဒါ ချစ်ဆယ်ကိုး ဒီဇိုင်းမေမေရဲ့”
 “ဒီယောကျ်ားပုံစံက ချစ်ဆယ်ကိုးဒီဇိုင်း ဟုတ်လား၊ ငါ
 ညည်းအမေ၊ ညည်းအမေနော်... ငါ ထင်လုပ်လိုက်ရ”
 “ဆံပင်များ မေမေက ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်လို့၊ တစ်လ
 မကြာဘူး၊ ရှည်လာမှာပဲဥစ္စာကို၊ အရင်ကလဲ လုပ်နေကျများ”
 ပွင့်ဖူးဝေ ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းစုသွား၏။
 အခါတိုင်းလည်း လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကျများ။ အခုမှ
 မေမေမှာ ပိုအရေးကြီးပြီး အော်နေတာ မကျေနပ်ပေင်။
 “အရင်က လုပ်နေကျ ဟုတ်လား၊ အရင်က လုပ်နေကျက
 နားရွက်အောက် ရှည်သေးတယ်၊ အခု ဘယ်လောက်တိုသလဲ၊
 ကိုယ့်ခေါင်း ကိုယ်ပြန်စမ်းကြည့်စမ်း”
 “တိုလဲ ခဏပေါ့ မေမေရာ၊ ပွင့် ပြောနေသားပဲ၊ မေမေက
 တစ်အားစိတ်တိုပြီးတော့”
 “ဪ”
 မေမေမျက်လုံးရွဲရွဲကြီး ပြူးလာပြန်ပြီ။

ပွင့်ဖူးဝေ နောက်သို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်
 သည်။
 ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပူစိသလောက် ဝ...က
 ညည်း မြန်ပါတ်သနဲ့။
 “ညည်းဘွားအေကြီးကလေ၊ ညည်းဘွား... အကြီး ကြွလာ
 ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ဘာလဲ... ညည်း... မိနစ်ပိုင်း၊
 ဒီပိုင်းမှာ ရှည်လာမလား၊ ပြောလေ... ဘွား ဖုန်းဆက်လို့
 မေမေတောင်မှ စောစောက ဘွား...
 ဘာဆို၊ ပွင့်က သိပါ့မလားလို့”
 “အေး... မသိ သိသိ၊ ညည်းဆံပင် ဒီအထ...
 ...အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပြောလေ”
 သေချင်ပါရဲ့။
 စောစောက ပွင့်ဖူးဝေလည်း သေချင်တယ်ဆိုတာ အဲဒါ
 ...။
 “ညည်းအဘွားအကြောင်း ညည်းသိလျက်သားနဲ့အေ၊ ငါ
 ဘွား သေချင်တာပဲ၊ ညည်း မသိတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ”
 သိသည်။
 မသိတာ ရှိ။
 သိပ်ကိုသိ။
 နန်းမြို့တော် မန္တလေးမှာနေတယ် မပြောရ။ ဘွားဘွား
 ဝေဝေက တကယ်ကို နန်းဆန်၏။
 မိန်းမ ပီသမှုတွေ၊ စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုတွေ ဒေါ်ဝေဝေ
 ဘွား တစ်ပုံကြီးရှိသည်။

ပုံစံပြောင်း၏။ လူ့ပြောင်း မှုပြောင်း၏။

ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ရေးတွေ့လေ။

သို့သော်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ဝန်ခံရလျှင်ဖြင့် ထိုပုံစံပြောင်း ကတည်းက မိပွင့်တစ်ယောက် ဘွားဘွားထံ မရောက်တော့။ ပွင့်ဖူးဝေပုံစံတွေကိုမြင်လျှင် ဘွားဘွား တက်၍ သေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်....

ကျောင်းတက်ပုလျှင်တက်၊ မတက်ရသော ကျောင်းပိတ်ရက် များတွင်လည်း မွင့်ဖူးဝေကျူရှင်တက်ရလို့ ဘာလို့နှင့်ဘွားဘွား ထံ လုံးပမရောက်တော့ပေ။

ကြာပဲ ကြာလှပြီ။

နှစ်နှင့်ပင် ချီနေ၏။

ဟော....အခုတော့....

ဘွားဘွား လာပြီတဲ့။

မေမေ့ဒေါသတွေ ဟောထနေသလို ပွင့်ဖူးဝေ ရင်ထဲတွင် လည်း သောကများကြောင့် မောလူစွာဖြင့် တဒိတ်ဒိတ်တော့ တုန်လာ၏။

ဘွားဘွားကို တစ်ဆူလုံးတစ်မျိုးလုံး ချစ်ကြောက် ရှိသေ ကြသလို ဘွားဘွား၏ သြဇာ၊ ဘွားဘွား၏ ပေးဝေနှီးရင်းခြင်း နှင့် ကင်းသူဟူ၍ မရှိသဖြင့် ဘွားဘွား ကွယ်ရာတွင်သာ ထင်သလို လုပ်ချင်သလို လုပ်ရကြသော်လည်း ရွှေတွင်မူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် ရဲကြပေ။

ယခုဖြင့် ဘွားဘွား ဝယ်ပေးသော ခြံ၊ တိုက်၊ ကားနှင့် လစဉ် ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုတွေကို မပြတ် ခံယူနေရသော သား

သရင်း ဖေဖေ ဦးကျော်ဝေ၏ သမီး မြေးအရင်းကို မြင်လျှင် ဘွားဘွား ဘာပြောမလဲ။

ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုပြီး မေမေ စိတ်ပူသလို....

“ညည်း အဖေ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး လစာနဲ့ တော့ ညည်း ပါတိတ်ဝမ်းဆက် ထည်လဲ။ နိဂုံးခြားကဝင်တဲ့ အင်္ကျီပုံဆန်းဆန်းတွေ၊ စိန်နားကပ်တွေ မဝတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ထား၊ ညည်း အဘွားကြောင့်၊ ဒါကြောင့်မို့ ညည်း အဘွား ကိုကိုက်ကို ဖြစ်စေရမယ်။ သူ ထောက်ပံ့တာတွေ ပြတ်ရင်.... ဘွားဘွား.... မိပွင့်တို့ တက္ကစိကားတောင် ငှားဖမ်းနိုင်မယ်ထင်နဲ့ဟေ့” တာမျိုး ဖြစ်နိုင်၏။

အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘွားဘွား လာတော့မယ်။

ပွင့်ဖူးဝေ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပွေ့ရောင်းလွန်းသော ဖောရိန်းရှုပ်အင်္ကျီ၊ လုံချည်တိုတို၊ ဆံပင် တိုနှင့်....

ပွင့် စိတ်တွေအိုက်လိုက်တာ။

“တောက်.... ဝါနယ် စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ သင်းတို့ကြောင့် မှာ အမြဲစိတ်ညစ်ရတယ် ဗိုလ်သားကလေး”

မေမေ့နည်းတူ စိတ်ညစ်ပါလျက်နှင့် မေမေ၏ ဗိုလ်သားအဖ သော ဝေါဟာရကြောင့် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိ၏။

“ရယ်....ရယ်၊ ကောင်မလေး.... သေအောင်ရယ်နေ”

ဒါပဲ။

စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေသံပြင်းပြင်း ဆောင့်နှင်း၍ ပွင့်ဖူးဝေ ခန်းမုထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသော မေမေ့ကို

ကြည့်၍ ပွင့်ဖူးဝေ မရယ်နိုင်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲနေအောင် မှန်ရွှေ ပြေး၍ ရပ်လိုက်၏။

သည်ဆံပင်။

မေမေ ဆွဲဆောင်သွားမှ ပိုတောင်လှသေး။

နောက်က တိုက်ပိတ်နှင့် ဗိုလ်ကေပုံဖြစ်ပေမယ့် ရွှေကပန်ကေ ပုံစံ လန်လန် ခပ်ရွှည်ရွှည်ဆံပင်များက ဖုတ်သိုက်။

မေမေ ဆွဲဆောင်ထားသဖြင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေ သည့်အတွက် ပိုတောင် ပိုကျသေးသည်။

သည်ဆံပင်ပုံစံကို နိုင်ငံခြားမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေထဲတွင် မိုနာကို မြို့စားကြီးနှင့် ဂရေကယ်လီ ရွှေမင်းသမီးတို့၏ သမီးငယ် ကိုယ် ဟန်ပြမယ် မိုနာကို မင်းသမီး စတက်ဖန် ခေါင်းပုံစံကို မြင် ကတည်းက ပွင့်ဖူးဝေ လုပ်ချင်နေသည့်ပုံ။

လုပ်ရကောင်းနိုး။

မေမေပြောလည်း လက်ခံမှားမဟုတ်ပါဘူးဆိုသော အတွေး နှင့်ပင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လုပ်လိုက်တာ ပွင့်ဖူးဝေ လုပ်တာဖြင့် နောက်တောင်ကျနေပြီ။

နောက်ကျလျှင်ကျ မကျလျှင်နေ။

ပွင့်ဖူးဝေတို့က လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရလျှင် သေနိုင်ပါ၏။

ဒါကြောင့်....

စိတ်ထဲက အာသီသပြင်းထန်လာသောအခါ ပွင့်ဖူးဝေတို့ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်နှင့် စောစောစီးစီး မေမေ ဈေးသွားဝယ် နေစဉ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ပြေး၍ စိတ်ကြိုက်ညှပ်ခဲ့၏။

စိတ်ကြိုက်လုပ်ရသဖြင့် စိတ်ကတော့ တစ်အားကို ကြိုက် သွား၏။ ဒါပေမယ့်....

ကိုယ့်စိတ်နှင့်မတူသော မေမေစိတ်နှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ် ရပါမလို့ တွေးနေတုန်း ပြဿနာတွေက ဝန်းရံဝင်လာ၏။

ပြဿနာက မေမေနှင့်တင် ပြီးမသွား၊ ကြီးထွားလာတော့ မည်။ ဒုက္ခပါပဲ။

ပွင့်ဖူးဝေ ဘာလုပ်ရပါ။

ဘွားဘွားကို မတွေ့ရတာ ကြာသဖြင့် ပို၍ ကြောက်နေ၏။

သည်နေ့ ပွင့်ဖူးဝေ ဝတ်ရသော ရုချီပေးဝယ်ရသည့် အဝတ် အစားများက ဘွားဘွားပေးသော ကျောင်းစရိတ်ကြောင့် ဝတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘွားဘွား လာလို့များ ပွင့်ဖူးဝေပုံစံကိုတွေ့ပြီး ကြိုက်လို့ ဒကျောင်းစရိတ် ဖြတ်ရင်တော့....

သွားပြီ။

မေမေ ဒေါ်ကပ်စေးက တစ်ပြားမှ ထုတ်မှာ မဟုတ်။

စိတ်ကြီးရေ ညစ်ရပါလားနော်။

စိတ်က တွေးရင်းနှင့် ညစ်လာတော့ လူကပါ နုံးချည့်လာ ဘာ၏။

မလှုပ်ချင်တော့။

“ပွင့်ရေ...ပွင့်”

လာပြန်ပြီ ဒီပွင့်။

ခုတင်ပေါ် လှုံ့မယ်ကြံရသေး။

“မိပွင့်”

မိမိ မေသက်စွန်

“ရှင်...မေမေ”

“ညည်း ဘယ်အချိန် ကျောင်းသွားမှာလဲ”

အယ်...ဟုတ်သား။

ဒီနေ့ ပရယ်တီကယ် လက်တွေ့က ညနေပိုင်းဆိုတော့ နေ့ခင်းကတည်းက သွားရမှာကို စိတ်ကြီး ညှစ်သဖြင့် မေ့တောင် သွားပါရဲ့။

“ဒေါက်...ဒေါက်...မမပွင့်”

“ဘ လဲ...ဘယ်သူလဲ”

မမပွင့်လို့ ခေါ်ကတည်းက အိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်သည့် အိမ်ဖော်မလေးမှန်း သိလျက်နှင့် ပွင့်ဖူးဝေ ပိတ်အော်လိုက်၏။ အဲဒါ ထွက်ပေါက်လေ။

ရင်ထဲ ကျပ်နေတာတွေ ချောင်ကုန်အောင်။

“မိတူးပါ မမပွင့်

“သိတယ်၊ ဘာလဲ”

“မေမေသက်က ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲတဲ့၊ သူ အောက်ကနေ အော်အော်မေးရတာ သေတော့မယ်၊ လိပ်ခေါင်းလဲ ထွက်တော့မယ်တဲ့၊ မေမေသက်က ကားယူမလို့တဲ့၊ ဈေးသွားမလို့တဲ့၊ ဘွားဘွားကြီးတို့လာရင် စားဖို့ သွားဝယ်မလို့တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မမပွင့် ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲတဲ့”

တကယ်တော့ ‘တဲ့’ ပေါင်းတစ်ရာနဲ့။

“စိတ်တိုပါတယ်ဆိုမှ။

“အခုဟေ့...အခု”

“ဟုတ်”

ထော့....

မှားသွားပြီ။

စိတ်တိုလို့ အခုလိုအော်လိုက်ပေမယ့် ပွင့်ဖူးဝေ ရေပင် မချိုး

ရသေး။

ထိုင်နေလို့ မဖြစ်တော့။

ဒီနေ့ကို ပြဿဒါးကျပါ့တယ်။

ပွင့်ဖူးဝေ ကပျာကသိထ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ရ၏။

မေမေ အော်ပေလို့၊ ပွင့်ဖူးဝေ စိတ်ကူးနဲ့သာဆို ကျောင်း

နောက်ကျတော့မယ်။ ကျောင်းတက် မမိမှာတော့ မဟုတ်။

သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ချိန်းထားတဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်

စားသောက်တန်းက ယမ်းဘိလူး အအေးဆိုင်ကို ဖြစ်၏။

ထိုအတွေးဝင်လာသည်နှင့် ရင်ထဲဝယ် ပျော်သွားခြင်း

ကြောင့် ပြဿဒါးတွေ ရက်ရာဇာတွေပင် သတိမရတော့ပေ။

အခန်း (၂)

“ပွင့်...ရှေး...ပွင့်”

“ဟဲ့...ပွင့်...ဒေါ်ပွင့်ဖူးဝေ”

“ဟင်”

ခြေသလုံးနားအထိရှည်သော သိုးမွေး ဖွားဖွား လွယ်အိတ်
ကြိုးကို တယမ်းယမ်းလှုပ်၍ ကျောင်းထဲဝင်လာသော ပွင့်ဖူးဝေ
ခြေလှမ်း တန့်သွား၏။

ပြုံးခနဲ လှည့်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။

နောက်ဘာဆိုရင်ဧ။

ခြေလှမ်းကို ထပ်လှမ်းလိုက်၏။

“ပွင့်ပွင့်ရေ...ခေါ်ရတာ သေတော့မယ်”

ဟောတော့။

ခြေသံ တပုန်းပုန်းနှင့် ပြေးလာရုံမကတော့။ ပွင့်ဖူးဝေ၏
အံ့ထက်မှ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို နောက်မှ ဆောင့်ဆွဲ

ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် အတွက် ပွင့်ဖူးဝေ ခြေအစုံ ရပ်သွား
တော့၏။

“တကယ်ဟယ်...နားပင်းနေတာ ကျနေတာပဲ”

“အယ်...ဟို”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီသောက်ခေါ်တာ နှင် မကြားဘူးလား”

ပိုင်းလာသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို ကြည့်၍ ပွင့်ဖူး
ဝေ ရယ်ချင်သွား၏။

သူတို့ကိုတွေ့ မဟုတ်။

ကိုယ်ကိုယ်ကိုသာ ဖြစ်၏။

“ပြောလေ...တကတဲ ရုပ်ကလဲ”

“ဟို...မကြား...အယ်...ကြားတွေ့ ကြားတယ်”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဘာလို့ လှည့်မကြည့်ရတာလဲ”

“နှင်တို့လို့မှ မထင်တာ၊ နောက်တယ်ထင်ပြီး မကြည့်တာ
ပေါ့”

“ဟောတော့...”

စုစု အံ့ဩသွားသလို ပွင့်ဖူးဝေကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး
ကြည့်လိုက်၏။ ကျန်သူများလည်း ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားကြ
သည်။

“ပွင့်...နှင် စိတ်ကောင်းတယ်နော်”

“အို...ကောင်းတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘဝင်လေ ဟပ်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နှင်ကိုယ်နှင့် မိနာကို မင်းသမီး စတက်ပနီပုံလုပ်ပြီး ကိုယ့်
ကိုယ်ကို စတက်ပနီ မှတ်နေသလားမှ မသိတာ၊ ငါတို့အသံများ
မှတ်မိဘူးလို့ အံ့တယ်”

စုစုက ပြောရင်း မျက်နှာမဲသွားသလို သရဖီနှင့် မြမြင့်မိုရ်
ဘို့၏ မျက်နှာများကလည်း မကြည်မသာ ဖြစ်သွားကြ၏။

မဖြစ်တော့။

ကြာရင် သည်းကောင်းတွေ စိတ်ကောက်ကုန်လိမ့်မည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ပွင့်က ယမ်းဘိလူးဆိုင်မှာ ချိန်းထား
ဘယ်ဆိုတဲ့ အာရုံနဲ့ မကြားတာပါ၊ ဆောရီးနော်၊ နော်...ပွင့်
ဘောင်းပနီပါတယ်”

ကြည့်...မိပွင့် မျက်နှာချို သွေးရသလောက် သင်းတို့တွေ
မျက်နှာက စူပုပ်နေတုန်း။

“ကြည့်ပါလားလို့ ပွင့် ငိုမှာနော်”

“မငိုနဲ့...မငိုနဲ့၊ ထက်အာကာ မလာသေးဘူး”

“ကိုမိုးငြိမ်းနော်”

“တကယ် နှင်ငိုရင် ငါတို့က ကြည့်နေမှာ”

“ကြည့်...ကြည့်...ကြည့်ရက်ရင် ကြည့်၊ ပွင့်က တကယ်ငိုချင်
ဦးသိလား”

ပွင့်ဖူးဝေ တကယ်ငိုချင်လာ၏။

သူငယ်ချင်းတွေ မျက်နှာက မကြည်မသာ ဖြစ်ဆဲဆိုတော့
ချင်တာ အမှန်ပင်။

“ကောင်မစုတ်...ဒါပဲ...ဒီတစ်ခါပဲရမယ်၊ နောက်ဆို မလွယ်
ဘူး”

ဟော....ဟော။

စိတ်ဆိုးပြေသွားကြပြီ။

“အဟဲ....တကယ် ဆောရီးကွာ၊ စိတ်က ယမ်းဘီလူးဆိုင်
ထောက်နေလို့ပါ”

“တကယ်နော်....ကိုထက်ဆီ မဟုတ်ဘူးလား”

“အို....သံရဖိကလဲ”

“မရွက်ပါနဲ့”

“လုပ်ပြီ....ကံပါ....လာ”

လေပြေလေး ထိုးလိုက်သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဆိုးပြေ
သွားသော်လည်း ရင်ထဲ မချမ်းမြေ့ချင်တော့။

ထက်အာကာ မထောက်သေးပါလား။

ပွင့်ဖူးဝေမှာတော့ အပြေးအလွှား လာလိုက်ရတာ။

စောစောက စိတ်ကောက်နေသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
ဆူလိုက် ညံ့လိုက်နှင့် စကားတွေ တစ်အား ပြောနေကြသော်
လည်း ပွင့်ဖူးဝေ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်သွားပြန်
သည်။

ပွင့်ဖူးဝေ ပုံစံကို အားလုံးရိပ်မိကြသလို မျက်နှာတွေ မဲ့လိုက်
ကြ၏။

ဒါကိုလည်း ပွင့်ဖူးဝေ မသိမဟုတ် သိ၏။

မဲ့ချင်မဲ့၊ ရွဲချင်ရွဲ။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်း ကိုယ်သိ၏။

ပွင့်ဖူးဝေတို့ အုပ်စုက စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်။

ပွင့်ဖူးဝေ၊ စုစု၊ သရဖီနှင့် မြမြင့်မိုရ်တို့ လေးယောက်က
နီးကလေးဖြစ်၍ မိုးငြိမ်းနှင့် ထက်အာကာက ယောက်ျားလေး
ပြင်ကြ၏။

သည်အုပ်စုက အခုမှ တွဲလာကြသည် မဟုတ်။

ပွင့်ဖူးဝေတို့ရန်ကုန်ပြောင်းလာကြ၍ အထက်တန်းကျောင်း
သက်စဉ်ကတည်းက တွဲလာကြသည့် အတွင်းသိအပြင်သိသူ
ဘွဲ့ဖြစ်ကြသလို တစ်ဦး၏ အနှံ့အတာ တစ်ဦးခံ၍ ယခု ဓာတု
ဗေဒ နောက်ဆုံးနှစ်ပင် ထောက်ခဲ့ပြီ။

“ဟေး....အပေါင်းအသင်းတို့ဧရ”

“ကိုထက်”

“ဪ...ဒါတော့ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ကြားတယ်ပေါ့”

“လုပ်ပြီ....မိစုဟာလေ”

“နို့မဟုတ်လို့လား”

“ကဲပါ....တော်ကြပါတော့”

ဒီမိန်းကလေးအုပ်စု လေးယောက်ပေမို့ အမြဲ ကျွတ်စိကျွတ်စိ
နှင့် မိုးငြိမ်းခေါင်းနောက်စမြဲ။

ကြာတော့ မခံနိုင် ဖြစ်လာ၏။

“ဟာ....လှလှချည်လား ပွင့်ထု”

ဒါပဲ သူကတော့။

ဒီမှာဖြင့် ပြဿနာတွေ တက်လို့။

“ငါတို့ကော မပါဘူးလား ကိုထက်”

“နင်တို့ ဟုတ်လား”

“ယုတ်တယ်”

“မပါဘူး”

“ဘာ....”

“ဟား....ဟား.... ဟား.... ဖတ်(စ်) ရိုးယားကတည်းကနေ
ခါတုပေဒ ကွင်းခံယူထားတဲ့ ပွင့်နဲ့ တူမလား”

“ဪ...နင်က ဒီလိုလား၊ ကဲ....ကဲ”

စောစောက မကျေတာတွေ မပြေတာတွေကို စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်
နေသော ထက်အာကာထံ ပို့လိုက်ကြ၏။

တစ်ယောက် တစ်လက် ဝိုင်းထုလိုက်ကြပြန်သည်။

“ဟေး....ဟေး....နာတယ်ဟ”

ပွင့်တော့ မပါပေါင်။

တော်ကြပါဟယ်လို့လည်း မပြောရဲ။

တော်ကြာ စောစောကအချိန် ပွင့်ဘက် ပြန်လှည့်လာနိုင်၏။

“ထက်”

မြတ်စွာဘုရား။

ခေါ်ပုံက ထက်တဲ့။

ထုနေသော စုစုတို့ လက်တွေ့ ရပ်တန့်သွားသလို၊ ဘေးက
ကြည့်၍ ရယ်နေသည့် မိုးငြိမ်းနှင့်ပွင့်ဖူးဝေ၏ ခေါင်းတို့ပါ အသံ
လာရာဘက် လှည့်သွားတော့၏။

ရာ....

ပွင့်ဖူးဝေ ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွား၏။

“ဪ...ထရီလာ”

“ယူ့ကို စောင့်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟာ....ဆောရီးကွာ၊ ဆောရီး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခေတ်အဆန်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတာတွေက
သက်’လို့ ခေါ်လိုက်သော အမျိုးသမီးရွှေဝယ် မှေးမှိန်သွား
သွား၏။

ချိုင်းပြတ်၊ လည်ပင်းဟိုက် အသားကပ်နေသော အင်္ကျီကျပ်
ပုံကို အသားကပ် သားရေဘောင်းဘီရှည်နှင့် တွဲဝတ်ထား
တဲ့သူ့ ဘောစီးဖိနပ် ခွာမြင့်ကို ဝတ်ထားပုံကလည်း တကယ်
ပိုင်ခြားမင်းသမီးစတိုင်နှင့် တူနေ၏။

လိမ်ဘွန့် ကောက်ကွေးနေသော ဆံပင် ဖုတ်သိုက်ကြီးနှင့်
သန်စုံမျက်နှာကလည်း ခေတ်အမီ လွန်၍ ဆန်ပျံ့တက်နေ
သောပင်ဖြစ်၏။

ပွင့်ဖူးဝေ မသိမသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငွဲကြည့်လိုက်၏။

ခေါင်းက ဆံပင် တိုကပ်ကပ်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ရှုပ်အင်္ကျီ
ကြီးကို ခါးမှာ ခါးပတ်ကျားကြီးကြီးပတ်၍ လုံချည် တိုတို
တွဲဝတ်ထား၏။

ခြေထောက်မှ လေဒီရှူးကလည်း ခွာမြင့်ပေမို့ ပွင့်ဖူးဝေ
ကျောင်းဘက်ဖို့အလာ မေမေ လှမ်းအော်တာပင် ခံလိုက်ရသေး
သည်။

“ရုပ်ရှင်သွားရိုက်မလို့လား မိပွင့်ရေ” တဲ့လေ။

ခုတော့....

ကိုယ့်ရွှေကလူက ကိုယ့်ထက် အသာကြီး သာနေ၏။

“ကဲ...ထရီဒာ သွားနှင့်၊ မှာစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ ၁၃
နာမယ်”

“အိုကေ...ထက် မြန်မြန်နော်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်သွားသော သူ့နောက်သို့
ပွင့်ဖူးဝေတို့ ခေါင်းတွေ လိုက်ပါသွား၏။

အမိုးပွင့်ထားသော ပါလစ်ကာ ယာယီနံပါတ်တပ် ကား
လေးပေါ်မှာ ဒီလိုပုံစံနှင့် ကျားမတွေ အပြည့်ပါလား။

“အေ ကွာ...ငါသွားစရာရှိလို့”

“ဟင်...ကိုထက်”

“ဟုတ်တယ်...ဟိုအုပ်စုခေလ၊ မိတ်ဆုံသဘောမျိုးရှိလို့အတင်း
လာဆွဲဘာနဲ့ အခု ကျောင်းမထက်နိုင်ဘူးလို့ လာပြောတာ”

ပွင့်ဖူးဝေတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ကြ၏။

“လုပ်ပြီ ကိုထက်ကလဲ၊ ရှုပ်ရှင်လက်မှတ်ကကော့”

“ဆောရီး...သူငယ်ချင်းတို့ချယ် ဆောရီး ကွာ၊ ကိုထက်
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထရီဒာက ယူအက်စ်အေက ခဏ ပြန်လာ
လည်တာ၊ အဲဒါ သူ့ရဲ့ပွဲဆိုတော့ သူတို့က ကိုထက်တို့ထက်
ဆားနားတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လဲ ကိစ္စဝိစ္စက ရှိသေး
တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပါ ဆောရီးနော်၊ မိုးငြိမ်းကော လိုက်
မလား”

“မလိုက်ရပါဘူး”

မိုးငြိမ်းထံမှ အသံမဟုတ်၊ မြဲမြံမိုရ်ထံမှ ဖြစ်၏။
ပိုင်လိုက်တာ။

“တိုလိုက်တာ၊ မိုးငြိမ်းရေ မလွယ်ပါလား၊ ဒါဖြင့် ကိုထက်
သွားမယ်နော်၊ ဪ...ပွင့်”

“ဟင်”

“ဒီမှာစာအုပ်၊ စာ နည်းနည်း ကူးပေးစမ်းပါဦး၊ လိမ္မာ
ဘယ် ပွင့်ကနော်ကွာ၊ ကဲ...သွားပြီဟေ့”

ပွင့်ဖူးဝေ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့။

သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကို ပွင့်ဖူးဝေ လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးပြီး
နှစ်ခနဲနေအောင် လှည့်ပြေးသွားသည့် ထက်အာကာကိုကြည့်
၍ ပွင့်ဖူးဝေရင်ထဲဝယ် ဟာခနဲဖြစ်သွားတော့၏။

သေသေချာချာပြောထားလျက်နှင့် ပွင့်ဖူးဝေတို့များ လှ
သည်ထက်လှအောင်တောင် ပြင်လာရတာလေးတွေ အလကား
ဖြစ်ကုန်၏။

အပြေးအလွှားထွက်သွားသော ကိုထက်၏ကျောပြင်ကို ပွင့်
ဖူးဝေ မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သိပ်ချောတဲ့ ကိုထက်။

ပွင့်ဖူးဝေတို့ ဓာတုဗေဒ ဘာသာရပ်တွင်သာမက ရန်ကုန်
ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံဘဏ်ရင်းဝယ် ထက်အာကာဆိုလျှင် မသိသူ မရှိ
သလို မကြည့်သူမရှိအောင်လည်း သားနားသည့် ထက်အာကာ
နာမည်ကြီးသည့် ထက်အာကာကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေ ရင်မောလှ
သည်။

ပွင့်ဖူးဝေ အပြောမဟုတ်။

ထက်အာကာက တကယ်ကို လူချော။

ငါးပေခြောက်လက်မခန့်ရှည်သော အရပ်က မပိန်လွန်း
လွန်းဘဲ သွယ်ယောင်ယောင်နှင့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ပုံစံရှိ၏။
အသား ဖြူဝင်းဝင်းကလည်း ယောက်ျားလေးတန်ဖွဲ့ ဝင်းဝါ
နေသည်။

ပိုထူးခြားသည်က နက်မှောင်နေသော မျက်ခုံးထူထူကြီးနှင့်
ရွှန်းလဲ့တောက်ပြောင်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြစ်၏။

ဪ...ကျန်သေးရဲ့။

ရဲရဲနီနေသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးနှင့် ရယ်လိုက်တိုင်း ပေ
လာသော သွားရှည်ရှည် ဖြူဖြူလေးများကလည်း ထက်အာကာ
ကို လူချော ဘာရင်းသွင်းစေပြန်ခြင်း ဖြစ်၏။

ချောပါ့ဆိုမှ ကိုလူချောက ပုံစံအမျိုးမျိုး ပြောင်းတတ်
သည်။

ဒီနေ့ ဘာခေတ်စားလဲ၊ ထက်အာကာတို့ တုလိုက်ပြီ။

အခုလည်းကြည့်လေ။

ဆံပင်နက်နက်တွေကို နောက်ဆုံးပေပါ ဂျပန်ကေလို့ ခေါ်
သည့် ပုံစံညှပ်ထားသကဲ့သို့ ဖောရိန်းရှပ် ပွပွနှင့် ဘောင်းဘီရှည်
အမျိုးမျိုးကို ဝပ်ကင်းရှူး အမျိုးမျိုးနှင့်တွဲ၍ အက်စ်အီးကား
ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ကျောင်းတက်လာသော ထက်အာကာ
ကို မြင်သူတိုင်း လှည့်ကြည့်ကြတော့၏။

မလွယ်တဲ့ ကိုထက်။

“ပွင့်”

“ဟင်”

“ငေးမနေနဲ့၊ သွားပြီ”

“အဟင်း....”

အသက်မပါသော ရယ်သံမှန်း စုစု ရိပ်မိသလို ကျွန်သူတွေ
လည်း သိပါ၏။

“မိပွင့်”

“ဟင်....ဆို”

“ကိုထက်က နင့်ကို ဆယ်ဘန်းဖြေပြီး နောက်ဆုံးနေမှာ
ချစ်စကား ပြောတာနော်”

“အင်းလေ”

“နင်က ပထမနှစ်ကုန်မှ အဖြေပေးတာ မဟုတ်လား”

ပွင့်ဖူးဝေက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ပတ်(စ်)ရီးယားတုန်းကလဲ မိပွင့်က ကွင်း”

“ကွယ်....မြင့်မိုရ်ရယ်”

“တာ့တော့မယ်ပေါ့၊ ငါ့တော့ ချေးခြောက် ရေနူးတယ်
လာမပြောနဲ့နော်၊ ငါနူးလွန်းလို့ ချေးက ခြောက်ကို မခြောက်
ဘူးမှတ်”

ပြောကြတော့မယ်။

တာ့လို့ရမှာမဟုတ်၊ ဆီးလို့ရမှာမဟုတ်။

အထူးသဖြင့် ကိုထက် ပြဿနာတစ်ခုဝင်လေတိုင်း မြင့်မိုရ်၏
ဒေါသရိန်တွေက တရိပ်ရိပ် တက်စမြဲ ဖြစ်၏။

မိုးငြိမ်းနှင့်ကွာတာတွေကို မြင့်မိုရ် ကိုယ်ချင်းစာနေမှန်းသိ၍
မိပွင့် ပါးစပ်မဟတော့။

“တော်သေးတာပေါ့တော်၊ ဆယ်ဘန်းကတည်းက ချစ်ပေ
ပဲ၊ ဟွန်း”

“မြင့်မိုရ်ရယ်၊ ကိုထက်က ပွင့်အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သလို ဝယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တော့....”

“တော်စမ်းပါ မိပွင့်ရာ၊ ဘယ်တော့မဆို နှင် ကိုထက်ဘက် က ကာဆီးကာဆီးနဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ဘယ် ကတည်းက စီစဉ်ထားရတာလဲ၊ သိလျက်သားနဲ့”

“သူ သိပ်အရေးကြီးလို့ နေမှာပေါ့ စုစုရဲ့”

“သွားစမ်းပါ၊ နှင် ကိုထက်အကြောင်း ဝါတို့လောက် သိလို့လား၊ နှင်သာ အချစ်သစ္စာရှင် အဓွေးအမူးချစ်နေ”

လွန်ပြီ။

ဒါတော့ လွန်ပြီ။

ပွင့်ဖူးဝေကို ရွှေထားပြီး ဝေ ပြောပုံက။

“ကိုစွ အရေးကြီးလို့ပါဆိုမှ မြင့်မိုရ်ရယ်၊ ပွင့်ကိုလဲ ကြည့် ပါဦး၊ ပွင့်မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ဆိုပြီး ဝတ်စားလာတာ မတွေ့ဘူး လားလို့”

ဟုတ်ဝယ်လေ။

စောစောစီးစီး ဆံပင်ညှပ်ကောင်းလို့ ခေါင်းတောင် ဆွဲ ဆောင့်ခံခဲ့ရသေး။ အဲသည်ဆံပင်ပုံနှင့်လိုက်သည့် ရှုပ်အင်္ကျီပွကုန် ခါးမှာ ခါးပတ်ပြားကြီးကြီးပတ်ပြီး လှေချည်တိုတိုနှင့် ဝတ်ထား သည်။

ခြေထောက်မှ လေဒီရှူးကလည်း ခွာမြင့်မို့ ပွင့်ဖူးဝေ ကျောင်းတက်ဖို့အလာတွင် မေမေ လှမ်းခေအာ်တာပင် ခံလိုက်ရ သေးသည်။

“ရုပ်ရှင်သွားရိုက်မလို့လား မိပွင့်ရေ”တဲ့လေ။

ဒီလို ပြစ်ပြီးတော့မှ ချစ်သူ မပါတော့ ပွင့်ရင်ထဲ မကြည့်ရဲ ဘဲအထဲ ချစ်သူအကြောင်း ပြောကြား ပြောပြပြီး ဝေဖန်နေ ညှန်ပါပြီ။

“ဟုတ်သားပဲ မြင့်မိုရ်ရယ်၊ ကာယကံရှင်ကို အားနာပါဦး၊ ဒင်္ဂါလဲ ပွဖိပွဖိနဲ့၊ ကိုထက်မပါလဲ ကျန်လူတွေက လူစုံတက်စုံ တာ၊ အသကားနေ ပွင့်ပွင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင်၊ ကဲ.... သာ ပွင့်ပွင့်”

စုစု အပြောကောင်း၏။

ပွင့်ပွင့် စိတ်မချမ်းသာမှာစိုး၍ အလိုက်သင့် ဝင်ပြောလိုက် နှင်း သိပေမယ့် ပွင့်ဖူးဝေ စိတ်ချမ်းသာခြင်းမရှိတာ အမှန်ဖြစ် သည်။

ကိုထက် လုပ်ပုံက သည်တစ်ခါမဟုတ်။ အခါ တစ်ရာဝယ် နှင်းဆယ်ဝါး ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိတာမို့ ပြောရတာ စိတ် မကောင်းရတာပဲ အဖတ်တင်၏။ သို့သော်....

ပြောလို့ရမတဲ့လား။

ပွင့်ဖူးဝေတို့ ခံယူချက်တွေက တစ်မျိုး။

နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်လေ။

ပွင့်လင်း၏။

သဝန်တိုတာ မရှိ။ အူ မတိုတတ်။ သဘောထားကြီးကြီး

တော့ ရှိသတဲ့ဆိုပြီး ပြဋ္ဌာန်းချက်အသစ်တွေ ရှိကြသည်။

ဒီအတွေးအခေါ်၊ ဒီစကားတွေနှင့် ပွင့်ဖူးဝေတို့ရင်ထဲ မချိ

သက်လည်း သွားဖြူပြရတာ အမော။

ပိုဆိုးသည်က ကိုထက်။

ကိုထက်တို့ မိဘအသိုက်အဝန်းက ခေတ်မီသလား၊ ခေတ်ဆန်သလား မဆိုနိုင်။ တတ်နိုင်လျှင် စကားကိုပင် ဒုတ်ဒက်ရွတ်ရွက်နှင့် အင်္ဂလိပ်စကားကိုပင် အသုံးများသလို မိန်းမ ယောက်ျားရင်းရင်းနှီးနှီး ဝေပေနေတာနော နေတတ်၏။

ရင်းနှီးတိုင်း ဝေပေနေတာတိုင်း ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သဘော၊ ခင်မင်တဲ့သဘောဖြစ်တယ်လို့ ခဏခဏ ပြောပြတတ်သည့် ကိုထက်စကားနှင့် ထာဝရပြောတတ်သော “ကိုထက်ရင်ထဲမှာ ပွင့်တစ်ယောက်တည်း” ဆိုသောစကားနှင့် ပွင့်ဖူးဝေသိပ်ကို သဘောထားတွေ ကြီးနေရ၏။

အင်းလေ....

စေ့စေ့တေးတေးလည်း ဟုတ်တာပဲ။

လောကမှာ လူတွေအဖို့ လုပ်စရာတွေက အများကြီး။

ပွင့်ဖူးဝေတို့လို တက်လူတွေအဖို့ တိုးတက် ဖွံ့လမ်း တွေအများကြီး။

သည်နေ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားဆိုတာ စာချည်းပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နေကြတဲ့သူတွေ ရှိသလို မိဘ လက်ငုတ်လက်ရင်း ကိစ္စတွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေပြီး ဝင်၍ လုပ်ပေးနေရသူတွေ ရှိ၏။ ခေတ်က ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသည်မို့လား မသိ။ ပွင့်ပွင့်တို့ ခေတ်လူငယ်တွေ ယောက်ျားမိန်းမ တွေးစောယှက်တင်တာလေးတွေ များလာ၏။

သဝန်တိတယ်၊ အူတိုတယ်ဆိုရင် လှောင်ကြ ပြောင်ကြနှင့် အရွက်ရသလို ခံစားရသဖြင့် ပွင့်ဖူးဝေတို့ သဘောထားတွေ သိပ်ကြီးပြရသည်။

ကိုယ်ချစ်မိတဲ့သူက သိပ်ခေတ်မီသူဆိုတော့ သူ့သဘောတဲ့သူ့ပုံစံတွေ ပွင့် နားလည်လက်ခံနေရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ မြမြင့်မိုရ်နှင့် မိုးငြိမ်းတို့ အားကျမိ၏။ မြမြင့်မိုရ် ပြာသလို ကျုပ်တော့ ပျားခေတ်ပဲ ဆိုသလိုဆိုရင် ခက်ခဲမလား။ အခုတော့....

ထက်အာကာ၏ အယူအဆက နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်တွေ အပြည့်ရှိ၏။ သို့သော် ထိုအချစ်ထဲဝယ် နှစ်မြုပ်ပြီး မနေနိုင်ပါ။ ဘဝ၏ တိုးတက်ထိုးတက်ကြောင်းတွေ အမြဲတေးပြီး ဤဆနေရသည်။ ဒါကလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူနှင့် ပွင့်အတွက် ပါ။

သည်တော့လည်း ရွှေရေး၊ ဘဝရေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေသော အသိုက်အဝန်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြားကြားက ထက်အာကာကို ဦးစားပေးရသောအခါ အချစ်ကို အားနာစွာဖြင့် ဒုတိယနေရာ သားရ၏။

သူပြောသလို ရွှေရေးအတွက် ပြေးတက်တက်လာကြသဖြင့် ဆက်အာကာ ကိစ္စရှိလို့ဆိုလျှင် ပွင့်ဖူးဝေ ဒုတိယအဖြစ် အမြဲ ဖြစ်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ မိုးငြိမ်းနှင့် မြမြင့်မိုရ်လို ဖြစ်ချင်လိုက် ဘာကွယ်။

“ပွင့်ပွင့်”

“ဟင်....”

“ဒီတစ်ခါ ငိုလှချည်လား”

“ဟင်း....စုစုရယ်”

ကျန်လူတွေက ရွှေက လျှောက်နှင့်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် စုစု တစ်
ယောက် ပွင့်ဖူးဝေနားကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးလေး မေးလာသဖြင့်
စုစုမျက်နှာကို ပွင့်ဖူးဝေ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပွင့်ပွင့်”
“ပြောလေ စုစု”

“ကိုထက်နောက်ကို ဘာလို့ လိုက်မသွားတာလဲ”
ဟုတ်ပေသား။

ကိုထက်တစ်ယောက် ပွင့်ဖူးဝေကိုတော့ လိုက်မလား ဘာလို့
မခေါ်ပါလိမ့်။ လေသံလေးမျှသာမေးလာသော လေသံကြောင့်
ပွင့်ဖူးဝေရင်ထဲ ဆူလိုက်သွားတော့၏။

“သူ...သူ အသိုက်အဝန်းက တစ်မျိုးမဟုတ်လား”

“ဟူး...ခက်ပါလား၊ မြင့်မိုရ် ဒေါက်ကန်လို့သာ ပြောရတာ၊
တကယ်တော့ သူ စေတနာနဲ့ပြောတာ ပွင့် နားလည်ပါတယ်
စုစုရယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုထက်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ စရိုက်က သိပ်
ခေတ်မီလွန်းတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး စီးပွားရေးတို့၊
ကြီးပွားရေးတို့ကလဲ ကိုထက် သိပ်လိုပဲတတ်တယ်လေ။ ဒီတော့
ကိုထက်က ပွင့်ကိုပြောတယ်။ ပွင့်နဲ့သူ အတွက် အခွင့်အရေးတွေ၊
ရွှေရေးတွေအတွက် လူတကာနဲ့ တွဲရသွားရမယ်တဲ့၊ ဒါကို မတား
ရဘူးတဲ့၊ ဒီကိစ္စက သူ့ပွင့်အကြားက ကတိစကားပဲလေ”

“ဟဲ့နိုး...”

စုစု နှာခေါင်းရွံ့သွားသည်။

“ကျန်လူတွေရွှေမို့ မပြောချင်တာ၊ စုစုတော့ ပွင့်ပွင့်ကို ပြော
ချင်တာပဲ”

“ပြောလေ...စုစုက ပွင့်ပွင့်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်
ချင်းပဲကွယ်”
ဟုတ်၏။

ကျန်လူတွေက မန္တလေးမှ ရန်ကုန်ကို ပွင့်ပွင့် ပြောင်းလာမှ
ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်ရောက်သည့်တိုင် ဆက်တွဲကြသဖြင့် ငယ်သူ
သ်ချင်းတွေလို့ ခေါ်နိုင်သော်လည်း စုစုလောက်တော့ ငယ်သူ
သ်ချင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

စုစုနှင့်က ကျောင်းကြီး မတက်ခင် မူကြို ဘဝကတည်းက
ပွင့်ဖူးဝေတွင် အိမ်နီးချင်းဖြစ်ခဲ့သလို၊ ပွင့်ဖူးဝေတို့ထက် အရစ်
ကုန် ပြောင်းလာသော စုစုနှင့် ပွင့်ဖူးဝေတို့ ရန်ကုန်ပြောင်း
လာသောအခါ၌လည်း တစ်ကျောင်းတည်း ပြန်ဆုံမိကြပြန်၏။

ထိုအတူ ပြန်ဆုံမိကြပြီ ဆိုတာနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းပေမို့
ဘာတို့ မခွဲဘဲခနဲခဲကြသည်မှာ ယခုလို တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး
တန်းကို ရောက်ခဲ့ကြသည်အထိ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသူ
များထက် စာလျှင် စုစုနှင့် ပွင့်ဖူးဝေတို့က ပို၍ ချစ်ခဲ့ကြ၏။
အခြားလူတွေ မကြားစေချင်သော စကားဆိုလျှင် စုစုက ယခုလို
နောက်ချန်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောတတ်စမြဲဖြစ်၏။

“ပြောလေ စုစု”

“ကိုထက်ကို ပြောပါတယ်”

“အင်း...”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“အင်းပါ”

“သိပ်ပေါ့တာပဲ၊ သူ ပွင့်ကို ချစ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖတ်(စ်)ရီးယား၊ စက္ကင်းရီးယားတုန်းကတော့ သေမလောက် တုန်ချည့်နေပြီး သစ်ရီးယားနဲ့ အခု ဖိုင်နယ်ထောက်တော့ စု ခင်သံမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“မလေးနက်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ပြတ်တယ်။ မိန်းမက အသံတောင် သံပြတ်နဲ့ ဟုတ်တယ် တဲ့။ ဟူး....

“သူ့ အသိုက်အဝန်းက....”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ ဘာအသိုက်အဝန်းက ဘာလုပ်လို့လဲ ပြောပါဦး၊ တကလဲ ပစ်ကနစ်၊ မွေးနေ့ပါတီ၊ မိတ်ဆုံပွဲ၊ ဘာညာဘာညာတွေအတွက်ပဲ သွားနေတာမဟုတ်လား” ဟုတ်တော့ ဟုတ်၏။

“နင့်ကိုကော ဘာလို့ ခေါ်မသွားတာလဲ၊ ချစ်သူပဲ”

ဟုတ်ပါရဲ့။

သူတစ်ခါမှ မခေါ်သလို ပွင့်ဖူးဝေ တစ်ခါမှ မလိုက်ရပေ။

“ပြော မိန်းမ”

“ဟို....ဟိုလေ၊ ကိုထက် အသိုက်အဝန်းက သိပ်ခေတ်မီတော့ အဲ....အဲဒါ....”

စုစုမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“တော်ပါ၊ ညည်းပုံစံကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက် ခေတ်ရွှေ ပြေးနေလဲ၊ အခုပုံစံဆို သာတောင် ဆိုးသေး၊ ဒါ တုံးသေးလား”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ စုစုရယ်၊ သူတို့က ပွင့်တို့ထက်ပိုက်ဆံကြိုတယ်လေ၊ ကားဆို နောက်ဆုံးပေါ် ထည်လဲ စီးတာ”

“ဘာဆိုလဲ မိပွင့်ရဲ့၊ ငါ့ကိုကြည့်၊ ငွီးသာဆိုရင် မလွယ်ပဲ” ပြောအားရှိပါ။ သူ့ ဘက်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။

စုစုချစ်သူ စောကြာဦးက စုံစုမှ စုစု။

စုစုထက် တစ်နှစ်ပိုကြီးသလို အတန်းပိုကြီး၍ စောကြာဦး တစ်ယောက် သွေရသွားပြီဖြစ်သော်လည်း အမြဲလိုလို ကျောင်းပဲ ရှိတတ်၏။

စုစုက ကိုဦးရေ ဆိုလျှင် သောက်ရေ အဆင်သင့်ဆိုတာမျိုး။ ကွာ၏။ သိင်္ဂီ ကွာ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။

တစ်အုပ်စုတည်းဖြစ်သည့် မြမြင့်မိုရ်လည်း ပါးစပ်မဟလိုက်နှင့် မိုးငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြီးသား။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကိုထက် ခေတ်ဆန်တာရယ်၊ သူ့ အသိုက်အဝန်းရယ်က တစ်မျိုးပဲ၊ နင် စိတ်ချလား”

“.....”

ဘာပြောရမှန်းပင် မသိ။

သိပ်ချစ်တာပဲ သိခဲ့၏။

အခုတော့....

“ပြောလေဟာ”

“ပွင့် သူ့ကိုချစ်တာပဲသိတယ် စုရယ်”

“ချစ်....မိပွင့်ရေ ချစ်....ချစ်၊ တော်ရုံချစ်၊ နင် ချစ်တာကတော့ လွန်ပါတယ်၊ ကိုထက် သဘောချည်းပဲ”

ငိုချင်ပါတယ်ဆိုမှ မိစုနယ် ပြောရက်ဘယ်။
ရင်ထဲကတောင် ရွက်လာသလိုလိုပါပဲ။
ထက်အာကာ အပေါ် ဒေါသ မထွက်စဖူး ထွက်လာမိ
တော့၏။

အများပြောလည်း ပြောစရာ။
သင်းကိုက တစ်မျိုးပဲ။
ပွင့်ပွင့် ရှိလျက်နှင့် မိန်းကလေးဝိုင်းလား ဝိုင်းရဲ့။
မိန်းကလေးတရုန်းရုန်းနှင့် ဝေးလားဝါးလားနှင့်။
ကိုထက်နော်...ကိုအာကာကလဲ ဆိုပြီး ထိုးလိုက် ဆိတ်လိုက်
ပုတ်လိုက်နှင့် သူ့တို့ အသိုက်အဝန်းက ခေတ်မီတယ်ဆိုပြီး ပွင့်မှာ
လိုက်တုရ ဝတ်ရနှင့် ခေါင်းက ဆံပင်ရှည်ကြီးပင် ခေါင်းတုံး
ဆံပင်ပေါက်ပုံ ဖြစ်ရပြီ။

အခုတော့ ကိုထက်ရယ်။
ပွင့် ရင်မောလိုက်တာနော်။
ငိုတောင် ငိုချင်လာပြီ။
အဟုတ်တကယ်။

အခန်း (၃)

ငိုချင်တာမှ ထိန်းလို့မရတော့။
ကြည့်လေ။
ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲကို ဆို့ တက်လာ၏။
ဘာပြုလိုက်မှန်းမသိသော ရုပ်ရှင်ကို ဟန်မပျက်ကြည့်ပြီး
ဘုရားကိုပြန်လာ၏။
ပြီးမှ...
အချိန်နှင့် လာကြိုသော ကားပေါ်သို့ ယခုမှ စာသင်ခန်းက
ကလေးဟန်နှင့် ဟန်မပျက်စီးရသော်လည်း အရောင်က မွဲ၊
အသင်းကလည်း မထည်ဝါသော တံခါးနှစ်ပေါက် ဖယ်မလီယာ
ကားကို ကြည့်၍ စိတ်တိုရပြန်သည်။
သည်တော့လည်း ငိုချင်လာပြန်၏။
ရယ်စရာကားကြည့်ပြီးတော့တောင်မှ ငိုချင်နေပါသည်ဆိုမှ
ဘာဘာသည် ပွင့်ဖူးဝေအဘွက် မျက်ရည်စက်များသာ ဖြစ်
၏။

မိတ်ကို အတင်းအကျပ် ထိန်းထားရသဖြင့် ရင်ဘတ် တစ်
လုံး ဖားဖိုကြီးလို လှိုက်ခနဲ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ တင်းထားရသဖြင့်
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်၍ အောင့်နေသည်။

ယခုတော့ ထိန်းမရတော့။

ကားတီးများကို ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီ ဆို
တည်းက ရင်ထဲမှာ ဖိုခနဲဖိုခနဲ ဖြစ်သွားပြန်၏။

ဟန်မပျက် လွယ်အိတ်လွယ်ရင်း တံခါးကို တွန်း၍ အိမ်
သို့ ဝင်လိုက်၏။

“ဟယ်”

ဘွားဘွား။

တံခါးပေါက်နဲ့ ထည့်တည့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဘွားဘွား
ပုံ့ပုံ့ကြီး ထိုင်နေပါလား။

ငိုချင်တာကို ဘယ်က စငိုရမှန်း မသိဖြစ်နေသည့် ပွင့်ဖူး
အတွက် ငိုကွက်ရသွား၏။

ငိုချင်တာတွေ ထိန်းမရ တားမရတော့။

“ဘွား.....ဘွား”

ပွင့်ဖူးဝေ လွယ်အိတ်ကို လွတ်နေသော ခုံတစ်လုံးပေါ်
တင်၍ ဘွားဘွားထံ တစ်အား ပြေးသွားလိုက်၏။

အိမ်ထဲတည်းက မျက်ရည်က ကျနေပြီ။

အသံက မထွက်နိုင်သေး။

“ဘွားဘွားရယ်.....အဟင့်.....ဟင့်.....ဟီး.....ဟီး... ဟီး”

ဆိုဝံ့နေသော ဘွားဘွား ခြေအစုံကို သိမ်းကျုံးပြေးဖက်၍
ဘွားဘွား၏ ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအပ်ပြီးမှ ပွင့်ဖူးဝေ တစ်အား
လိုက်၏။

“အီး.....ဟီး.....ဟီး.....ဘွား.....ဘွား”

ဘွားဘွား ဒေါ်ဝေဝေရင်ထဲ ဆို သွား၏။

ကြည့်စမ်း၊ မတွေ့တာ ကြာလှပြီဖြစ်တဲ့ မြေးလေး။

ဘွားဘွား ဒေါ်ဝေဝေ မွေးထားသော သားသမီး လေးဦး
ထဲမှ ဦးကျော်ဝေက တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သကဲ့သို့
အသံဆုံးသားလည်း ဖြစ်၏။ အစ်မသုံးဦး အိမ်ထောင် အသီး
ကျပြီး တော်တော်ကြာမှ အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် အစ်မသုံးဦး
မွေးသော ကလေးများက တော်တော်လေး ကြီးကြာလှီ
ပွားဝေနှင့် အသက်လည်း ကွာကြသည်။ ထိုမြေးကြီးများ
က တချို့ပင် အိမ်ထောင်များ ကျကုန်ပြီဖြစ်၍ လူကြီး တစ်
ဦး ဖြစ်ကုန်ကြသဖြင့် ယခုလို ဘွားဘွားကိုဖက်၍ ငိုသူ မရှိ
တော့။

ဆိုမြေးများထဲဝယ် အဝယ်ဆုံးမြေးလည်းဖြစ်၊ သားက
သော မြေးလည်းဖြစ်သည့် ပွင့်ဖူးဝေကို ဒေါ်ဝေဝေ တုန်
အောင် ချစ်ရွာ၏။

ယခုလည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော မြေးကို လာကြည့်
နှင့်အခြားကိစ္စတစ်ခုအတွက်ပါ မန္တလေးက ဆင်းလာသော
ဒေါ်ဝေဝေမပျာ မြေး ကျောင်းပြန်ချိန် တမျှော်မျှော်နှင့်
ပြန်နေသည့်ကြားမှ မြေးက တွေ့တွေ့ချင်း ဒူးနှစ်ခုကို ဖက်၍
ပေါ် ခေါင်းအပ်ကာ အားပါးတရ ငိုချခြင်းကြောင့်

ရင်ထဲဝယ် ကြည့်နူးခြင်းတစ်ဝက်၊ သနားခြင်း တစ်ဝက်ဖြင့် မျက်ရည်များပါ ဝဲလာ၏။

“မြေးလေး...သမီးလေးရယ်၊ တိတ်တိတ်...သမီးလေးတိတ်” ပွင့်ဖူးဝေ၏ မောက်ငိုနေသော ခေါင်းကိုပွတ်၍ ဒေါ်ဝေဝေ လေသံ ကတုန်ကယင်နှင့် ချောနေရှာ၏။

ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားသူ နှစ်ဦးက ပွင့်ဖူးဝေ၏ ဖေဖေ ဦးကျော်ဝေနှင့် မေမေ ဒေါ်သက်ဝေတို့ ဖြစ်ကြ၏။

“မြေးလေး တိတ်နော်၊ ဘွားကို လွမ်းလို့လား”
“.....”

ပါးစပ်မှ အသံထွက်နိုင်၊ ပွင့်ဖူးဝေ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သဖြင့် အဘွားကြီး ပါးစုံများ မှိုတက်သွားအောင် ရယ်ရင်း သဘောတွေ ကျသွား၏။

သဘောမကျသူက ဒေါ်သက်ဝေ။
မျက်နှာကို မသိမသာ မဲ့လိုက်၏။
ကောင်မ ပိုနေတာ။

“ထပါမြေးရယ်၊ ကဲ...ထ ဘွားနားထိုင်”
ငိုလို့လဲ ဝပြီလေ။

ဘွားက လက်ကလေး ဆွဲထူတော့ ပွင့်ဖူးဝေ ခေါင်းမော့လိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း အရူးမ၊ ဘွားကို တွေ့တာနဲ့ ငိုလိုက်တာ၊ ဘွားရင်ထဲကို ဆို့သွားတာပဲ”

ဒေါ်ဝေဝေ တကယ်ကို ကြည့်နူးသွား၏။

“ဟဲ့...မသက်”

“ရှင်...မေမေ”

“အမယ်လေး...အမေလုပ်ပြီး ဝါမြေး ကျောင်းက ပြန်လာ ဆီရွာထောပေါ့၊ နောက်ဖေးမယ် ကလေးမတွေကို ထိုးမုန့် အရိုးတောင်း လက်ဖက်တို့ သုပ်ပြီး ယူလာခိုင်းပါလား”

“အဟိ”

ငိုလိုက်ရတော့ ငိုချင်စိတ် ကုန်သွား၏။

ပြီးတော့ ဘွားဘွား အသည်းပိုနေတာ ကြည့်ပြီး ပွင့်ဖူးရယ်ချင်သွားပြန်၏။ ပွင့်ဖူးဝေ မေမေ့ကို အသားကြည့်သည်။

မေမေ့ မျက်စောင်းကြီးက ပွင့်ဖူးဝေထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်၏။

မကြာပေါင်။

ခဏလေးမှ ခဏလေး။

ဒါကို ဖေဖေ တွေ့လိုက်၏။

ခေပေကတော့ ပွင့်ပွင့်လူလေ၊ တဟဲဟဲ၊ ရယ်နေသည်။

“ဟဲ့...မြေးရဲ့”

“ရှင်...ဘွား”

“အလိုလေး...မြေးခေါင်းက ဆံပင်တွေကော၊ အမယ်လေး...ဒါ ဗိုလ်ကလေးပါလား၊ မသက်...မသက်”

“ရှင်...မေမေ”

“ကလေးခေါင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အလိုအေ...ဆံပင် အရှည်ကြီးက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ညည်း ဘာပုံသွင်းထားတာလဲ”

လုပ်ပြီ အဘွားကြီးကလည်း။ အဲဒါမှ ဒုက္ခ။
ပွင့်ဖူးဝေကိုတော့ မပြော။
မေမေ့ကို ခေါ်၍ ဆူနေ၏။
မေမေ့အကြည့်က ပွင့်ဖူးဝေထံ ရောက်လာပြန်၏။

“ဘုရား...ဘုရား”
ဘွားရှိုလို့ ဘွားရှိုလို့။
မဟုတ်ရင်လား။
“ဘွား”

“ဟင်...ဘာလဲ မြေး”
“အဟင်...ဘွားကလဲ၊ ပွင့်ပွင့်ကိုတော့ အရင်မမေးဘူး”

“ဘာတုံး မြေးရဲ့”
“ဆံပင်လေး...ဆံပင်”
“မြေးက ဘာပြောမလို့လဲ”
“ပွင့် အရမ်းဖျားတယ် ဘွားရဲ့”
“ဟေ...ဟုတ်လား”

ဘွားဘွားပင်မခေါ် ဘွားတစ်လုံးတည်းခေါ်၍ ချွဲနေသော ပွင့်ဖူးဝေကို ကြည့်၍ အူယားလှတယ်ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ဒေါသက်ဝေက ဒေါဝေဝေမမြင်အောင် ပွင့်ဖူးဝေကို မျက်စောင့်ခဲလိုက်၏။

လျှင်တယ်လေ။

မေမေ့ မျက်စောင့်မျှား ပွင့်ဖူးဝေ သိပ်မြင်။

ဒါကြောင့် ဘွားဘွားပခုံးပေါ် ခေါင်းလေး ငဲ့တင်လိုက်၍ ချွဲလိုက်ပြန်၏။

“အရမ်းဖျားတော့ ဆံပင်ကျွတ်တယ် ဘွားရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဖြစ်ရလေ မြေးရယ်၊ ဒီကလေး ဒီလောက် ဖျားတာ ငါ့ဘာလို့ မပြောကြတာလဲကွယ်၊ မောင်ကျော်ဝေတို့၊ မသက်တို့ ပေါ့ပါတယ်၊ မုန်း...ဟုတ်ပါ...မြေးလေး ပိန်သွားတယ်၊ အင်္ကျီကလဲ ဘာအင်္ကျီလဲ မြေးရဲ့၊ ပုလုချည်လား”

ဖောရိန်းရှုပ် ပုပူကြီး ဝတ်ထားသော ပွင့်ဖူးဝေ လျှင်လျှင် မြန်မြန် ခေါင်းထံ အကြံတွေ့ သွင်းလိုက်၏။

“ဘွားရဲ့”

“ပြော...ပြော၊ မြေးလေး ပြော”

“သူများက စာမေးပွဲကနီးနဲ့ စာတတ် တစ်အားကျက်ရပြန်တော့ ပွင့်ပွင့် တစ်အား ပိန်တာပေါ့”

ဦးကျော်ဝေပြုံးလိုက်သလောက် ဒေါသက်ဝေက တစ်အား ချစ်ပြန်၏။

ကောင်မ...တတ်နိုင်တယ်။

ဝမာစိုးလို့ဆိုပြီး နွေပေါင်ချိန် ညပေါင်ချိန်မျှား အစာလျှော့စားပြီးမျှား မသိရင်ခက်မယ်။

“အဲဒီတော့လေ ဘွားကလဲ မြန်မာအင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ရင် ပိန်ပိန်ကြီးဖြစ်မှာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“ဟုတ်သား”

“ဟောဒီလို ခေတ်မီမီ ရှုပ်အင်္ကျီပွပွကြီး ဝတ်တော့လေ ပိန် မှန်းလဲ လူမသိတဲ့အပြစ် ဘွား ဒေါ်ဝေဝေမြေးက နိုင်ငံခြား စံချိန်မီတယ်လို့ လူတွေက ပြောကြမှာ ဘွားရဲ့”

အဘွား ဝိုင်သွား၏။

“ပြီးတော့လေ ဘွားရဲ့၊ ပွင့်က ဘယ်သိပ်ဝတ်ချင်မှာလဲလို့၊ ဘွား မကြိုက်မှန်း ပွင့် သိသားပဲ ဥစ္စာ၊ ဘယ်ဝတ်ချင်ပါ့မလဲလို့ နော် ဘွား၊ ဒါပေမယ့်လေ မလွဲသာလို့ ဝတ်ရတာ၊ ဝတ်သာ ဝတ်ရတာပါ ဘွားရယ်၊ ပွင့်မှာဖြင့် မျက်နှာ သိပ်ငယ်ဘာပဲ ဘွားရဲ့”

“ဟေ...မျက်နှာ ငယ်ရတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘွားရဲ့”

မျက်လွှာလေးချ၊ ခေါင်းလေးပါ ဝံ့သွားသော ပွင့်ဖူးဝေ ၏ ပုံစံကြောင့် ဒေါ်ဝေဝေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြန်၏။

“ပြောစမ်း...ပြောစမ်း...ဘယ်သူက ဘာပြောလဲ၊ ဘာ ပြောလို့လဲ၊ ဘွားကို ပြောစမ်း၊ ဘွား မြေးကို ဘယ်သူက ဘာ ပြောလဲ”

“ဟို...ဟိုလေ”

ပေပေနှင့် မေမေ့ကို ပွင့်ဖူးဝေ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝဲကြည့် ခြင်းပြန်၏။

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ မြေးရယ်၊ ဘယ်သူ့မှ ဂရုစိုက် မနေနဲ့၊ ငါ့မြေးက ဘာကြောင့် မျက်နှာ ငယ်ရတာလဲ ပြော စမ်းပါ”

အမျိုးဂုဏ်ဆွေဂုဏ် ငွေဂုဏ် ကြေးဂုဏ် ဂုဏ်ပေါင်း တစ် သောင်းမက ထည့်ဝါလှသော ဒေါ်ဝေဝေ တစ်ယောက် မြေး သား မျက်နှာငယ်ရတယ်ဆိုတော့ ဆွေဆွေခုန်တော့၏။

“ဟို...ဟိုလေ”

“ပြော...ပြော”

“အဲဒီ အင်္ကျီပွပွကြီးတွေက နိုင်ငံခြားက လာတာ ဘွားရဲ့”

“အင်း...”

“အဲဒီ အင်္ကျီကလေး တစ်ထည်ကို အနည်းဆုံး သုံးရာလေးရာ

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘွားရဲ့၊ အဲဒီ အင်္ကျီဝတ်တာနဲ့ တန်ဖိုး ဘယ် သောက် တန်တယ်ဆိုတာ တန်းသိတာပဲ”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ ဘွားကလဲ ပွင့်မှ မဝယ်နိုင်တာ၊ ဘွား ပေးတဲ့ နှိမ့်ကို မုန့်မစားဘဲ စုပြီးဝယ်ရတော့ နှစ်ထည် သုံးထည်ပဲ ရှိ

၆၀ နို့ ဆက်ခွန်

ထယ် ဘွားရယ်၊ ဒီတော့ သူများတွေလို ထည်လဲမဝတ်နိုင်တော့
ဝှင့် မျက်နှာငယ်တာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“ဟေ....”

အဘွားကြီး ရင်ထဲ ဆိုနှင့်ဘွားရွာ၏။

မြေးလေး မျက်နှာငယ်ရသတဲ့။

“စာချေးပြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းပဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆက်ပြီး ပြောပါလား
မြေးရယ်”

“ဘွားကို အားနာလို့”

“အလိုတော်....ညည်းက ငါ့ မြေး အရင်းခေါက်ခေါက်
အငယ်ဆုံးမြေးထွေးလေးပါ။ ညည်း မျက်နှာငယ်တော့ ငါ့
မျက်နှာ ငယ်ပါတယ်အေး၊ မန္တလေးမှာ ဒေါ်ဂျော့ဆိုတာ
မျက်နှာဖုံးပါ။ ဒီလိုလူမျိုးရဲ့ မြေးက မျက်နှာငယ်နေရတာ
ခွက်ရတာနဲ့ မတူဘူးလား မြေးရဲ့၊ ငကျော်ဝေထိုက်တော့ မျက်
နှာငယ်လဲ ဂရုစိုက်မယ် မထင်ပေါင်၊ ကော်တရာတော့”

“ဟာ....မေမေကလဲ၊ အမေမြေး အကျီလုံချည် တစ်စုံစာ
က ကျွန်တော့်တစ်လား မကဘူး မေမေရေ၊ မတတ်နိုင်ဘူး”

“တော်ပါတော်ပါ၊ နှပ်ချေး ငါးပိ လုပ်စားမယ့်ဟာတော့
ငါ့မြေးလေး ဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်ရွာမလဲ၊ ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ် ငါ့မြေးအတွက် အဝတ်အစားလိုတယ်၊ မြေးကို
ဘွား မုန့်ဖိုး၊ အဝတ်အစားဖိုး ပေးရမယ်....ပေးရမယ်”

“ဟေး....ဒါမှ ပွင့်ရဲ့ဘွားဘွားကွ”

မရွက်နိုင်ပေါင်။

ကိုယ့်အဘွားပဲ။

ပွင့်ပွင့် ဘွားဘွား ကိုယ်လုံးဝဝ ကြီးကိုဖက်၍ ပါးကိုရွတ်ခနဲ
ဒေအောင် နမ်းလိုက်၏။

ဘွားဘွား ပါးစုံကြီးတက်လာအောင် ပြုံးသွားသည်။

“ဟိဟိ....”

ရင်ထဲကပီတိတွေ များသွားသည်။

ငိုချင်တာတွေ မရှိတော့။

လိုချင်တာတွေက တော်တော်လေး အခြေအနေကောင်း
ရာရနေ၏။ ဘွားဘွားခါးကြီးကို ဖက်ထားရင်းမှ ဘွားဘွား
နှုံးပေါ် ခေါင်းလေးငဲ့၍ အသာတင်ပြီး ဖေဖေကို ပွင့်ဖူးဝေ
ခြည့်ရင်းမှ ပြုံးစိစိ လုပ်ပြလိုက်၏။

ပွင့်ဖူးစေ ဖေဖေပဲလေ။

ဆေးလိပ်ကြီး ကိုကိုပြီး ဖေဖေလည်း ပြုံးစိစိ လုပ်နေ၏။

ပွင့်ဖူးဝေတဲ့နော်၊ ဘာရမလဲ။

ဟော....မေမေ ထွက်လာပြီ။

စောစောက မေမေ စုပူစုပူလုပ်ရင်းမှ အိမ်နောက်ပေးဘက်
ဝင်သွားတာ ပွင့်ဖူးဝေ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်၏။

ယခု ပြန်ထွက်လာသည်။

အိမ်မှာခိုင်းသော မတူးပင် သယ်မလာဘဲ မေမေကိုယ်တိုင်
ကော်ဖီကုန်းတွေ ပန်းစာနီတွေ ထည့်ထားသော ဗန်းကိုမရွံ့
ပြန်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ပွင့်ကိုသာ မေမေ မျက်နှာမဲ့တာ။

မေမေကိုယ်တိုင်ကော ဘာထူးသေးလဲ။

ဘွားဘွားအတွက် ကိုယ်တိုင်တောင် သယ်လာပြီးတော့။

ဟွန်း...မေမေလဲ ဖားတာပဲ။

ပွင့်ကတော့ မေမေနှင့်မတည့်သလို ဘွားဘွားအားကိုးနှင့်
ခပ်တည့်တည့်လေး ပေကတ်ထိုင်နေ၏။

“မေမေ...ကော်ဖီ”

“အေး...အေး...မောင်ထူးအံ့ဆရာ ခေါ်ပါဦး”

အယ်...

ဘာတဲ့...

ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ။

“ရပါတယ် ဘွားဘွားဝေ၊ ရပါတယ်”

“ဘုရားရေ”

လူအသံကြီး။

ဘွားကိုယ်လုံးကြီးကိုမို့၍ ချဲ့နေသော ပွင့်ပွင့်တစ်ကိုယ်လုံး
ဘာင့်သွား၏။

ညှော်သည်ပါလား။

စောစောက သည်ညှော်သည် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

အသံလာရာသို့ ပွင့်ဖူးဝေ လိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဪ...ညှော်သည်က...

ဟိုး...ညှော်ခန်းထောင့်က သတင်းစာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေ စာ
ပုံစင်တွေ ထားတဲ့နားမှာကိုး။

ဖြစ်ရလေခြင်း။

ပွင့်ဖူးဝေ တော်တော်လေး ရှက်သွား၏။

ပွင့်ဖူးဝေ လိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူကြီးထွက်လာ၍
ဘေဖေ ဘေးနား ဝင်ထိုင်လိုက်သလို ပွင့်ဖူးဝေနှင့် အကြည့်ချင်း
ဆိုင်ဝယ် ပြုံးစိစိကြီး လုပ်ပြနေပြန်၏။

ဟွန်း...ရုပ်ကြီးကိုက။

“မြေးခလေး ပွင့်ပွင့်”

“ရှင်...ဘွား”

“ဒါ ဘွားဘွားနဲ့အတူ မန္တလေးကပါလာတဲ့ ညှော်သည်
ခလေး ဘွားဘွားသူငယ်ချင်းရဲ့မြေးပဲ၊ မောင်ထူးအံ့တဲ့ မှတ်ထား
နော်”

ဘွားဘွားကို ပြန်မပြောရဲလို့သာ။

ပွင့်ဖူးဝေ ရယ်ချင်လိုက်တာ။ ဘွားဘွား ညှော်သည် နာမည် ကလည်း ထူးပေ အံ့ပေဆိုတဲ့ တောဆန်ဆန် နာမည်ကြီးများ၊ သိပ်မှတ်မိ။

“အဲဒါကို သမီးလေးက အစ်ကိုလို သဘောထားရမယ် နော်”

ဒါကြီးကိုများ။

“မောင်ထူးအံ့ကလဲ ညီမလေးလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်ကို ညီမလေးလို စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“အလိုတော်....”

သူက စောင့်ရှောက်ဦးမယ်တဲ့။

မြတ်စွာဘုရားရေ....

“အေး အေး၊ သာဓုကွယ်.... သာဓု သာဓု”

အရေးထဲ ဘွားဘွားက သာဓု ဝေအံ့နေပြန်ပါပြီ။

ပွင့်ဖူးဝေ မျက်နှာ ပုပ်သိုးသွားတော့၏။

“ဪ... သမီး ပွင့်”

“ရှင်....”

“မောင်ထူးအံ့က ဒီမှာ နေမှာကွယ်၊ သူ နေချင်သလောက် နေချင်သလောက်ပေးပါကွယ်”

“ဟင်....”

ရှုပ်လိုက်တာ။

“မောင်ထူးအံ့ကဲ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူး နော်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ထူးအံ့ရေ၊ အန်တီသက်တို့ အိမ်မှာ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူး၊ မင်း အိမ်လိုသာ သဘောထားပြီး နေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသက်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မောင်ထူးအံ့ အတွက် အခန်းကို စောစောက အန်တီသက် ပြထားတဲ့ အောက်ထပ် ညာဘက်ခန်းပါ၊ လိုတာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြော အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုသေနေလိုက်တာ။

မေမေကလည်း သဘောတွေ ကောင်းလို့၊ အားမနာနဲ့ အားမနာနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ။

“ဘွားကတော့ ပွင့်လေးကို မင်းလက်ထဲ အပ်ထားမယ် ဘွယ်”

“ဘုရားရေ...”

ဘွားထို့ကတော့ လုပ်ပြီ။

“မိတော့ မင်းလဲ အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆုံးမကြားလား”

“စိတ်ချပါ ဘွားဘွားဝေ၊ ဆုံးမမှာပါ”

“အလိုလေးလေး...”

သင်းက ဆုံးမမှာပါတဲ့။

လာလာချည်သေး။

ပွင့်ဖူးဝေ မျက်လုံး အစွမ်းကုန်ပြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

ကြည့်စမ်း....

သင်းက ပြုံးစိမ့်နဲ့ ပြန်ကြည့်လို့။

ပွင့်ပွင့်တဲ့ နော်။

နှုတ်ခမ်း မသိမသာ ဇူရင်းမှ မျက်စောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ထိုးလိုက်၏။

“အဟဲ.... ပွင့်ပွင့်ကို တွေ့ကတည်းက စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရား၊ ဆုံးမရမယ့် ဝတ္တရားတွေရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ် ဘွားဘွား”

“အေးပေါ့ အေးပေါ့”

“ကုန်ကုန်ပြောရရင်ပေါ့ ဘွားဘွားရယ်၊ ဘွားဘွား စိတ်ချရအောင် ပြောပြထားတာပါ။ ပွင့်ပွင့် အဖျားကြီးလို့ ဆံပင်

ညွတ်တဲ့အတွက် အခုလို နောက်ဆုံးပေါ် ချစ်ဆယ့်ကိုး မိဇိုင်း ဆံပင်မျိုးတောင် လုပ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး မထုတ်အောင် ပွင့်ပွင့် ဘုန်းမာရေးကအစ မစောင့်ရှောက်ပါမယ်”

ကြည့်စမ်း....

လူကြီးကိုက။

ပွင့်ဖူးဝေ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။

သင်း သက်သက် စောင်းတံ ခိုတာ။

“ပြီးတော့ ဘွားဘွားရယ်၊ စာမေးပွဲနီးလို့ အစားပျက်၊ အိပ်ပျက်ပြီး ပိန်ချည်ချည် ဖြစ်သွားလို့ ကြည့်ကောင်းအောင် သင်္ဘော ပွပွကြီးတွေ ဝတ် ရတဲ့အဖြစ်က ဝေးအောင်လဲ နှုတ်ခမ်း ပွင့်ပွင့်ရဲ့ အစားအသောက်ကအစ ဂရုစိုက်ပါမယ်”

“အေးဟဲ့.... အေး အေး”

ဒုက္ခပါပဲ။

အရေးထဲ ဘွားဘွားက တအေးအေးနဲ့။

ဒါကို သင်းက ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတာကိုး။

ရသား ပွင့်ပွင့်ပဲလေ။

“ရှင် လူဝါးဝ လှချည်လား”

“ဗျာ....”

“ရှင် ဘာ ခိုတာလဲ”

ပွင့်ပွင့် ထိုင်ရာမှ ဆက်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့၊ ပွင့်ပွင့် မြေး၊ ကယ်လို့ ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကြီးတော့မှာပဲ၊ မှားမယ်နော် မှားမယ်”

“အို... မမှားပါဘူး တွားတွားရဲ့၊ သူ... သူ ပွင့်ပွင့်ထဲ သက်သက်...”

“ခက်တော့နေပါပြီ”

“မခက်ဘူး၊ သူက ညှော်သည်ပီပီ မနေဘဲ”

“မိပွင့်၊ အတွားလုပ်တဲ့လူ ပြောနေတာကို ညည်းက...”

“သူ... သူ”

“ဘာ သူလဲ၊ မောင်ထူးအံ့ ပြောတာ အမှန်ချည်းပဲ၊ ညည်းပြောတဲ့ ညည်းဝေဒနာအတွက် သူ စောင့်ရှောက်ပေးမယ် ပြောတာပဲ၊ စောစောက ညည်းပဲ အဖျားကြီးလို့၊ စားမဝလို့ဆို”

“အင်...”

ပွင့်ပွင့်ဝေ ဘာ ဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။

“ဟုတ်သား မြေးရဲ့၊ လွှာ... ထိုင်စမ်း၊ စွာလိုက်တာက ညှော်သည်ကို တောင်းပန်လိုက်”

လုပ်ပြန်ပြီ တစ်မျိုး။

မတောင်းပန်နိုင်ပေမိင်။

ပွင့်ပွင့်ဝေ နှုတ်ခမ်း စုစုနု၏။

“မိပွင့်၊ မေမေ ပြောနေတာ ကြားလား”

“ဟုတ်သား မြေးရယ်၊ မောင်ထူးအံ့ကို တောင်းပန်လိုက်၊ ဘာမှ မြေး ရိုင်းလှချည်လို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မိပွင့်၊ တောင်းပန်လိုက်”

မကျေနပ်ဘူး။

လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။

သင်း ရိတာ သိလျက်နဲ့ မေမေက သမီးဘက် မပါတဲ အခုမှ တာတဲ့ သူစိမ်းဘက်က ပါရသတဲ့လား။

မေမေကို ပွင့်ပွင့်ဝေ ကြည့်လိုက်၏။

အံ့ကြိတ်ထားတဲ့ မေမေ့ မျက်နှာထားက တင်းလို့။

တွားတွားရှိပေလို့၊ မရှိများ မရှိရင် ထတီးမယ်ပုံပါပဲ။

ဒေဒေနှင့် ဟိုလူကြီးကို ပွင့်ပွင့်ဝေ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အမယ်လေးဧလ”

ပွဲးစိစိနဲ့ ရယ်နေပါလား။

“မြေး”

“ပွင့်”

“ဘွားပြောတာ ကြားလား၊ ဘွားက ဘွားပြောတဲ့စကားနားထောင်မှ ကြိုက်တာလေ”

“ဟင့်”

သေ ဘာ သေချင်ပါရဲ့။

“မိပွင့်....မောင်ထူးအံ့ကို တောင်းပန်လိုက်လေ”

မတတ်နိုင်တော့။

နှုတ်ခမ်းကိုတစ်တင်းစေ့၍ ထိုလူကြီးကိုစေ့စေ့ကြည့်၏။

အလဲ့....

သူကလည်း စေ့စေ့ ကြည့်လိုပါလား။

“မိပွင့် တောင်းပန်လိုက်လေ”

ဟင်း....မတောင်းပန်ရင် ပြီးမှာ မဟုတ်။

ရင်ထဲမှ ဒေါသများက တလိပ်လိပ် တက်နေသည့် ကြားမှ ပွင့်ဖူးဝေ စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရ၏။

မထိန်း၍လည်း မဖြစ်။

ဘွားဘွား ဒေါသဖြစ်လျှင် ခက်ချေမည်။

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ ပွင့်ဖူးဝေ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး တစ်ခွန်းသာ ပြောလိုက်၏။

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်၊ ပွင့်ပွင့် ဘာပြောပြော ကျွန်တို့က အကြီးပဲ၊ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ၊ မတောင်းပန်လဲ ရပါတယ်”

“မောင်ထူးအံ့တို့ကတော့ဟေ့၊ ဒေါ်မြင့်မြတ်မြေး ပီသပါဘွားကတော့ ချီးကျူးဘယ်၊ အင်း....ဘွားဘွား မြေးကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ ကျော်ဝေတို့ မသက်တို့ ဘယ်ထိန်းသိမ်းထားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဘွားဘွားရဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ် ဒီပုံစံနဲ့ ဖျက်မယ် ထင်ပါရဲ့”

“အို....မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား”

“ဒါဖြင့်ရင်တော့ ကြီးစားပြီး ပြုပြင်ဦး၊ ဘွားဘွား ရှိနေတော့ သေသေချာချာကို ပြုပြင်ရမယ်၊ ကဲ....ကဲ....ဘွားဘွား ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်ထပ် တံသွားသော ဘွားကို ကြည့်၍ ပွင့်ဖူးဝေ စိတ်ညစ်သွားသည်။

ပြဿနာတော့ တက်တော့မယ်။

“ကောင်းကြသေးရဲ့လား ဒေါ်ပွင့်ဖူးဝေ”

ပြောတယ် မဟုတ်လား။

အမေ့မှာဖြင့် တစ်စက္ကန့်လေးတောင် အောင်နိုင်စွမ်း ရှိပုံပဲ၊ ပွင့်ဖူးဝေလည်း သိပါသည်။

၇။ ဦးမသတ်ခွန်

“မေမေ့ရွှေမှာမှ ညည်း မိုက်ရိုင်းကြောင်းတွေ ပြတယ်ပေါ့၊ သိပ် ကောင်းပါတယ်၊ အခုတော့ မသက် မဆုံးမဘူး ဖြစ်ရပြီ”

“ဒါက....ဒါက”

“ဘာမှ ဆင်ခြင်မပေးနဲ့၊ နောက်တစ်ခါဆို ငါ့လက်ကနေ ငါ့မရွှေဘူးနော်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ညည်းကို မောင်ထူးအံ့လက်ထဲပဲ အပူထားမှ၊ ဒီလောက် ဆိုဆုံးမပြောနေတဲ့ ကြားထဲက သက်သက် ငါ့ကို မေမေ အပြောခံရအောင် ရိုင်းပျတယ်”

ထပ်ပြောလျှင် မေမေဒေါသက ထိန်းနိုင်မည် မထင်တော့၊ ထို့ကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေ မျက်နှာကို ဝူပုပ်၍ ထိုင်နေလိုက်၏။

“မောင်ထူးအံ့.... အမြင်မတော်တာ၊ အပြောမတော်တာ ရှိရင် ဘာမှ အားမနာနဲ့ နားရင်းသာအုပ်”

ရော....

ရက်စက်လှချည်လား။

ကိုယ့်သမီးပျို တစ်ယောက်ကို တခြားလူလက်ထဲ ဝကွက်အပ်သတဲ့။ မေမေ လုပ်ပုံများ။

ပွင့်ဖူးဝေ ဖေဖေ့ကို စစ်ကူတောင်း သဘောနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေက တဟဲဟဲနှင့်။

ဒီပုံစံဆိုရင်တော့ သွားပါပြီ။

“ဖေကြီး”

“ဟေ”

“ရှင် ခြံထဲချဖို့ ပန်းသွားကြည့်မယ်ဆို”

“အေး....ဟုတ်သား”

“ဒါဖြင့် ရေချိုးဦး”

“အေး....အေး”

ဆူလိုက် ကြိမ်းလိုက်နှင့် ပြီးတော့ နှစ်ဦးသားထွက်သွား

ပြီ။

ပွင့်ဖူးဝေလည်း လွယ်အိတ်ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ဪ...လူကြီးက ပွင့်ဖူးဝေကို ကြည့်လို့။

သိမယ်။

လွယ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် တန်းလန်းဆွဲရင်းမှ ပွင့်ဖူးဝေ သို့လူကြီးနားသို့ သွားလိုက်၏။

“ဒီမှာ လူကြီး”

ရုပ်ကြီးက ဘာမှ မဖြစ်သလို။

“ပြောလေ ကလေး”

အလဲ့....သင်းကလည်း ပြောတတ်သားပဲ။

“စောစောက ရှင့်ကြောင့် ပွင့်ပွင့် အဆူခံရတာ ကျေတံ
မထင်နဲ့ သိလား၊ တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ အလကားတောင်းပန်
တာ၊ တကယ် မတောင်းပန်ဘူး၊ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ရပါတယ်...ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စောစောက ကိုကြီး
ပြောတာကတော့ အလကားပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်
စောင့်ရှောက်မှား၊ တကယ်ပြောတာ”

“ဟစ်...ရှင်က”

“ကိုကြီးပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော် ကလေး”

ရာရာစစ။

ပွင့် ခေါင်းကို အသာပုတ်လိုက်ပြန်၏။

ပွင့် ဒေါသတွေပြန်ထွက်လာသည်။

ညှော်သည်ကများ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကိုကြီး တဲ့။

ပွင့်ကိုလည်း ကလေး တဲ့။

ထားပါ။ ပွင့်ကို ကလေးလို့ခေါ်တာ သဘောကျပေမယ့်
သူ့ကိုယ်သူ ကိုကြီးလို့ ခေါ်တာတော့ သဘောမကျပေါင်း။

“ပွင့် ရေ”

ခေါ်ပြီ။

အပေါ်ထပ်က ဘွားဘွားအသံက စူးခနဲ ထွက်လာသဖြင့်
နုနှင့် ဖက်ရန်ဖြစ်ရန် အချိန်မရတော့။

သို့သော်....

ပွင့်ပေပေ၊ တစ်ခွန်းတော့ ရခအောင်ပြောလိုက်၏။

“သဘောမပေါက်ပါဘူး ဘကြီး”

အခန်း (၄)

“သဘောပေါက်လား ပွင့်ပွင့်”

စိတ်ကြီးရယ်ညစ်ရပါလား။

ပွင့်ဖူးဝေ အနေကျပ် အစားကျပ်ဘဝကို အလိုလိုနေရင်း ပြန်ရောက်သွားပြန်၏။

ဘွားဘွား ဒေါ်ဝေဝေ၏ စည်းစနစ်အောက်က လွတ်နေ သာ ကြာပြီဖြစ်သော ပွင့်ဖူးဝေ ဘဝမှ ဘွားဘွား မျက်စိ အောက် ပြန်ရောက်သောအခါ နေရထိုင်ရတာ ကျပ်သိပ်မှန်းနေ သလို ခံစားရ၏။

သည်ကြားထဲ ဟိုလူကြီးကပါ အဆစ်ပါသေး။

မေမေက စည်းကမ်းမရှိသည် မဟုတ်။

ဒေါ်ဝေဝေ ချွေးမဘဝကနေ သမီးသာဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့
တောင် ပြောယူရအောင်ကို ဒေါ်ဝေဝေ့စနစ်ကို မိသူဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုစနစ်တွေကို ပွင့်ဖူးဝေထံ ပြန်ဖို့ အချိန်
မရပေ။ ကြေးများတာလား။ မေမေမှ မေမေတစ်ယောက်
ကိုသာ အချွဲပိုသလားမသိ။ ဖေဖေ့အလုပ်တွေက မေမေ့နား
မှာ ပလုစီနေ၏။

ထမင်းခူးလည်း သက်ရေ၊ မေကြီးရေ။

လက်ဖက်ရည်သောက်လည်း သက်ရေ၊ မေကြီးရေ။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲတာက အစ သက်ရေ မေကြီးရေ
နှင့် ကြာတော့ ဖေဖေ့အတွက် မေမေ မနားတမ်း လှုပ်ရှား
နေရသည့်အတွက် ပွင့်ပွင့်ကို မေ့တော့တော့ဖြစ်ဟန်တူ၏။

မေ့တော့တော့ဖြစ်နေတဲ့အခါ ပြောတာပါ။ မမေ့တဲ့အခါတင်
တော့ ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လက်က ခိုးခိုး
ဒေါက်ဒေါက်မို့ ပွင့်ဖူးဝေ မသက်သာလှပေ။

သို့သော်လည်း ပွင့်ဖူးဝေကို မျက်စိဒေါက်ထောက်မကြည့်၍
တော်တော့၏။

အခုတော့ သည်လို့မဟုတ်တော့။

မျက်စိဒေါက်ထောက်မည့်သူ ရောက်လာ၏။

ဘွားဘွားလေ။

မနေ့ညနေက ဘွားဘွားနှင့် တွေ့၏။

ဟော...သည်မနက် စည်းကမ်းချမှတ်ပြီ။

ပွင့်ဖူးဝေ ဘို့အိမ်မှာ ကားဒရိုင်ဘာမရှိ။ မေမေ ကားမောင်း
သလို ပွင့်ဖူးဝေလည်း ကားမောင်းတတ်၏။

ဖေဖေကတော့ အိမ်ကကား မသုံးပေ။ ရုံးက ကားက ကြိုပို့
သဖြင့် အိမ်က ကားကို မေမေနှင့် ပွင့်သာ သုံးကြ၏။

မေမေ သွားစရာရှိလျှင် ပွင့်ကို မေမေ လိုက်ပို့ပေးပြီး
ယူသွား၏။ ညနေ ပွင့်မှာသောအချိန် လာကြို၏။

ပြောသာပြောရသည်။ မေမေ သွားစရာသိပ်မရှိပေ။ မနက်
သွားဝယ်သည် ဆိုတာကလည်း မိသားစုအတွက်ပေးမို့

အနားက ဈေးလေးကိုသာ ပြေး၍ ဝယ်လိုက်သဖြင့် ကား
ခပ။ တစ်ခါတစ်ရံသာ ဈေးကြီးများဆီ သွားချင်မှ မေမေ

သုံးတတ်၍ အခါမလပ် ကားက ပွင့်ဖူးဝေ ကျောင်းတက်ရာ
လာ၏။ ပါချင်လိုသာပါရသည်။ ပွင့်ဖူးဝေဖြင့် အဲဒီ
ကို လုံးဝ မစီးချင်ပေပြင်။

ဘားစုတ်ကြီး။

ဦးစားကြည့်လေ စီးချင်စရာမကောင်းလေပါပဲ။

အယ်မလီယာတောင်မှ တံခါးက နှစ်ပေါက်။

သည်နေ့ ခေတ်စားနေသော ကားတွေနှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင်
ဥတ်လှစေအောင် စုံတ်ပြတ်၏။

မစီးချင်ပေမယ့်လည်း ဒါပဲ စီးရတော့မို့ ပွင့်ပွားအောင်အည်းပြီး စီးရ၏။

အခုတော့ ဘွားခေကြီးက စည်းကမ်းစချတော့၏။

မနက် ကျောင်းသွားလျှင် ဟိုလူကြီးက ကားမောင်းပြီး ပို့စေ၊ ကျောင်းပြန်လျှင် ကြိုစေတဲ့။

ကောင်းစရာ၊ တက္ကသိုလ်တက်လာတာ လေးနှစ်ပြည့်လို့ သူ့တောင် ရတော့မယ်၊ အခုမှ အကြိုအပိုနဲ့။

သည်ကြားထဲ အဲသည်လူကြီးက မင်္ဂလာယူနေသေးရဲ့၊

အချိန်စာရင်းပေး ဆိုပြီး လူကြီးတွေရွှေမှာ အချိန်စာရင်းတောင်းသဖြင့် မခေးချင် ပေးချင်နှင့် ပွင့်ပွားဝေ ပေးထိုင်ရ၏။

သည်လိုသာဆို သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ အင်းလျားကန်စောင်းလစ်တာတို့ လုပ်လို့ ဘယ်ရတော့မှာလဲ။

မိပွင့်ပဲကွယ်၊ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဦးနှောက်ထဲကို ကုန်ပျူက တွေ ဝင်လာ၏။

ဟုတ်ပြီ။

အချိန်ဇယားမှာ အချိန်ပိုတွေ ထည့်လိုက်၏။ မနက်မရှိလည်း မနက်ရှိလိုက်၏။ ညနေမရှိလျှင်လည်း ညနေထည့်လိုက်ပြီးရောပေါ့။

“ဒီနေ့ကစပြီး မောင်ထူးအံ့ လိုက်ပို့လိုက်၊ ဧည့်...နေဦး၊ ဘွားလဲ လိုက်မယ်”

ဟူး...စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ဝတ်နေကျ လေဒီရှူးကလည်း မဝတ်ရဲ။

ဘာလေးညာလေးတောင် မျက်နှာ မပြယ်ရဲတော့။ တော်တော်ကြာ အဘွားကြီး မကျေနပ်လျှင် ခက်ချေရဲ့။

“ပွင့်ပွင့်”

“ရှင်...ဘွား”

“ကျောင်းသွားမယ်ဆို”

“လာပြီ ဘွား၊ လာပြီ ဘွား”

သိပ်တောက်သောအရောင်ပင် မဝတ်ရဲသော ပွင့်ပွားဝေမျှာ အရောင်ပင်မှိန်မှိန်လေးကိုသာ ရွေးပြီး ဝတ်လာရ၏။

“လာ...မြေး၊ မြေးက ရွှေခန်းမှာထိုင်၊ ဘွားက နောက်မှာ ထိုင်မယ်၊ မြေးက အရင်ဆင်းရမယ် မဟုတ်လား၊ လာ...လာ”

ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ် ဘွားဘွားက ဖျတ်လတ်ပြီး ပွင့်မျှာ တုံ့နှေးတုံ့နှေး ဖြစ်နေသည်။ အရေးထဲ လူကြီးဘေးနားကလည်း ထိုင်ရဦးမတဲ့။

စိတ်ပျက်လွန်းသဖြင့် ပွင့်ပွားဝေမျက်နှာကြီး ဆိုနေသည်။

“ပွင့်ပွင့်”

မထူးပေါင်။

“ပွင့်ပွင့်...မောင်ထူးအံ့ ခေါ်နေတယ်လေ”

ဘွား ကြားသွားပြီ။ အသံက မြဲမြဲနဲ့။

“ဘာလဲ”

“နေမကျောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်”

“အဟဲ”

ထပ်မမေးနဲ့။ မဖြေချင်တော့။

“မြေးကတော့ ဆိုးပုံပဲဟေ့၊ မောင်ထူးအံ့က ဂရုစိုက်ပေလို့”

ပွင့် မကြားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဘေးမှဖြတ်သွားသော ကားတွေကို ကြည့်နေလိုက်၏။

“တိ...တိ”

“တိ...တိ”

“တိ...တိ...တိ”

“ဟ...ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နောက်ကားကလဲ လမ်းဖယ် ပေးနေတာ မသွားဘဲနဲ့”

“တိ...တိ”

နောက်ကား၏ တတိတိအသံကြောင့် ကိုထူးအံ့ စိတ်မရွည်
သလို ခေတ္တလိုက်သဖြင့် ပွင့်ဖူးဝေပါ နောက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟယ်...”

ပြိုင်ကား နိရဲရဲလေး။

ကိုထက်ပါလား။

ကိုထက်က ပွင့်ဖူးဝေတို့ကားမှန်းသိလို့ တတိတိနှင့် ဟွန်းသံ
နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေး...ပွင့်”

ကိုထက်ရယ်။

ပွင့် လှည့်ကြည့်ပြီဆိုတော့ ကားလေး ဘေးကိုတက်လာ၏။
ကားချင်း ယှဉ်မိသွားသောအခါ အားပါးတရ “ဟေး...ပွင့်”
အော်ခေါ်သွား၍ လက်ပြပြီး ကားအရှိန်ကိုတင်ကာ ဝေါ
မောင်းထွက်သွားတော့၏။

ပွင့်ဖူးဝေ အားပါးတရ လက်ပြန်ပြနေမိ၏။

“ပွင့်ပွင့်”

“... ..”

“ပွင့်ပွင့်”

“ရှင်...ရှင် ဘွားဘွား”

“ဘယ်သူလဲ မြေးရဲ့”

“သူ...သူငယ်ချင်းပါ ဘွားရဲ့”

“ယောက်ျားလေးပါလားကွယ်”

“ရှင်....”

ပွင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ ဘွားဘွားရွေး
အားမပါးတော့ နှုတ်ဆက်မိတာကိုလည်း ရှက်ရွံ့သွား၏။

“ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေဘူးကွယ်”

ပွင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိအောင် ထူပူသွားပြန်၏။

“ဘွားဝေက ပွင့်ပွင့်ကို စိတ်ပူတယ်နဲ့တူတယ်”

“မိန်းကလေးကိုး၊ အနေအထိုင် အပြောအဆို အများကြီး
ဆင်ခြင်ရမှပေါ့၊ ဘွားတို့ခေတ်ဆို သေစာ ရှင်စာလေးကပ်
ဖတ်ရတာ၊ ဒီခေတ်က ပညာတတ်မှဆိုကို”

“ဒါက အရင်ကပါ ဘွားဝေရယ်၊ အခုခေတ်မှာ လကမ္ဘာ
ဘောင် မိန်းမ ယောက်ျား မခွဲဘဲ တက်နေကြတယ်မဟုတ်လား
ဘွားဝေရဲ့၊ တက္ကသိုလ်ဆိုတာက မိန်းကလေး ယောက်ျားတွေ
အများကြီးရယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှိကြတာပါပဲ ဘွားဘွား
ရယ်၊ စိတ်ပူရပါဘူး”

“မောင်ထူးအံ့ကတော့ မိပွင့်ဘက်ကပါလား”

ဘွားက ပါးစုံကြီးထွက်အောင် တဟဲဟဲနဲ့။

သူ ရွေးနေလိုက်ပေးမှ ဘွားက ကျေနပ်တာမျိုးတော့ ပွင့်
လက်မခံနိုင်ပေင်။

“အို...ဘွားကလဲ၊ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေး၊
မိန်းကလေး အများကြီးပဲဥစ္စာ၊ ခေါ်တာပြောတာ ဆန်းတာမှ
မဟုတ်တာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မြေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘွားမြေး ချော
ချာလေးကို တယ်ပြီး စိတ်မချလို့ပေါ့”

“စိတ်ချ ဘွားရေ...စိတ်ချ၊ ဘွားမြေးကိုလေ တက္ကသိုလ်က
ထိထိထိကြတွေ့က တစ်ယောက်မှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး”

“အလိုတော်”

အဘွားကြီး တော်တော်လေး မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွား၏။

“စောစောက ဘွား တွေတယ်မဟုတ်လား၊ ပြိုင်ကားနီလေး
ပွင့်ကို လက်ပြသွားတာလေ၊ သူတို့ဆို သိပ်ချမ်းသာတာပဲ
ဘွားရဲ့၊ ကားဆို ဒီနေ့ ဘာပေါ်သလဲ၊ နောက်ဆုံးပေါ်ပဲ စီး
သယ်၊ အင်္ကျီအဝတ်အစား မပြောနဲ့ ဘွားရေ၊ ဖိနပ်ပဲ ပြောဦး”

ဖိနပ်အကြောင်း သိပ်ကို ပြောချင်နေ၏။ ပါးစပ်က ဖိနပ်
ဆုတ်သွားသလို မျက်လုံးကလည်း ကားလီဗာကို နင်းထား
အညှိ ကိုထူးအံ့ခြေထောက်ဆီ ရောက်သွား၏။

ပွင့်ဖူးဝေ နှာခေါင်းရွံ့လိုက်၏။

၈၆ နို့ မသက်ခွန်

ခြေထောက်က သန့်ရှင်းပါရဲ့။ သို့သော် ဖိနပ်က ရော်ဘာ ဖိနပ်နဲ့။ မသကာတန်လှ ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်တန် ဆင်ကြယ် မို့ ပွင့်ဖူးဝေ တွေးလိုက်မိ၏။ ကိုထက်တို့က ဒါမျိုးဆို ခေရူးခန်း ဝင်ရင်တောင် စီးမယ်မထင်။

“ဖိနပ်ကလေး သိလားဘူး၊ တစ်ရန်ကို သုံးထောင်တောင် ပေးရတယ်”

“ဟေ....”

အဘူး အံ့ဩသွား၏။

“ဟဲ့....လွန်လှချည်လား၊ တကတဲ ဖိနပ်ပဲကွယ်၊ မိုးနေရာမိုး နွေနေရာနွေ၊ သူ့ အထိုက်အလျောက်လေး စီးရသားနဲ့”

“အို....ဘူးကလဲ၊ ပွင့်ပြောပြနေတာ အဲဒီစောစောက ကားလေးနဲ့ ကိုသက်က ဖိနပ်တောင် အဲဒီလောက်တန်ကို မျိုးစုံစုံတာ ဘူးရဲ့၊ ချမ်းသာသမ္မ တစ်အားပဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီလိုလူမျိုးကို မိန်းမတွေက ဝိုင်းနေတာပဲ၊ ဘူး၊ စောစောကပြောသလို ပွင့်ကို စိတ်မချဘူးချည့် ဆိုနေတာကိုး၊ ပွင့်တို့လောက်တော့ သင်တို့က အရေးတောင်မစိုက်ဘူး ဘူး၊ ရေ”

သိပြီလား။

ပွင့်ပွင့်၏ပညာတွေ။

ဘူးဘူးကိုလည်း ပွင့်တို့ကလ အသုံးစရိတ်တွေ ပြန်ပြီးတော့ ဘူးဘူးကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်တဲ့ သူ့ ကိုလည်း ပွင့်ကို နှုတ်ဆက်သွားတဲ့သူတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို ပြလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့ မြေးဇေ၊ မစိုက် ကောင်းသေးတဲ့”

“ရှင် ဘူး”

“မြေး ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ သင်းတို့က အရေးမစိုက်ဘူးလို့”

“အင်းလေ”

“မစိုက် သာကောင်းသေး”

“ဟင်....ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘူးရဲ့”

“ငါ့မြေးနယ် အရန်ကော၊ အဲဒါက အဖြုန်း မြေးဇေ... အဖြုန်း၊ ထင်တိုင်းသာ ဝတ်စားဖြုန်း၊ အမယ်လေး ကြာတော့ ရင်တောင်လေးသေး၊ အခုခေတ်မှာ ကုဋေရှစ်ဆယ် ဘွေမရှိဘူး၊ မြေးဇေ၊ ကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိတောင် မွဲသေးတာပဲ၊ ဒီလိုခေတ်ကြီးထဲမှာ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်လေး သုံးတတ် သိမ်းသတ်မှ”

ဘူးကလည်း စကား တယ်တတ်တာကိုး။

“ဘူးရယ်၊ သိန်းသုံးလေးဆယ်လောက် မရှိလို့ကတော့ ဘူးဇေ သုံးလေးထောင်တန် ဖိနပ်မစီးဘူးမှတ်”

“ဒီသိန်းသုံးလေးဆယ်များ မြေးရယ်၊ ခုလို ခေတ်ကြီး ငွေအသုံးမခံဘူးကွယ်”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ဘွားကတော့ ပြောရော့မယ်၊ ငွေ သိန်း သုံးလေးဆယ်ရှိတာ ထိုင်သုံးနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရွာသေး တယ်လေ ဘွားရဲ့၊ သိန်းသုံးလေးဆယ်က သုံးလေးရား၊ သုံး လေးစတောင်”

“ခက်ပါလား၊ ဒီကလေးနွယ် ငွေကို တန်ဖိုးထားမှ ငွေက ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးမှာပေါ့၊ ကာလ သားသမီးများ ခက်ပါ့တော်”
ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ။

ဘွားဘွားမှာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲတော့မသိ။

သို့သော် ရွေးချိုးဆန်လွန်းစွာ အစားအသောက် သင့်ရုံ စား တတ်သလို အဝတ်အစားကိုလည်း ခူးနေရာခူး၊ ဘော်နေရာ တော်လွန်းအားကြီး၏။ ဒါတောင်မှ ကြီးကြီးတို့ မွေးထား သော အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ အစ်မဝမ်းကွဲတွေ အိပ်ထောင်ကျ သလို တချို့က နိုင်ငံခြားသွားရ ဘာရနှင့်မို့ တော်တော်လေး ခေတ်မီလာသည် ဆိုနိုင်၏။ ဘယ်လိုပဲ တိုးတက်တိုးတက်၊ တကယ် တိုးတက်သော မြေးအကြီးတွေက ဘွားဘွားနားမှာ မရှိကြ ပေ။

မန္တလေးအိမ်ကြီးဝယ် ဘွားဘွားသမီး အကြီးဆုံး ကြီးကြီး တို့ ဇနီးမောင်နှံသာ အနားမှာရှိသဖြင့် ဘွားဘွား၏ ခေတ်မီ မျက်စိက မပွင့်တစ်ချက် နှစ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

အသည်းတယာယားနှင့် ဘွားဘွားကို ပြန်ပြောချင်သော် လည်း တကယ်တမ်းဝယ် ပွင့်ပွင့် သိပ်မပြောရဲပြန်ပေ။

တော်ကြာ ဘွားဘွား တော်လီအိတ်ကြားထဲက ထွက်လာ နိုင်သည့် ငွေတွေ မထွက်လာရင် ခက်ပါ။

စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလှသည်။

မဆီမဆိုင် ဘေးက ကားမောင်းနေသူကို ကြည့်လိုက်၏။
သိပ်တုံးတယ်။

ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်ကြီးခေါက်၍ ချည်ချောပုဆိုးကြီး ဝတ် သာ၏။ အဲဒီအတုံးကြီးကိုမှ ဘွားဘွားက ပါးစပ်က မချ ဆို တော့ ပွင့် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ဘယ်လိုနည်းနှင့် ပွင့် စိတ် တိုင်းကျဖြစ်အောင် ပြောလိုရပါမလဲလို့။

ပြီးတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပါတယ်ဆို၊ ဒီလူက အိမ်မှာ လာ နေရသေးရဲ့၊ သိပ်ရွပ်တယ်။

အရေးထဲ သူ့ကို ဂရုစိုက်လို့လည်း တဖူးမှ မှာလားမှာရဲ့၊ ညှော်သည်ဆို ပွင့်တို့ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ သင်းကျတော့ ဂရုစိုက် ခင်စိတ် ဝေးလွန်း၏။

စ တွေတွေချင်း ရိတာ ကောင်းလား။

ရုပ်ကြီးက ညှော်ဝတ်ကျေချင်စရာမရှိ။

ဦးဆုံး လူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်တွေ့လျှင် ဖျတ်ခနဲ ဩညံတတ်ကြသည်က အရင်။

ဒီလူကြီး အရပ်တော်တော်ရှည်၏။

ဝါးပေလက်မ၊ ကိုးလက်မတောင် ကျော်မလား မဆိုနိုင်။
သို့သော် ကိုထက်တို့လို သွယ်လျလျတော့ မဟုတ်ပေ။ ကြွက်
သား အဖုအထစ်နှင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီး ဖြစ်၏။
ဒီခေတ်ကြီးမှာ အဲဒီပုံစံကတော့ ပွင့်ဖူးဝေ မျက်စိထဲဝယ်
ဝိတ်ပေါ်ကြီးလို့ပဲ မှတ်ပါရဲ့။

ရုပ်ကြီးကကော၊ အသားကညိုညို၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံး
စူးရှနှင့် ပီပီရီရီနှုတ်ခမ်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသားနှင့်ပုံစံက အဘ
ကြီးကျဏေ။

အရေးထဲ ကြည့်မရဘူးဆိုပါမှ ဆံပင်ကလည်း တိုသေးရဲ့
အယ်....

ထူးတာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။

လက်ပတ်နာရီ။

တန်ဖိုးတော်တော်ကြီးသော ရွှေရောင်ရိုးလက်(စ်) အမျိုး
အစား နာရီတစ်ခုသာ တန်ဖိုးရှိရှိ ဝတ်ထားတာ တွေ့ရ၏။

တော်တော် ကော်တရာ ကပဲစေးမယ်ပုံကြီး။

ဘွားဘွားသူငယ်ချင်းရဲ့ ခြေဆီတိုင်းလည်း ချမ်းသာချင်မှ
ချမ်းသာပေမည်။ ဘွားဘွားမှာ မခံချင်သော ပစ္စည်းဂုဏ်၊
ဆွေမျိုးဂုဏ် ရှိသော်လည်း ဘွားဘွားမာနက တစ်မျိုး။ ပစ္စည်း
ဂုဏ်သည် ပစ္စည်းမာနမဟုတ်ပေ။ ပစ္စည်းငွေကြေးရှိခြင်းကြောင့်
မာနမထားပေ။

ရိုးသားသူ၊ သူ့ အပေါ် သစ္စာရှိသူများအပေါ် ချစ်ခင်တတ်
သည်။ ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်၏။

သည်တော့ သည်လူလည်း သည်အစားထဲကလို့ပဲ ထင်သည်။
ဝတ်တာ စားတာ ရိုးလွန်း၏။

သာမန် ရှုပ်လက်ရှည်များကို သုံးချိုး တစ်ချိုး ခေါက်၍
ဝတ်တတ်သလို ချည်ချောပုဆိုးသာ ဝတ်ပုံရ၏။

အထင်ကြီးစရာ မရှိပေါင်။

အထင်ကြီးစရာမရှိသော သူ့ ကိုတော့ အရေးတွေ ပေးပြီး
ဘာ့ စဉ်းစားကြည့်တိုင်း အလိုလိုနေရင်း ပွင့်ဖူးဝေ ဒေါသ
သွက်ရပြန်သဖြင့် အလကားနေရင်း ပွင့်ဖူးဝေ အကုသိုလ်တွေ
သက်နေ၏။

သူ့ ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေးနေသော သူ့ ကို အလို
လိုနေရင်း ဒေါသတွေ အားပါးတရ တွက်နေလိုက်၏။ မှန်မမှန်
ဘာ့ မသိ။

သင်းတုံးကို တုံးတယ်။

ခပ်ဟော့ဟော့လေးဆို မကောင်းလား။ ပွင့်ဖူးဝေမှာ
နှိုင်းစရာပြုစရာ ရှိတာပေါ့၊ အခုတော့ သင်းက တုံးလိုက်တာ
သွန်ရော လွန်ရော။

အခန်း (၅)

“အမယ်လေး...လေး...တုံးလိုက်တာမှ လွန်ရော”

“တကယ်ပဲ”

“အေးပေါ့”

“အဲဒါ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သိမလားဟဲ့၊ ဘွားနဲ့ ပါလာတာပဲ”

“ပြိုဟိပ်ဟာ၊ နှင့် ဘွားကလဲ၊ ပွင့်ရယ် ပြောရတာ အားနာ ပါတယ်၊ ဘိုးတော်ဘုရားလေးဖက်တုန်းက စနစ်ကြီးနဲ့ တကယ် တောကျတယ်”

အားနာပေလို့ပဲ။

ပြောတာ မဟုတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မှန်တာဟုတ်တာ ပြော နေတာပဲလေ။

ပွင့်ပွင့် ခေါင်းသာ တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ငါ့မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေပါတယ်ဆို မှာ၊ အဲဒီလူကြီးကလဲ ဘာလာရှုပ်မှန်း မသိဘူး၊ အကြာကြီးနေ မှာတဲ့လေး၊ ပြီးတော့ ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို အဲဒီလူကြီး ကြိုပို့ မတဲ့”

“ဟောတော့”

“ဟောတော့မနေနဲ့၊ အမှန်က ဟော့ဈေ့ဖြစ်သင့်တာ၊ ဒါ မှုပွင့်နဲ့သူ အတိုင်အဖောက် ညီမှာပေါ့၊ အခုတော့ဟယ်၊ စော စောက စကား ထပ်ပြောရရင် တုံးလိုက်တာ လွန်ရော”

“တောသားနော်”

“ဧ...မြင့်မိုရ်နယ် ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက် လေးလားလို့ မေးနေပြန်ပြီ၊ ဘွားနဲ့ လိုက်လာတာပဲ တောသား ပေါ့ဟဲ့၊ ပြီးတော့ ပွင့်ထက်လဲ အသက်ကြီးတယ်၊ အရပ်ကလဲ မြင့်၊ အသားကလဲညို၊ ဆံပင်ကလဲ တိုသေး”

“ဟင့်....”

ပွင့်ပွင့်တို့ အုပ်စုတွင် ခေတ်မဆန်ဆုံးဆိုသော သရဖီ ဟင့် နေ ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီလောက် တုံးတာကြီးက ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

“စကား ဖြစ်မေးမနေနဲ့၊ ဒီထက်တုံးတာ ကျန်သေးတယ်”

“ပြောပါဦး”

“ဖိနပ်က ချော်ဘာဖိနပ် ဆစ်ကြယ်နဲ့”

“ဟောတော့...ဟီ ဟီ”

ပွင့်တို့ အုပ်စုမှာတော့ ချော်ဘာဖိနပ် စီးသည့်အဆင့်ကို ဘော်တော် အထပ်သေး၍ ဟာသ လုပ်ပစ်ကြ၊ အထင်သေးပစ် ကြစမြဲမို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ရယ်စရာ တစ်ခုလို ဖြစ်သွားတော့ သည်။

“ကျန်သေးတယ်၊ ဝတ်ထားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကလဲ ချည်အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးကလဲ ချည်ပုဆိုးနဲ့၊ အယ်...ငါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ် သိလား”

“ဘာလဲ”

“လက်က နာရီကြီးက ခွီးလက်(စ်)ရွှေရောင်နဲ့တော့”

“ဟုတ်လား”

ကျန်လူတွေ မျက်လုံးလေးများ အရောင်လက်၍ စိတ်ဝင် စားသွားပြန်၏။

“အမယ်...ကျန်သေးတယ်၊ ငွေဆွဲကြီးနဲ့ ငွေလက်စွပ် ထင် တယ် ဝတ်ထားသေးတယ်၊ ထင်တာလေ မဟုတ်ဘူးတော့”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ပလက်တီနမ် ထင်တာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ဒီလောက်မဲ့တဲ့ တောသားပဲဟာ”

“တော်ပါတော့အေး၊ အဲဒီ တုံးကြီးအကြောင်း၊ သူ နင်တို့ အိမ်ကို နှင့် အတွားနဲ့ ပါသာတာနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီရိုင်တာ လုပ် ရတာလဲ”

“ဘွားလေ....ဘွားပေါ့၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ကားကပ်နဲ့ သွားတာ စိတ်ပူတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ကားမောင်း ခိုင်းသတဲ့”

“စိတ်ဓာတ်ကျပါရဲ့ဟယ်၊ အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ”

ပွင့်တို့ အုပ်စုထဲတွင် မိန်းကလေး လေးယောက်ဖြစ်သည့် ပွင့်ဗူးဝေ၊ သရဖီ၊ စုစုနှင့် မြမြင့်မိုရ်တို့ အားလုံး ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိကြသော်လည်း ပွင့်လို ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ကျောင်း မယူလာကြရပေ။ စုစုဆိုလျှင် သူ့အိမ်က ကားနှင့်ပင် မလာ၊ ကျောင်းကားနှင့် လာသည်။ ယောကျ်ားလေး အုပ်စုတွင်လည်း မိုးငြိမ်းက သူ့အိမ်ကိုဖြစ်သူ ကျူတာနှင့်အတူ လာရသလို ထို အိမ်ကို ကျူတာက ကားယူထားပြန်သဖြင့် သူလည်း စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ကားသုံးခွင့်မရပေ။

စောကြာဦးကတော့ ဆိုင်ကယ်သမား၊ မသကာ သူ့နောက် မှာ စုစု တစ်ယောက်သာ တင်စီးနိုင်၏။

ပွင့်တို့ အုပ်စုထဲဝယ် ပွင့်နည်းတူ ကျောင်းကို ကားသော် လည်းကောင်း၊ ဆိုင်ကယ်သော်လည်းကောင်း တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြောင်းစီး၍ ယူလာထတ်သော ထက်အာကာတော့ ရှိ ပါ၏။ သို့သော် သူ့ကို ဘယ်သူမှ အားမကိုးပေ။ အားကိုး

ခဲသည်မှာလည်း တခြား မဟုတ်၊ ပွင့်တို့ တစ်အုပ်စုလုံး အထူး သဖြင့် မိန်းကလေးတွေဖြစ်၏။ ကျောင်းတက်ချိန် တစ်ချိန်အား သည်း စကော့ဈေး ပြေးချင်၏။ လှည်းတန်းဈေး သွားချင်ပြန် သည်။ မင်္ဂလာဈေးလည်း မချန်တတ်။

သည်တော့ ကားရှိမှ အဆင်ပြေ၏။ ထိုအဆင်ပြေမှုကို ပွင့်က ကားသယ်လာသဖြင့် ချောမေ့ နေ၏။ အားကိုးရ၏။

ထက်အာကာကိုတော့ အားမကိုးရပေ။

သူက ကျောင်းမုန်မုန် မတက်သလို ကျောင်းတက်ပြန်လျှင် သည်း သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အချိန်က သူများထက် ပိုများ သာ။

သူ့ကားသူ ရှိပေလို့၊ နို့မဟုတ်ရင်လား သူများကား လာ နဲ့မလား မဆိုနိုင်၊ သည်တော့ သူ့ကို ဘယ်သူ အားမကိုးတာ သန်းပါ။

ဟို အားမကိုးရ၊ သည်အားမကိုးရနှင့် စုစုပေါင်း အားကိုး သူ တစ်ယောက်သာ ရှိတော့၏။ ထိုသူကား ပြေး၍ တွေးစရာ သို့၊ ပွင့်ဗူးဝေသာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့်....

ယနေ့ အခြေအနေအရတော့ အားကိုးစရာကြီးက အားကိုး ရတာ၊ ကားက ကြံ့ပိုဖြစ်သွားပြီ။

“ပိုစိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာ ကျန်သေးတယ်”

“ကျန်သေးလား ဟဲ့”

စိတ်ပျက်သံတောင် ထွက်လာကြပြီ။

“ကျန်သေးတယ်၊ ဘာလဲ သိလား၊ တိုင်းတေဘယ်(လ်) (Time Table)အချိန်ဇယား ယူထားတယ်တော့”

“ဟယ်...အံ့တစ်ပါးပါပဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဖိုင်နယ်ရီးယားတောင်မှ နှစ်ဝက်ကျော်မှ နှစ်မှာ တိုင်းတေဘယ်(လ်)ပေးပြီး ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်လုပ်ရတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒါ စိတ်ညစ်ဘာပေါ့”

ပွင့် တကယ် စိတ်ညစ်တာ။

ပြောရင်းတောင် ခေါင်းရွပ်သွား၍ ဆံပင်ကြားထဲသို့ လက်ထည့်၍ အသာဖွလိုက်မိ၏။

“နင် တကယ် မချောင့်တော့ပါလားဟယ်၊ နင် ပြောအသားညိုလူကြီး ဘယ်သူ”

“ကိုထူးအံ့တဲ့”

“အေး...အဲဒီလူက အလိုလိုနေရင်း နင့် ဘော်ဒီဂတ် ပြသွားပြီပေါ့၊ မချောင့်ပါလား”

“တစ်ခုတော့ရှိဘယ် မြင့်မိုရ်ရေ၊ ပွင့်က ပညာပြထားတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“အချိန်ပို ပြထားတယ်လေ”

သည့်လောက်ဆို သိသွားကြပြီ။

“တော်သေးတာပေါ့၊ လစ်ချိန် ရှိသွားတာပေါ့နော်”

“အေး”

“တီ... တီ”

“ဟော... ကိုထက်”

ပွင့်တို့ ကားကို ကျော်တက်ပြီးသွားသည့် သူက အခုမှ တွေ့ရှိရသလိုပင် ပွင့်တို့နားဝယ် ကားလေး အမှိုက်သတ်သွား၏။

“ဟေး...”

ခင်းသား ကျနေတာပဲ။ လက်လေးတစ်ဖက် မြှောက်၍ အောက်သတ်ကာ ဆင်းလာ၏။

အားလုံး မျက်နှာတွေ စူပုပ်သွားကြ၏။

ပွင့်တော့ မပါပေါင်။

“ဟိုက်... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အောက်တို့က တကယ်ကို ဘာမှ မသိသည့် အိုက်တင်နှင့် အကြီး မေးလိုက်၏။ စူပုပ်နေသူများ စူပုပ်ရတာပင် အစောက် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ် စူပုပ်တဲ့ အကြောင်း ပြောရဦးမယ်ပေါ့။

“စိတ်တိုနေတာ ဟေ့၊ စိတ်တိုနေတာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ရော့....

ပိုခက်ပါလား။

ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသော ကိုထက် ပုံစံကို ကြည့်
ပွင့်ဖူးဝေ ရယ်ချင်သွား၏။ သို့သော် မရယ်ခဲ့ပေ။

မျက်နှာတွေ ပုပ်သိုးပြီး ပွင့်ကို စောင်းကြည့်နေသော
မျက်ဝန်းအစုံကို တွေ့ရသဖြင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထား
ခေါင်းကို မသိမသာ ငှိုထားရ၏။

နို့မဟုတ်ရင်လား.... ကောင်မ၊ နင် ကျေနပ်တယ်ပေါ့...
ကျောထုမှာ သေချာသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ.... ဟုတ်လား ကိုထက်၊ နင် မသိဘူးလား”

“ဘယ် သိမလဲ ဟ၊ ငါ သိရင်လား ငါ၏ ချစ်စွာ
သူငယ်ချင်းများကို စူပုပ်ပုပ် မျက်နှာ ဖြစ်အောင် လုပ်
သူများအား ဟောဒီလို ဘယ်ဝိုက် ညာဝိုက် လက်သီးပေါင်း
တီးလိုက် နှက်လိုက်မှာပေါ့”

“တကယ် နော်”

“တကယ်ပါ ဟ”

“ငါတို့ စူပုပ်အောင် စိတ်တိုအောင် လုပ်တဲ့သူကို နင်
တီးမယ်ပေါ့”

“တီးမယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

သိတယ်နော်.... သိတယ်။

စကားတွေက ချည်ထား တုပ်ထားပြီ။

ကိုထက် မလွယ်တော့။

ပွင့်ဖူးဝေ မနေနိုင်တော့ပေ။ ကိုထက် လက်မောင်းကို
သော ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အမယ်.... ဒေါ်ရွှေပွင့်၊ လာပါ”

လျင်တယ် မိစု။

“ဒါဆိုရင် ကိုထက် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြော
မှာနော်”

“အေးပါ”

“စုစုတို့ ဝိုင်းတီးရင်ကော ကိုထက် လက်ခံသား”

“လက်ခံတယ်”

“ဒါဖြင့် လာ၊ သေပေရော့”

“အမယ်လေး.... ဟ ဟ၊ ဘယ်နှယ် ငါ့ ဝိုင်းထုနေတာလဲ၊

ပြီ”

ထပုန်းပုန်း တဖိုင်းဖိုင်းနှင့် တကယ်ကို ဝိုင်းထုကြ၏။

“ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ပွင့်ရေ.... ကယ်ပါဦး”

တကယ်ကို ထုကြ နှက်ကြ၏။

ပွင့်လည်း မကယ်ရဲ။

ကိုထက် ခြေကာ လက်ကာနှင့် ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်း အခဲ
ခံရတာ မြင်နေရတော့ ပွင့်ပါ ငိုချင်လာ၏။

“ဟ.... ကြောက်ပါပြီ၊ ငါ့ကို ရွှင်းပြပါဦး”

“မှတ်ပြီလား၊ ပြော”

“မှတ်ပါပြီ၊ ဟာ.... ဘာမှတ်ရမှာလဲဟ၊ ငါ သေတော့
မယ်”

ညာညာတာတာ ထုတာ မဟုတ်။ တကယ် ထုနေကြတာ

“အဲဒါ နမူနာပဲ ရှိသေးတယ်၊ မှတ်ထား”

ထုတာတွေတော့ ရပ်သွားကြပါရဲ့။ ထက်အာကာ ဘာ
နားမလည်။

“နှင် ဘာ အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ ထက်”

ထို အုပ်စုထဲဝယ် ထက်အာကာ စုံစုံကို ပိုကြောက်
ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို လက်သံကလေး
ပြောင်ပါ။

“နှင့်ကို မနေ့ကကိစ္စ မကျေနပ်လို့ဟေ့၊ သိပြီလား”

“အမယ်လေး....မယ်မင်းကြီးမတွေ့ရယ်၊ မနေ့ကကိစ္စတောင်
မိနေ့ထိ မှတ်ထားပြီး ထုရသလား ဟာ”

“ထုရတယ်”

“ငါ မနေ့က တကယ် အရေးကြီးလို့ပါ၊ ပွင့်ကိုတောင်
ရွှင်းပြရသေးဘူး”

ဧရာ....

ခုမှ ပွင့်ကို သတိရတယ်ပေါ့။

ပွင့်ကို လှည့်ကြည့်သည့် ထက်အာကာကို ပွင့်ဖူးဝေ နှုတ်
လေး စုပြလိုက်၏။ သူ့ကို သူ့များတွေလိုပဲ ထုချင်ပါရဲ့။

မထုရက်လို့နော်။ ဟင်း....

“မနေ့က မ ဘယ်သူနဲ့ တော်တော် ပျော်ခဲ့လား”

“လုပ်ပြီ မိစုရာ”

“ဘာ မိစုကလဲ၊ မဟုတ်လို့လား”

“အဲဒါ ဒယ်ဒီ ပါတနာရဲ့ သမီး ဟ”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ”

“သူက အုမေရိကားမှာ နေတာ၊ အခု ကုမ္ပဏီဖွင့်ဖို့ ဒယ်ဒီနဲ့
ဒယ်ဒီနဲ့ ရွယ်ယာလုပ်လို့ သူ လာတာ၊ ဒီတော့ ကိစ္စဝိစ္စ
ဘာတွေ ငါ လိုက်လုပ်ရမှာပေါ့၊ စီးပွားရေးနော် စီးပွားရေး”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ နင်ကတော့လေ ပြောလိုက်ရင် စီးပွား
ရေး စီးပွားရေးနဲ့၊ ဒါကြောင့် မိပွင့်ကို ပြောတာ”

“ဘာ ပြောလိုက်တာလဲ၊ သွေးမခွဲနဲ့ နော်”

“နင့်ကို ကိုထက် ချစ်တာ မယုံနဲ့လို့”

“ဟာ.... ရက်စက်လှချည်လား”

ကိုထက် ပုံစံကတော့....

သူ့နှုတ်စကား သူ့ ဖတ်ခနဲနေအောင် ရိုက်လိုက်ရင်း ပက်လက်
ထန်ကျမယောင် ကိုယ်ကိုပါ ဟန်လုပ်ပြနေသေး၏။

“ပွင့်”

မထူးပေါင်။

“ကိုထက်ကို စိတ်ကောက်နေလား ဟင်”

ပွင့်ဖူးဝေ မပြော။

“မိပွင့် ပြောလိုက်၊ ဒေါသတွေထွက်နေတာလို့”

“တကယ်လား ပွင့် ဟင်”

ကိုထက်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏
ကိုထက် မျက်ခန်းထဲမှ အကြည့်ကြောင့် တင်းမည် မှန်းထား
သော မာနလေးတွေ ပျောက်ကျကုန်ပြီ။

“ကိုထက် တောင်းပန်ပါဘယ် ပွင့်ရယ် နော်”

“မိပွင့်နော်”

ဘေးက တစ်မျိုး။

“ကိုထက် ဒီ စီးပွားရေးလောကကို ဝါသနာပါတာ ပွင့်
သားနဲ့ကွာ၊ စကားလေးပြောပါဦး၊ ပွင့် ဒီလိုနေရင် ကိုထက်
နတ်ဘူး”

“အပိုတွေ”

“မိစု၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါဟာ”

“မပိတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ပြဿနာတက်တော့မည်၊ မဖြစ်တော့။

“ကိုထက် တောင်းပန်တယ်ကွာ ပွင့်ရယ်”

အိုက်တင် ထပ်မခံတော့၊ ပွင့်ဖူးဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟင်....မိပွင့်”

ဒြဲမြင့်မိုရ် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

သည်ကောင်မ ပျော့လှချည်လား။

ခင်ခါမချော့ရ။

“ဘာ....ဘာလဲဟင် မြင့်မိုရ်”

“နင် ပျော့လှချည်လား”

မြမြင့်မိုရ် မျက်နှာကြီး တင်းမာနေ၏။ သူ့နည်းတူ ကျန် သရဖီနှင့် စုစုတို့မျက်နှာတွေလည်း ပုပ်သိုးနေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မြင့်မိုရ်ရယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှလဲ၊ မနေ့ကတော့ မျက်ရည်တောက်တောက် ထွက်ပြီး...”

“ဒါက...ဒါက...”

“ဘာ...ဒါကလဲ၊ နင် ဝီလိုလုပ်နေ၊ ထက်အာကာ နှင့် ခေါင်းနင်းသွားမယ် သိလား”

“ပြဿနာပါလားဟ”

“ဟုတ်တာပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မလွယ်ပါလား ပွင့်ရေ၊ ကဲ...လာ လာ...လစ်စို့”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ထက်အာကာ မနိုင်ပေ။

ဆက်နေလျှင်လည်း ဆက်ပြောဦးမှာ သိ၏။ သည်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပွင့်ဖူးဝေ သက်ကိုဆွဲ၍ သူတို့နှင့် ဝေးရာဆီ ဖြောင့်တော့၏။

“ဟူး...မောလိုက်တာ ပွင့်ထု”

သူကပဲ မောရတယ်ရှိသေး။

“ပွင့်”

“ဟင်”

“မကြည်သေးဘူးလား၊ ကိုထက်ကို စိတ် ဆိုး နေလား အဖေ”

“မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပွင့် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖို့ သေသေချာချာ မှာထားပြီးမှ”

“ဆောရီးကွာ ပွင့်၊ ဒယ်ဒီ အလုပ်က အရေးကြီးတယ်လေ၊ ဦးတော့ ထရီလာတို့က သိပ်ပြီး ချမ်းသာတာ၊ ဒီအချိန်မှာ သူတို့ကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့”

“ပွင့်ထက် အရေးကြီးတယ်ပေါ့”

“လုပ်ပြီ ပွင့်ထု၊ ဒီလို အမြင်တိမ်လို့ မဖြစ်ဘူးသေ”

“အမြင်တိမ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သေဘာထားသေးတာ မဟုတ် ဘူး ကိုထက်၊ ဝမ်းနည်းတာ”

“ပွင့်ကလဲကွာ၊ ကဲ ကဲ...ပွင့် ကျေနပ်အောင် ဘာလုပ်ပေး လဲ ပြော”

မျက်နှာငယ်လေးဖြစ်သွားသော ထက်အာကာ ဟန်ကြောစဉ် ကျားပင် မချော့ရဘဲ ပွင့်ဖူးဝေ ပျော့ကျသွားတော့၏။

“ဒါဆို ပွင့် ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“စိတ်မကောက်နဲ့ကွာ၊ ဒါဖြင့် ကလပ်(စ်)ပြီးရင် တစ်ခုခု သွားစားမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟောဗျာ၊ ပွင့် တကယ် စိတ်ကောက်နေပြီပဲ”

သူပြောချင်တာ ပြောနေသော ထက်အာကာကိုကြည့်၍ ပွင့် ဖူးဝေ စိတ်မောသွား၏။

“စိတ်ကောက်တာမဟုတ်ဘူး ကိုထက်ရဲ့”

“ဒါဖြင့်”

“စိတ်ညစ်နေတာ၊ စိတ်ညစ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးပုံက အေးအေးလိုက်တာ၊ ချစ်သူတစ်ယောက် စိတ်ညစ် တယ်၊ ပျာပျာသလဲဖြစ်ရမည့်အရေး ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့ မေးတဲ့ပုံက သွေးအေးလိုက်ပါဘိသနဲ့။

“အိမ်မှာ ဘွားဘွား ရောက်နေလို့”

“ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး ကားလာ အကြိုအပို့လုပ်နေတာ တယ်မှသွားလို့မရဘူး”

“ကိုထက်မှာ ကားပါသားပဲ ပွင့်ရယ်၊ ကိုထက် ပြန်ပို့မှာ ပေါ့”

“ဟေ...သည့်ကိုထက်နယ် ခက်ပါလား။”

“မဖြစ်ဘူး ကိုထက်ရဲ့၊ ဘွားက ရှေးဆန်တယ်”

“ဒါများ ခေါင်းထဲကထုတ်လိုက်စမ်းပါ ပွင့်ရာ”

ပွင့်ဖူးဝေ ခေါင်းခါမိ၏။ သူပြောသော စကားကိုတော့ ခပ်မကြိုက်လှ။ ပွင့်တို့က မိဘဘိုးဘွားကို လေးစား၏။ သူ ပြောသလို ခေါင်းထဲကထုတ်၍မရ။

“ဟာ...ခုမှ သတိရတယ်၊ နေဦး...နေဦး”

ပွင့်မှာ ပြော၍မဆုံးသေး၊ သူ သတိရတာတွေ ပေါ်လာ ငြိမ်ပြီ။

သူ ပြိုင်ကားနီလေးထားရာသို့ တစ်အား ပြေး၏။ ပြန်လာ တော့ စာအိတ်ဖြူဖြူလေးတွေ တစ်ထပ်ကြီး။

“ရော့...ပွင့်”

“ဘာလဲဟင်”

“ဒယ်ဒီက ထရီဇာအတွက်ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ ဒင်းနားလေး ထပ်ပေးမလို့လေ၊ ပွင့်လဲ လာနော်၊ တခြား သူငယ်ချင်းတွေလဲ စိတ်ဦးမယ်၊ မေ့နေတာ၊ ဒါ ဟိုကောင်တွေပို့၊ ပွင့် ဆက်ဆက် ထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ကိုထက်တို့ ဖင်မလိနဲ့ သိရမှာ သိလား၊ သော်...ပွင့်၊ ကိုထက် ဒီဖိတ်စာတွေ လျှောက်ပို့ဦးမှ”

ပြော ပြော ပြောချင်ရာပြောပြီး ကိုထက် ချာခနဲ လှည့် သွား၏။

“ကိုထက်”

“ဟင်”

“ဒီမှာ နတ် (စ်)”

“အို...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပွင့်ကွာ အိပ်ကျ၊ (စ်) မိ၊ ဒီနေ့အတွက်ပါ ကူးပြီ၊ ကိုထက်ကို နောက်နေ့ ရှင်းပြကွာ၊ ပွင့်ကိုပဲ ကိုထက် အားကိုးနေရတာ၊ သွားပြီနော်၊ တာတာ၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ကလေးပြု၍ ကားပေါ် အပြော တက်ကာ စက်နှိုး၍ တစ်ချိန်ထိုး ထွက်သွားတော့၏။

ပွင့်မှာသာ သူ့နတ် (စ်) မှတ်စုစာအုပ်လေး လက်ကိုင်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

‘ကိုထက်ရယ်’

ပွင့်ဖူးဝေရင်ထဲ ကျဉ်းနဲ့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အရင်တုန်းကတည်းက ဒီလိုပဲ စိတ်သွားရာ ကိုယ်ပါလုပ်ထား သော ကိုထက် စရိုက်ကို သိထားသော်လည်း ယခုလောက် စားရပေ။

စိတ်ထဲ ထိခိုက်သလို ခံစားရ၏။

ချစ်သူဆိုတာ ချစ်တဲ့သူတွေရဲ့ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဘဝထဲ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

ပွင့်ဖူးဝေ ကိုယ့်အကြောင်းလေးမှ မပြောရခင် သူ့ကို ပေါ်လာပြန်၏။

ဘယ်လို သဘောပေါက်ရမှန်းပင် မသိတော့။
ပွင့်ဖူးဝေ ခိတ်ထိခိုက်လှ၏။ ထို့ကြောင့် စုစုတို့ရှိရာသို့ ပြန် သွားရန် ကိုယ်ကို ချွာခနဲ လှည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

စုစုတို့ သုံးယောက်သာမက မိုးငြိမ်းနှင့် စောကြာဦးတို့ပါ ပွင့်နောက်မှာ ရောက်နေကြပါလား။

သုန်မှုန်နေသော သူတို့၏ မျက်နှာနှင့် ပွင့်ဖူးဝေ ကိုယ့်ခံစား ချက် မျက်နှာကိုတောင် တာရှည် မခံစားရဲ၍ ချက်ချင်းဆိုသလို သွားပြီး၍ ရယ်ပြလိုက်ရ၏။

“အဟီး”

“ဘာ အဟီးလဲ”

“သရဖီကလဲ”

“ဘယ်မှာလဲ ကိုထက်”

“အင်း...ဟို...အြော်...အခုမှ သတိရတယ်၊ ရော့...ရော့ နီထက်ဖိတ်စာ”

“ဘာဖိတ်စာလဲ”

“ဒင်းနားပါတီတဲ့”

“မသွားပေါင်”

“လုပ်ပြီ...စုစုကလဲကွာ”

“စုစုကလဲကွာ လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုငြိမ်း...စုစုကတော့ ပြောစရာ ရှိ ပြောရမှာပဲ”

မပြောနဲ့ ပြောလည်း ပြောရမှာပဲ၊ ကဲ...ပြောကြတော့။

“ကိုထက် ညည်းကို ချော့မှ ချော့လိုက်ရဲ့လား မိပွင့်ရယ်”

“ဟို...သူ...သူက”

“နင် ပျော့ကို ပျော့ညွှတ်လွန်းတယ်၊ ကိုထက် ကြည့်လိုက် အပြစ်ပေါ်ဆဆနဲ့ ငါ့သူ့ကို နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး”

“စုရယ်...စကားဆင်ခြင်ပြောပါဦး”

“ဒီမှာ ကိုဦး၊ ကိုဦးက စုချစ်သူ ဖြစ်မှ စုတို့အုပ်စုထဲ ပါလာရတာပါ။ စုတို့က ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျောင်းနေဘက်၊ ရန်ကုန်ပြောင်းလာကတည်းက ကိုထက်ရယ် မိုးငြိမ်း သရော် မြမြင့်မိုရ်တို့ရယ်က တစ်အုပ်စုတည်း၊ နောက်မှ မန္တလေးက ပြောင်းလာတဲ့ ပွင့်ပါ ရောလာတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်သူငယ် ချင်း အသက်တန်း ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက တွဲလာကြတာပါ ကိုဦးရယ်၊ ဒီတစ်အုပ်စုလုံးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို စု အသိဆုံးပေါ့၊ ပြီးတော့လဲ စုနဲ့ပွင့်က ငယ်ငယ် ကတည်းက တွဲလာတာ မန္တလေးမှာပဲ အတူနေခဲ့ဖူးတာ ဓာတ်သိတွေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် စုရယ်၊ ကိုဦးက ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်ချင်လို့ပါ”

ဆရာပေါက်စပီပီ တရားချနေသော စောကြာဦးကို ပွင့်ဖူးဝေ အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်၏။

“မသိရင် နေပါလို့ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ရှုပ်တယ် ကိုဦး မပါနဲ့၊ ပွင့်ပွင့်...”

“ဟင်...စု”

“ငါနဲ့နင် ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ နင် သိမှာပါ”

“သိပါတယ် စုရယ်”

“ဒါပေမယ့် နင် သိပ်ညွှတ်တယ်၊ အရာရာမှာ ထက်ပေမယ့် ထိုထက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် နင် သိပ်ညွှတ်တယ်”

“ငါလေ...ငါ”

“ကိုထက်ကို သိပ်ချစ်လို့ပါလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

ပြောနေကျ ပွင့်ဖူးဝေ စကားလေး သူတို့ ပါးစပ်ထဲ ရောက်သွား၏။

“ကဲ...ကဲ...နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ နေခဲ့နော်၊ ငါနဲ့ကိုဦးနဲ့ ထက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်”

မိုးငြိမ်းဟာလေ...ပွင့်ဖူးဝေကို ပြောကြပြီဆိုရင် သူ ရှောင်ပြီး နည်းနည်းမှ အားမကိုးရဘူး၊ သူတင်မက အခုတော့ အားကိုးရမလား မှတ်တဲ့ စောကြာဦးပါ ထွက်သွားကြ၏။

နားငြိးဦးမှာပါပဲ။

“ပွင့်ရယ်...စောစောကတည်းက ငါ ပြောချင်တာ မိုးငြိမ်းနဲ့ ခိုနေလို့”

“ဟင်း...သရဖီရယ်”

“နင် သိပ်ပျော့ညံ့တာပဲ၊ တကယ်ဆို ဒီနေရာမှာ မိန်းကလေးက အခုရပဲ၊ အိမ်ထောင်ကျကြသေးတာ မဟုတ်တဲ့ သမီးရည်းစားဘဝမှာတောင် နင် ဒီလောက် အရှုံးပေးနေရရင် နင် လွယ်ပါ့မလားဟင်”

“သူ...ပွင့်ကိုတော့ ချစ်ပါတယ်”

“အေး...ချစ်တယ်...သိပ်ချစ်”

လုပ်ပြီ၊ မိစုကတော့ လေသံကို မာလို့။

“နင့်ကို ချစ်လို့ သနားလို့ နင့်ဘက်ကနေပြီး ငါတို့ ပြောတာ မိန်းမရေ၊ အေးပါ...နင့် ကိုထက်ကလဲ ငါတို့ သူငယ်ချစ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် နင့်ကို လေးလေးစားစားထားသလဲ၊ တွေးကြည့်...တွေးကြည့်၊ ဟွန်း...မပြောချင်လို့၊ ဒီမှာ မိပွင့်၊ နင့်ဟာလေ ဘယ်လောက် ယဉ်ကျေး စည်းကမ်း သိပ်မို့တဲ့ မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတယ်ဆိုတာ ငါ အသိဆုံးအခုတော့ နင့်ဘွား၊ နင့် အမေ သွင်းထားတဲ့ပုံစံကနေ နင် ပြောင်းလဲလိုက်တာ၊ နင့်ကိုယ်နင် ကြည့်ပါဦး၊ ဒါကို ကြည့်တည်းက နင် ကိုထက်ကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ချစ်တာကို သိပ်မပြုရဘူး မိပွင့်ရယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်ပေါင်၊ ကိုထက်အတွက် စာကူးပေးရ၊ စာပြန်ပြပေးရ၊ စာမေးပွဲနီးရင် ကူကျက်ရနဲ့၊ ဟိုကတော့ ခိုင်းစရာရှိရင် ပွင့်ရေ...ပွင့်ရေနဲ့၊ ဟွန်း...”

သူတို့ပြောသည်း ပြောစရာပင်။

ကိုထက်က တကယ်တစ်မျိုး။

ပွင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတုန်းကလည်း သဲသဲမဲမဲ။ အဲသည်လိုဖြစ်လျက်က ပျံ့လှလန်းလန်းလေးတွေနှင့် တွဲပြန်၏။

ပြောတော့ သူငယ်ချစ်တဲ့။

အဲဒါ သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာလို့လဲ ငြင်းမရ။

ပွင့် မယုံဘူးဆိုလျှင် သူ ခေါ်လာသည်။ ပွင့် ရွှေမှာ ဒါ နှုတ်ခေါ်ချစ်သူလို့ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဒီလိုကိုပြောမှ ပွင့် အတိုရမလား။

သူတို့ အသိုက်အဝန်းက ခေတ်မီလွန်းလို့ နေမှာပေါ့။

မိန်းကလေးပဲ အူတို သဝန်တိုတာပေါ့။ သို့သော် ကိုထက် နက်အကျင့်တွေက ပွင့်လင်း ခေတ်ဆန်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလို ဖြစ်နေတော့ ကွယ်ရာမှာပဲ ပွင့် အူတိုရ၏။

ရွှေမှာတော့ ပွင့် ပြုံးနေရသည်။

ြာတော့လည်း သိပ်ခေတ် ရွှေပြေးသော ကိုထက်ကို အောင် မေမေ ဆူဆဲလည်း ပွင့် ခေတ်တွေ မိပြုရတော့၏။

ဒါပေမယ့်လည်း ပွင့် ညံ့သလား မသိ။ ကိုထက်ကို မမိနိုင်

“ငါတို့ပြောတာ ကြားလား ပွင့်”

“ဟင်...ဘာ...ဘာလဲ”

“နင့်ကို ကိုထက် တကယ်မှ ချစ်ရဲ့လား မသိ”

“ဟင်...”

ဒီစကားမျိုး သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခါမျှ မပြောဖူးပေ၊
ယခု အပြောဝယ် ရင်ထဲ ဝန်းဝန်းကြသွား၏။

“ဟယ်...ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မြင့်မိုရ်”

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ပြောတာ၊ ကိုထက် နင့်
ချစ်တာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အို...”

မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ၏။

“နင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မစကတည်းက ကိုထက် နင့်ကို
တယ်ဆိုကတည်းက မတားမိတာ ငါတို့ အပြစ်ပေါ့ဟယ်၊
ပေမယ့် ကိုထက်ပုံစံက သဒ္ဓါယားနဲ့ အခု ပိုင်နယ်ရီး
ရောက်မှ ပိုဆိုးလာတယ်၊ ပွင့် အချိန်ရှိသေးတယ်၊ မြင့်လို့ထင်
တယ်၊ နင့်ကို စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ၊ စာမေးပွဲကြီးပြီးလို့
ကြာရင်တောင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားမှာပဲ၊ အဲဒီအခါက
နင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုရင်...”

အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ပွင့်ဖူးဝေ လိုက်ရွတ်မိ
ည့်။

“နင် ယူမလား ပွင့်”

ပွင့်ဖူးဝေ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိပါလား။

ကိုထက်ကလည်း တစ်ခါမှ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်မယ်လို့
ဖူးပေ၊

ဘုတ်ပေးထားပဲ။

ကျောင်းတွေ ပြီးကြတော့ရင် ...

“မြင့်မိုရ်”

“ဟင်...”

“နင်...နင်တို့ကော”

“ငါတို့လား”

မြင့်မိုရ် မျက်နှာလေး ပို၍များ မော့သွားသလားပင် ထင်

“စိစဉ်ထားပြီးပြီလေ၊ ကိုမိုးငြိမ်းကတော့ တစ်ချိန်လုံး
မေးပွဲဖြေပြီးလို့ အောင်စာရင်း ထွက်တာနဲ့ လက်ထပ်မယ်
ပြောနေလို့ တားနေရတယ်လေ၊ လောလောဆယ် နှစ်
သက်လုံး အလုပ်ရမှလို့၊ ပွင့်ကတော့ အဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေ
ပြီ၊ သူ့အိမ်နဲ့ ငါ့အိမ်နဲ့ နှစ်ဖက်စလုံး သိလို့ပဲ ငါတို့ နှစ်

ယောက်ယျာရင် နေ့ဖို့တိုက်ခန်း တစ်ခန်း နှစ်ဖက်မိဘက လက်ထပ်
မယ်တောင် ပြောပြီးကြပြီ ဟဲ့

“ဟုတ်လား”

မြင့်မိုရ်တို့တောင် အဲဒီ အခြေအနေ ရောက်နေပြီကိုး။

စုစုကိုတော့ မေးစရာပင် လိုတော့မယ် မထင်။ သင်းတို့က
သိရင်ကြားပင် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းပြီးသား ဖြစ်၏။

“ပွင့်”

“ဟင်....”

“နင့်ကိုလေ ကိုထက်က ဘယ်တော့ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြော
လဲ”

“မ...မမေးသေးဘူး”

“ဒါ မေးရမယ်စကား ပွင့်ရဲ့ မေးရမယ် စကား၊ ချင်သွား
ပသမနှင်ကတည်းက ချစ်တယ်ပြောပြီး နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်
မှ လက်ထပ်ဖို့ မပြောတာ ဘာသဘောလဲ”

“သူ...သူ...စီးပွားရေး စိတ်သန်နေတာနဲ့”

“တော်ပါတော့ ပွင့်ရယ်၊ တကယ်တော့ နှစ်ဟာလေ
ရိုး သိပ်အေးတဲ့ မိန်းကလေး၊ ကိုထက်က တပြည်းပြည်း အခု
လည်တဲ့ဘီး၊ နင်နဲ့ ငါတို့တော့ မတန်ဘူး ထင်တာပဲ”

သည်နေ့ပြောသည့် စကားတွေကို ပွင့် အံ့ကြလွန်းလှ၏။

သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက် တွေပဲ။ ဒါပေမယ့်
ထက်ကို ပြောကြ ဝေဖန်ကြရုံမက မတန်ဘူးတဲ့။

“သူ့ မိဘတွေကိုကော သူ ဖွင့်ပြောပြီးမြီလား”

ပွင့်ဖူးဝေ ခေါင်းခါမည် လုပ်ပြီးမှ အသိတရား ဝင်လာ၏။
သည်တစ်ခါ ခေါင်းများ ခါလိုက်ရင် ကိုထက် ထပ်
ပြောခံရမည်။

သည်တော့....

“အဟင်း.... ဒါကြောင့် သူတို့ ဒင်းနားပါတီ သွားရ
အောင် ပြောတာပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ မိပွင့်ရဲ့”

“သူ့ ဖယ်မလီ.... မိသားစုနဲ့ တွေ့ဆုံပေးမယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့မှ
ပြောလားမှ မသိတာ”

“ပြောလား၊ အဲဒီလို”

“စောစောက ပြောသွားတယ်လေ”

“တကယ်လား ပွင့်”

“တကယ်ပေါ့”

အကယ် ပြောတာပဲ ဥစ္စာ။

စောစောကပဲ ပြောသွားတာလေ။

သူငယ်ချင်းတွေ မျက်နှာ အားလုံး ဝင်းလက်သွား၏။

ဪ... သူတို့ တကယ်ကို ပွင့် အပေါ် ချစ်ကြတော့ကား။

“ဝမ်းသာစရာပဲ ပွင့်ရယ်၊ တို့က စိတ်ပူလို့ပါ”

“သိပါတယ် တော်၊ သိပါတယ်”

“တိ တိ”

“ဟော... ပွင့်၊ ပွင့်တို့ အိမ်ကကား လာပြီ”

အရေးထဲ...!

ပွင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘူးဘူး မပါချေ။ လူကြီး တစ်ယောက်တည်း။

“တိ တိ တိ”

အို... စာယ်လိုလဲ။

လူကို မြင်လျက် သား နဲ့။ ဒီမှာ စကား ပြောတာ တန်းလန်းကြီး။

“တိ တိ တိ”

“လာပြီ လာပြီ”

စိတ်တိုတိုနှင့် ပွင့်ဖူးဝေ တစ်အား ကုန်းအော်လိုက်၏။

အခန်း (၆)

“လာပြီ လာပြီ”

ပွင့်ဖူးဝေ တစ်အား ကုန်းအော်လိုက်သည့်အသံက အပေါ်
ထပ်မှ အောက်ထပ်မက အဝီစိတိုဝ်အောင် ကြားနိုင်၏။

တကတဲမူပဲ။

တစ်အား ကုန်းအော်နေတာပဲ။

စိတ်ကို တိုတယ်။

ဒီမှာဖြင့် ကျောင်းကတည်းက ဖတ်ချင်တဲ့ ဖိတ်စာဖြူလေး
အတိရသေးလို့ အခန်းထဲ ထောက်သည်နှင့် လွယ်အိုတ်ကို ခုတင်
ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သလို ကိုယ်ကိုပါ ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲ၍ ဖိတ်စာ
ဖြူလေးကို ဆွဲထုတ်၍ ဖတ်လိုက်၏။

ဖိတ်စာလေးက လှလိုက်တာ။ မြန်မာ စာလုံး တစ်လုံးမှ
မပါ၊ အင်္ဂလိပ်လိုချည်း ရေးထား၏။

စာရွက်သေးက ရေမွှေးနံ့လေးတွေ မွှေးလို့။

သည် ဖိတ်စာလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်တွေတောင် တုန်လှုပ်၏။
လာမည့် ရွှေအပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ခြောက်နာရီက စမည်။
ညှော်ခံပွဲကို အတွေးနှင့်ပင် ရင်တုန်မိသည်။

ကိုထက် အဖေ အမေတွေက ဘယ်လို ဆက်ဆံမလဲ။ ကိုထက်
မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ လေးယောက်ရှိမှန်း သိ၏။

အစ်မ နှစ်ယောက်၊ အစ်ကို တစ်ယောက်။

အစ်မ တစ်ယောက်နှင့် အစ်ကို တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်
သည်။ ကျန် အစ်မ တစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားသံရုံးတွင် အလုပ်
လုပ်နေပေးထားလား။ ကိုယ်စားလှယ် လုပ်နေတယ်ဆိုလား။
အဲသည်အထဲက တစ်ယောက်နှင့် ကိုထက်တို့သာ လူလွတ် ပြု
ကြောင်းတော့ တစ်ခါက ကိုထက် ပြောဖူး၍ ပွင့်ဖူးဝေ မှတ်
နေ၏။

သည်တော့လည်း လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သည်လူတွေက
ကိုထက် ချစ်သူလို့ ပြောရင် ဘာပြောမလဲ မဆိုနိုင်။

ရင်တွေ တုန်လှုပ်၏။

ပြီးတော့ကော ဘာ ဝတ်ရပါ့မလဲ။

သူတို့ မိသားစုက သိပ် ခေတ်မီဘယ်ဆိုတော့ ပွင့်လည်
ခေတ်မီမှ ဖြစ်မည်။ ပွင့် ဘာဝတ်ရင် ကောင်းမလဲ။

ရွှေဆောင်လေး ဝတ်ရင် သိပ်တောက်မလား မဆိုနိုင်။

ဒါဖြင့် မှိန်မှိန်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ မှိန်မှိန်ဆိုရင် ညဘက် ဘယ်လှပါ့မလဲ။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာ ဝတ်ရပါ့မလဲ။

“ပွင့်ပွင့် ရေ”

“... ..”

“မိပွင့်”

လန့်လိုက်တာ။

စဉ်းစားနေတာလေးတောင် ပျောက်ကုန်ပါပြီ။

မေမေ အော်သံ စူးစူးရှရှက အောက်ထပ်ကနေ အပေါ်ထပ်
အထိ ပျံ့လွင့်လာ၏။ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေထုက ကမန်းကတန်း
သ၍ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်၏။

“ဟိုက်....”

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ကျောင်းက ပြန်လာသည့်အတိုင်း အဝတ်အစားတောင်
လဲရသေးပါလား။ ဒီအတိုင်း ဆင်းစွားလျှင် အခုထိ ညည်း
အင်္ကျီ မလဲရအောင် ဘာလုပ်နေသလဲ ပြောလိုက် စစ်လိုက်
သေးလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။

လှေကားထိပ် ထောက်မှ ပွင့်ဖူးဝေ အခန်းထဲ ပြန်လှည့် ပြော
ဝင်လာ၍ အဝတ်အစား လဲရပြန်၏။

“မိပွင့်”

“ရှင်....”

“မိပွင့်ရေ... မိပွင့်”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။”

ပွင့်ပွင့် သူ့နေတာတော့ မကြားဘဲ တစ်အား အော်နေ၏။

“လာပြီ လာပြီ”

ပွင့်ပွင့် အခန်းထဲမှ တစ်အား ပြန်ကုန်းအော်၍ ထူးလိုက်
သည်။

လူက အပြင်ထောက်ဖို့ အမြန်ဆုံးနှုန်းနှင့် အင်္ကျီကြယ်သီးထွေ
တပ်ရ၊ လိုချင်လဲဝတ်ရနှင့် ချွတ်လဲထားဘော အဝတ်များ
ကိုတော့ ချွတ်ထားသည့်အတိုင်း ကွင်းလုံးပုံ၍ ပြေးဆင်းရ
ပြန်၏။

ကံစောင်းလို့။

ပေါ်လစ် ပြောင် လက် နေ အောင် တိုက်ထားသော
လှေကားက လျှောခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသော်လည်း လိမ့်
မကျပေလို့။

“မိပွင့်”

“လာပြီ မေမေရဲ့”

“နေပါဦး၊ ဒီလောက် အော်ခေါ်နေတာ မကြားဘူး
ဘူး”

“ကြားလို့ပဲ ပြန်ထူးတာပဲ မေမေရဲ့”

“ငါ ခေါ်စေ့ကတည်းကကို ပြောတာ၊ နင့်အာပြသနဲ့ထူး
အချိန်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“မေမေကလဲ ပွင့်က အင်္ကျီလုံချည် လဲနေတဲ့ဥစ္စာကိုး”

“ဒီမှာ မိရွှေပွင့်၊ ညည်း ကျောင်းကပြန်လာတာ တစ်နာရီ
ကျော်ပြီနော်၊ ငါခေါ်မှု အင်္ကျီလုံချည် လဲရအောင် ဘာလုပ်
လဲ”

“ဟို...ဟို”

ဒယ်အိုးထဲကို ဘာတွေ တရှဲ့ရဲ့ထည့်ကြောင့်နမ့်နမ့် မသိသော
မေက ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဟို...ဟို လုပ်နေသော ပွင့်အသံကြောင့်
ထင်၏။ လက်က မေ့နေလျက် ခေါင်းလေးကိုလှည့်၍ ပွင့်ကို
ညှိလိုက်၏။

“ဟင်း...ပြောထည့်လိုက်ရ မခကောင်းဘဲနေသွားတော့မှာပဲ၊
ညည်းဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကိုပဲ ကြည့်ပါဦး”

မေမေမယုန်နှာ မဲ့မဲ့ရွဲရွဲနှင့် ပြေနေခြင်းကြောင့် ပွင့်ပွင့် ကိုယ့်
အင်္ကျီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

၁၂၆ နိ သက်စွန်

ဟောတော့။

အင်္ကျီကြယ်သီးက အထက်အောက် လွဲနေ၏။

“ဟီး....”

“တကတဲ...မိန်းမတဲ့၊ ပြန်လာရင် မိဘ ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုကူမယ် စဉ်းစားတယ် မရှိဘူး၊ အခန်းထဲအောင်းပြီး ဘာလုပ်နေတယ် မသိဘူး၊ ညည်းအတွားပြောလဲ ပြောစရာပဲ၊ ဝါ၊ ငါ့ကိုယ်က စည်းကမ်းပျက်လို့ ညည်းကို ဘာတစ်ခုမှ တင်တင်းကျပ်ကျပ် မရှိလို့ ညည်း တော်တော်ပေါ့တယ်၊ တခြား အချိန်တွေတုန်းက ဘာပြောသလဲ၊ အခုအချိန်မှာ ကိုယ့်အတွား ဝေရက်နေတယ်၊ ဘယ်လောက် စည်းကမ်းကြီးသလဲ မသိဘူးလား၊ အိမ်မှာ ညှော်ညှော်ရှိနေတယ် မသိဘူးလား၊ တကတဲ... နည်းနည်းကူမယ် စိတ်မကူးဘူး၊ ဒါကြောင့် ညည်းအတွားက ပြောတာ”

ဒုက္ခ။

ပွင့် အိမ်မှာမရှိခိုက် ဘာပြောသလဲ မသိ။

မေမေမျက်နှာကြီးက တင်းလို့။

“အခု တယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ညစာစားဖို့အချိန် ရောက်ပြီလဲ၊ တာ မသိဘူးလား၊ ငါ ကျောင်းကပြန်လာရင် အဝတ်အစားလဲ၊ ငါ့အမေ ကူညီမှဦးလို့ လုံးဝမတွေးဘူး၊ အခါတိုင်းဆို ငါ့ မပြောပါဘူး၊ အခု အတွားလုပ်တဲ့လူ ရောက်နေပြီ၊ ဟိုမယ်

အသက်ကြီးပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်လေး လူကြီးသူမ စားရအောင် မအေလုပ်တဲ့လူက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်နေတယ်၊ တစ်ချက် ဆင်းမလာဘူး၊ ငိမ်ယူလွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ညည်း အတွားက ငါ့ကိုပြောတာ”

ပူပြီ၊ ပူပြီ။

နားတော့ စပါယ်ရှယ်ပူပြီ။

“မိန်းကလေး မပီသတာတွေ တစ်ပုံကြီး လက်ညှိုးထိုး မလွဲဘူး၊ ပြောလိုက်ရင် စာ၊ စာ အကြောင်းပြပြီး နေပါဦး၊ ညည်း အရင်က စောပါတယ် ပြန်လာတာ၊ အခု ဘယ်နှယ် နေတိုင်း ဝံ့မှန် ညနေစောင်းမှ ပြန်ရတာလဲ”

“မေမေကလဲ၊ စာမေးပွဲ နီးနေလို့”

“ပိုမနေပါနဲ့၊ လိမ်မနေပါနဲ့၊ ငါ့ကိုလိမ်တာ ပီပီရီရီလိမ် နော်၊ ပေါ်များပေါ်ရင်တော့ အသေပဲ၊ ဟင်း...ဟင်း”

ဘယ်သူ အတို့အစကောင်လုပ်လိုက်ပြီလဲ မသိ။

“မေမေ့ကို ဘယ်သူထောင်သလဲ”

“ဘာ...ငါက ညည်းအကြောင်း သူများထောင်မှ သိရမယ် ထုတ်လား၊ ငါက ငတုံးမကြီးလား၊ ဒီမှာ မိရွှေပွင့်ရေ၊ မေ့နေနဲ့ဦး၊ ညည်းအမေက အိမ်ထဲ တစ်လည်လည်နဲ့ အိမ်ကျွန်ကြီး လုပ်နေရပေမယ့် သွဲ့ရပညာတတ် တစ်ယောက်ဆိုတာ

မိမေ့နဲ့၊ ညည်းထက် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်စောပြီး
ဘွဲ့ရထားတာ၊ ဘွဲ့ရထားတာ”

ဒေါင်။

စိတ်ညစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ ပြဿဒါးလား မသိဘူး။

မိတူးကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပန်းကန်တွေဆေး၊ အိုးတွေ
တိုက်လို့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

“ကိုယ့်အိမ် ဆယ်နှစ်နေလို့မှ တစ်ခေါက်လာတဲ့အတွားကို
ဘာပြုစုလဲ၊ နေလယ် ကျောင်းသွားလို့ ည စာကျက်လို့၊ ဇာ
ကြောသေး တစ်ချက်၊ ခြေထောက်လေးတစ်ချောင်း နှိပ်ပေး
လား၊ ပြီးတော့ ငါ့မပြောချင်လို့၊ ပလီခြောက်ချက် အရှက်
မရှိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လိမ်လိုက် ညှာလိုက်၊ ချော့လိုက် ချဲ့လိုက်
ပိုက်ဆံ ညှာတောင်းလား၊ တောင်းရဲ့၊ ထားပါ၊ တောင်းတာ
ငါ မပြောပါဘူး၊ အခုတော့ တစ်ခုမှ တွားအောက်စွမလုပ်ဘူး”

“မေမေ”

“ဘာလဲ”

“ထိုးထိုးပြောပါ မေမေ”

“ဘာ အခုမှ ထိုးထိုးပြောလဲ”

“ဟို....ဟို....ညွှန်ညွှန်ကြားသွားမှာ စိုးလို့”

“ဪ...ညွှန်ညွှန်၊ အေး...ညွှန်ညွှန်ဆိုမှ ငါ့သတိရပါ...
ညည်း မောင်ထူးအံ့ကို ဘယ်လိုခေါ်တယ်၊ ဟိုလူကြီးဟိုလူကြီး
ခိုက်ခိုင်းတာ ငါပြောမလို့”

“အဲဒါ...အဲဒါ...”

“ဘာဆင်ခြေမှမပေးနဲ့ မိရွှေပွင့်၊ ငါတို့မှာ မိဘရဲ့ မျိုးရိုး
အသိကွာ ကျေးဇူးကို အမြဲထောက်ထားခဲ့တယ်၊ ညည်းကျမှ
ကွာတွေ တစ်ပြုံကြီးကျဖို့ ငါမြင်တယ်အေ၊ တွားအေမျက်နှာ
ချက်ဖို့ တော်တော် တော်နေသလားပဲ”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“အကြီးကို ကိုယ့်ထက်ကြီးသူမို့ ရိုသေရမယ်၊ ကိုယ့်ထက်
ပိုရင်လဲ အငယ်မို့ သနားကြင်နာတတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဂါရဝ
ဥပုသ်တောင် မသိဘူးလား၊ ပြောပါဦး”

“သိ...သိပါတယ်”

“အေး...သိပေလို့ပဲ၊ ညည်းဟာလေ၊ ငါ့မပြော...”

“အန်တီသက်....အန်တီသက်”

အစ်ဖက်ခြံမှ မမစိမ်းလဲ့ အသံပါလား။

ဘော်ပါသေးရဲ့။

အမေ၏ ငါ့မပြောချင်ဘူးဆိုပြီး တစ်ပြုံကြီးပြောမည့်စကား
အရပ်ကန်ကြပေလို့။

“လာ...လဲ့ရေ၊ လာ”

“နောက်ပေးထိတော့ တန်းဝင်လာပြီ အန်တီသက်ရေ”

“ဝင်ပါတော်၊ ဝင်ပါ”

“ဟော...ပွင့်လေးပါ ရှိနေတာကိုး၊ မျက်နှာကြီး စူလို့ လာ”

“ထုံးစံအတိုင်း ဆူထားလို့ဟေ့”

“ဟုတ်လား၊ စိတ်ကောက်နေတာလား”

ဆူတာလည်း ကြေညာရတယ်လို့။

“မဟုတ်ပါဘူး မမလဲ့”

“ဒါထက် ဘာလုပ်လာပြန်တာလဲ လဲ့လဲ့ရယ်”

“ဘွားဘွား ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ထမင်းစားပြီးရင် စားဖို့ လဲ ကိုယ်တိုင် ငှက်ပျောသီး ပေးလာတာ”

“ဟာ...ငှက်ပျောသီးပေါင်း”

“ငတ်ပြီ မိပွင့်”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ပွင့်ပွင့်ဖို့ပါ မမလဲ့ အများကြီးပိုပေးထားပါတယ်”

ပွင့်ပွင့် သဘောတွေကျသွား၏။

“လဲ့လဲ့ကတော့လေ သိပ်ကိုတော်တာပဲ၊ အင်း...မမျိုးတို့က အသိုက်ကံကောင်းပါ၊ သား လိမ္မာတွေ သမီး လိမ္မာတွေနဲ့ အစ်ယောက်တစ်မျိုးကို တော်နေကြတာပဲ”

“မတော်ပါဘူး အန်တီသက်ရယ်”

“တော်တယ်...တော်တယ်၊ အိမ်က မိပွင့်နဲ့တော့ ကွာပါ”

ပြော၊ ဝအောင် ပြော။

မမလဲ့တို့ အိမ်ကလူတွေနဲ့ တွေ့တိုင်း ပြောလွန်းလို့ ဘာမှ နေပြီ။

မမလဲ့ ဆိုသော စိမ်းလဲ့လဲ့တို့ကလည်း တခြားကမဟုတ်ဘဲ ပွင့်ပွင့်တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာပြီး သည်တိုက် သည်ခြံမှာ နေထည်းက အတူတကွ ခွေးချင်းကပ်နေခဲ့ကြရသည့် ခြံနီးချင်းအသား ဖြစ်ကြ၏။

စိမ်းလဲ့လဲ့ ဆိုလျှင် ပွင့်ထက် သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးသော်လည်း မေမေ ချီးကျူးသလို တကယ်တော်သည့် မိန်းကလေး၊ ပွင့်ကောင် ချီးကျူးရသည်။ ဘာမှန်မဆို လုပ်ဘတ် ကိုင်တတ်သလို ဝတ်တာစားတာကလည်း တစ်အား သိပ်မွေ့၏။

တင်ပါးကျော်အထိ ရှည်လျားကျနေသော ကျစ်ဆံမြီး အင်ချောင်းကိုကြည့်၍ ပွင့်ပွင့် ကိုယ်ဆံပင်ကို ကိုယ် ယောက်ဆံပင်ယမ်းယမ်း စမ်းကြည့်မိ၏။ တိုစိန်နှင့်။

လက်စက၊ လက်ရွယ်၊ ဘလောက်(စ်)၊ တင်ပါ၊ ရောက်သည်
အထိ ရိုးရိုးလေးဝတ်တတ်သော မမလဲ ပုံစံက တကယ် မြန်မာ
ပီသ သလို ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် လှလွန်းသည်။

ဒါကြောင့် မေမေ ခဏခဏပြောသား။
ငါ့မှာ သား ရှိကြည့်၊ လဲလဲနဲ့ကို ပေးစားမယ်ဆိုပြီး။
မမလဲ တို့ဘက်မှာတော့ အင်ကိုတွေ မောင်တွေ ရှိပေမယ့်
ညစ်စကားတော့ ယောင်ချီပိုင် ပြောရဲမည် မထင်။
ဘယ်သူမှ မမေ့ရပါဘဲ မေမေ တတွတ်တွတ် ပြောလွန်း
နှင့် ဆူလွန်း အော်လွန်းသဖြင့် ဒွားလုံးက မိဆိုးလေး
ဘာထားပြီး အော့ကြောလန်နော့ အမှန်း
တခြား မကြည့်နှင့်။ မမလဲ ကိုပဲကြည့်၊ ကွာလှ သုံးလေးနာ
ပေါ့။

တန်းတူရွယ်တူလောက်ဖြစ်သော်လည်း ပွင့်ပွင့်ကို ဆက်ဆံ
ရာတွင် တကယ်လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးလေးကို ဆက်ဆံ
သလို ဆက်ဆံ၏။

သည်တော့လည်း အင်း.....
ရပါတယ်၊ မိပွင့် ကလေး လုပ်လိုက်ရောပေါ့။
“ဟဲ့....ဪ....ငါ ပြောတော့ ပြောတယ်ဖြစ်မယ်၊ ငါ
လက်မအားဘူး၊ မိတူးလဲ လက်မအားဖြစ်နေတာကို ငုတ်တုတ်
ကြီး ထိုင်ပြီး လဲလဲ ချော လာလဲပိုရသေး၊ အခုတော့ ပန်းကန်
ပါလှယ်ပေးရပြန်ပြီ၊ အဲဒါသာကြည့် လဲလဲရေ”

“ဟာ....ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပေးပေး မမလဲ”

“ရပါတယ် ပွင့်ရယ်၊ မမက ပွင့် မမပဲ၊ သူစိမ်းမှမဟုတ်တာ
ပဲ၊ မမလှယ်ပါမယ်”

အပြောလည်း ချို၏။
သွက်လည်း သွက်၏။
ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်နှင့် လှယ်ပြီး
“အဟီး....”

ရှက်ရှက်နှင့် ပွင့်ပွင့် ရယ်ရင်းမှ မွှေးပျံ့ထွက်လာသော
သျှာသီးပေါင်းကို သွားရည်ကျနေမိ၏။

“ဒါနဲ့ အန်တီသက်တို့ခြံက ပန်းတော်ကော်စုံစုံ ချမလို့နဲ့
ပေး”

“သစ်ခွလောက်ပါကွယ်”

“အခုတောင် တော်တော်စုံပြီနော်”

မောင်ထူးအံ့လေ၊ ဒီသူငယ်လုပ်ပေးနေတာ၊ ချောက
လေးက လာကတည်းက နားရတယ်မှ မရှိတာ၊ သစ်ခွ အစီ
ခြံကလဲ ပွင့်တို့ ဘွားဘွား အစီအစဉ်ပဲ၊ ခြံက ကျယ်ပြီး
ကားဖြစ်နေတယ်၊ အိမ်တွင်း ဝင်ငွေလေးရအောင်ပေါ့
လဲရေ”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ လဲလဲတို့ အိမ်ဆို သဇင်နဲ့ ပိန်းပန်း
ဆိုင်ရောင်းရတာ”

“ဟုတ်တယ် နော်”

“မန္တလေးခြံထဲမှာက သစ်ခွပေါတယ် လဲလဲရယ်၊ မြစ်ကြီးနားဘက် လားရှိုး၊ တောင်ကြီးဘက်က အစုံစိုက်ထားတာ အခုတော့ အိမ်မှာ အလုပ်လေးလဲဖြစ်အောင်၊ သစ်ခွတွေ ခိုထားမယ်၊ နှင်းဆီလေး၊ ပင့်ကူ(စပိုက်ဒါ)သစ်ခွလေး နည်းနည်းထည့်မလားလို့၊ ခမေမက လုပ်စေချင်တာနဲ့ ထလုပ်တာလေ”

ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

ဘာတွေချနေတာလဲ။

“ဘာတွေချတာလဲ မေမေ”

“ပွင့်ပွင့် မသိဘူးလား”

“မသိဘူး လဲလဲ၊ ရေ၊ မသိဘူး၊ အိမ်အလုပ် အိမ်ကိစ္စ လုပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘာမှမသိဘူး၊ ဝေဟာဟိုမှာကြည့်၊ ဘာနေကြကယ်ဆိုတာ ညည်းအဖေကောအဘွားကော မောင်ထွေးကော မြင်ရဲ့လား”

မေမေပြသော ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်၍ ပွင့်ဖူးဝေ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟယ်”

လှလိုက်တာ။

သစ်ခွအိမ်လေးတွေနှင့် သစ်ခွပန်းအိုးတွေ တွဲလောင်းတွေ စီစီရီရီ။ တချို့က ပန်းတွေပွင့်၍နေကြ၏။

“မေမေ....မေမေ”

“ဘာလဲ”

“ဘယ်တုန်းက လုပ်ကြတာလဲ၊ ပွင့်လဲ မသိပါလား”

“စိတ်ဝင်စားလို့လား၊ ညည်းအဘွားက စိတ်မြန်လိုက်တာ၊ ဘာ....ဒီနေ့လော၊ ဒီနေ့ အစီအစဉ်ချ၊ ညနေ တစ်ခါတည်း စိတ်ဝယ်၊ သစ်ခွအိမ်တွေ ဆောက်၊ နောက်နေ့ ပန်းပင်တွေဝယ်၊ လာကတည်းက မှာထားခဲ့တဲ့ သစ်ခွပင်တွေကလဲ မမကြီးတို့ လိုက်တာ မနက်က ရောက်တယ်လေ”

“ဘူးဝေက စိတ်မြန်တယ်နော် အန်တီသက်”

“အမယ်လေး....သူ့ထက် စိတ်မြန်တာရှိသေးရဲ့၊ မောင်ထွေးလေး၊ စိတ်မြန် လက်မြန်နဲ့၊ အခုတော့ အဖေကြီးလဲ ဂေါက်ပိုင်နိုင်တော့ဘူး၊ ခြံထဲဆင်းရတယ်လေ၊ ခြံမှာခိုင်းဖို့ ပန်းကြောင်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ ခြံသမားတစ်ယောက်ပါ ငှားထား

အပြောင်းအလဲတွေ။

မသိပါလား။

ခြံထဲကို ထပ်၍ကြည့်လိုက်၏။

ထိုက်....ဟိုလူကြီး တယ်အလုပ် လုပ်နေပါလား။

ထူတွေဖြတ်၊ တူတွေထုနဲ့။

အမယ်....ဝက်ထားတာကလဲ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။

တောသားကြီးက အလာပါလား။

ဂျင်းတောင်းဘိအတိုလေးနှင့်။ ဝတ်ထားတာ တီရှပ်။ ပုံစံထူးထူးမြင့်မြင့်ကြီးဆိုတော့ ကျစ်လျစ်မြင့်မားသော ကိုယ်ဟန်က ဘယ်သူနဲ့ တူပါ။

သိပြီ သိပြီ။

တီဗွီအစီအစဉ်တွေထဲမှာ ပါတဲ့ မဂ္ဂနမ် (Magnum) အစီအစဉ်ထဲက မင်းသား တွမ်ဆဲလက် (Tom Selleck) နှင့်တူ၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းဓမ္မမပါသော သူ့ရုပ်ကတော့ နည်းနည်းသည်ဟု ထင်ရ၏။

“မိပွင့် အခုမှ ကြည့်မနေနဲ့၊ သွား ထမင်းပွဲပြင်”

မိပွင့် ထမင်းပွဲပြင်တဲ့။

မေမေပြောပုံက ရယ်စရာကြီး။

တကယ်ဆို မေမေပြင်ပေးထားသော ဟင်းပန်းကန် ထမင်းပန်းကန်တွေ စားပွဲခုံပေါ် သွားချဆို ပြီးတာများ။

မေမေတစ်ယောက်တည်း ခူးခပ်နေသည်ကို မမလဲ့ ပွင့်သိရပ်မကြည့်ပေ။ ပန်းကန်တွေ ငွန်းတွေယူနဲ့ ခူးခပ်ပေး၏။

မိပွင့် နှမ်းဖြူးရသည်။

ဟင်းပန်းကန်တွေမရှိ ဖော်မီကာ အရောင်လှလှတပ်ထားသော စားပွဲခိုင်းပေါ် တင်ရင်၊ မှ ဟင်းပန်းကန်ကို ဟိုရွှေ ဆွဲရွှေ ရှေ့နေလိုက်သည်မှာ မပြီးဘဲ။

“ထမင်းတောင် ပြင်ပြီးပြီကိုး”

ထမင်းစားခန်းအဝက ဘွားဘွားအသံ ကြားလိုက်ရမှ ပွင့်၏ ဟိုရွှေသည်ရွှေ အရွှေတွေ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘွားတောင်တက်လာပြီ၊ ပွင့် လာခေါ်တော့မလို့”

“အေး....အေး....မြေးကော ဘွားကို စောင့်ရလို့ ဆာဇောပေါ့”

“မဆာပါဘူး ဘွားဘွားရဲ့၊ ဘွား လာထိုင်”

ဘွား ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို ဖက်၍ ပွင့်ဖူးဝေ ထိုင်ခုံဆီ ဆီလာ၏။

“စားတော့မလား မေမေ”

ထမင်းအုပ်ကြီးကိုင်၍ မေမေနှင့် မမလဲ့တို့ ထွက်လာကြ၏။

“နေဦး သမီးရဲ့၊ မောင်ထူးအံ့နဲ့ ကျော်ဝေ စောင့်ရအောင်၊ သူတို့ ရေချိုးနေပါပြီ၊ လာကြလိမ့်မယ်”

“ဘွား နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး....ဒါထက် ဒါ....”

“စိမ်းလဲ့ပါ တွား”

“အေး....အေး....တွားက မျက်စိ သိပ် မကောင်းချင်ဘူး ထွယ်၊ စိတ်မရွံ့နော် သမီးလေး”

“ဘွားကလဲရပါတယ်၊ ဘွားနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာတော့ ဘွား အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားမှာပါ”

“အေး...ဟေ့...သမီးတို့ဖေဖေဝေးဝေးမေများကော နေကောင်း ကြရွဲလား”

“ကောင်းပါတယ်ဘွား၊ ဘွား မန္တလေးကယူလာတဲ့ ထုံး မုန့်တို့ အရိုးတောင်းတို့လဲ လဲတို့ စားရပါတယ်၊ ဖေဖေ မေမေ ရော လဲတို့ပါ ဘွားဘွားကို ကျေးဇူးတင်နေကြပါတယ်ရှင်”

“အမယ်လေးကွယ်... ဘွားက အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာ စားလို့ကော လောက်ရွဲလား”

“ပိုတောင် ပိုပါတယ် ဘွားဘွား”

“အေး...အေး၊ မန္တလေးမှာ လိုတာရှိရင် ပြောနော်၊ ဇာမနာနဲ့ ဘွားတစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“ထမင်းကော စားပြီးပြီလား၊ မစားရသေးရင် တစ်ခဲ တည်း ဝင်စားပါလား သမီးလေးရဲ့”

“စားခဲ့ပါပြီ ဘွားဘွား၊ လဲတို့က နည်းနည်းစောစားတတ် လို့ပါရှင်”

စိမ်းလဲလဲ၏ ပြုံးပြုံးလေးနေဟန်ကိုကြည့်၍ ဒေါသက်ဝေ သဘောကျသွား၏။

“မေမေစားဖို့ လဲလဲက ငှက် ပျော ပေါင်း ယူလာတာ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သာဓုသမီးရယ် သာဓု၊ သာဓု၊ သမီးပင်ပန်း မှာကွယ်”

“မပင်ပန်းပါဘူး ဘွားဘွား၊ ငှက်ပျောပေါင်းက အုန်းနှို့ သ အနံ့လောက်ပဲ ပါတာပါ ဘွားဘွား၊ နွားနှို့မလိုင်တွေရယ်၊ ထောပတ်ဆီသေး နည်းနည်းထည့်တာပါ၊ ဘွားဘွား အုန်းသီး ကြော်က်မှာစိုးလို့ နို့များများ သုံးထားတာမို့ ဘွားဘွား အဝ သာ စားပါ”

“အေးကွယ်၊ အသက်ကြီးလာတော့ ရောဂါ နည်းနည်း ဆူသကွယ်”

“မေမေ စားနှင့်ရောပေါ့၊ လဲလဲပါ လာ၊ တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါလား သမီး”

“လဲ စားခဲ့ပြီးပါပြီ အန်ကယ်၊ အခုပဲ လဲလဲ ပြန်တော့ လို့ပါ၊ လာတာလဲ ကြာသွားပြီလေ”

“ထမင်းစားခေါ်မှ လဲလဲတို့တော့ ပြေးပြီထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီသက်၊ ဘွားဘွား သမီး ပြန်ပါဦး သော်ရှင်”

“အေးကွယ်...အေး...အေး”

ပွင့်ဖူးဝေ လက်ကလေးပြု၍ တာတာလုပ်လိုက်သဖြင့် ပွင့်ကို နှုတ်ဆက်ရန် ဟန်ပြင်သော မမလဲကပါ လက်ကလေးပြု၍ အပြင်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ခြံဝထိ လိုက်ပို့ဦးမှ...ဒါ ပွင့်တို့မိသားစု ထုံးစံ။

ပွင့်ဖူးဝေတုတ်ယောက် မမလဲနား ပြေးကပ်၍ လက်လေး ဆွဲလိုက်၏။

“လိုက်မပို့နဲ့လေ၊ ပွင့်ထမင်းစားပါ”

“ရပါတယ် မမကလဲ၊ လာပါ”

ပွင့်ကို အားနာနေသော မမလဲလက်ကိုဆွဲ၍ ပွင့်ဖူးဝေ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လိုက်၏။

“အို”

ကံကောင်းလို့။

လူကြီးက ဝင်လာခိုက် ကံကောင်းလို့၊ တိုက်မိတော့မလို့။

လူကြီး ခြေလှမ်းတန့်ထုက နောက်ဆုတ်သွား၏။

မလဲ၊ ရွှေတက်မည့် ခြေလှမ်းလေးလည်း တန့်သွား၏။

“ဟစ်...လဲ...မလဲ...”

လူကြီး ခြေလှမ်းတိုးလာ၍ မမစိမ်းလဲကို လက်ညှိုးကြီးထိုး၍ ပြောနေ၏။ မမလဲ မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။

ဧကကြာမှ...

“ဟယ်...ကိုထူး...ကိုထူးအံ့ကျော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုထူးရယ်၊ လဲတို့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်မလဲ”

“လဲ...ညွှဲရပြီး ကျောင်းကထွက်လာတာပဲ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ၊ ကိုထူးက လဲတို့ထက် နှစ်နှစ်လား ကျောင်းပြီးတာ စောတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လဲ ရဲ့၊ ငါးနှစ်ကျော်လောက် မမြင်ကြရတာပဲ”

“လဲ မြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ စောစောက အန်တီသက် ပြောတဲ့အထဲမှာ မောင်ထူးအံ့ ဆိုလိုက်တော့ ကိုထူးနဲ့ နာမည်တစ်လုံး ကွာတယ်ဆိုပြီး သတိရလိုက်သေးတယ်”

“ကိုထူး နာမည်၊ အဟင်း...အိမ်နာမည်က ထူးအံ့ပဲလေ၊ တောသားပဲ မလဲ...ရဲ့”

“ပြောပြီ...အကျင့်တွေကတော့ မဖျောက်သေးပါလား”

နှစ်ဦးစလုံး အားပါးတရ ရယ်လို့။

မမလဲ ပြောစကားအရ ဆိုရင်တော့ ကိုအံ့ဆိုတဲ့ လူကြီးလည်း ညွှဲရသမားပေပဲ။

သို့သော် သူ့ကို သိပ်တော့ အထင်မကြီးပါ။

ညွှဲရတဲ့ လူတွေဖြင့် တောင်လိုယာလို့ပုံလို့။

“ဪ...အစ်ကိုကြီးက ဒီမှာကိုး၊ ဒေဒါဒေဒါက ထမင်းစားမယ်တဲ့”

“ဟုတ်သား၊ ကဲ...ကိုထူးရေ နောက်မှ ဘွဲ့စို့၊ သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပြီ မလဲ”

မမလဲကို ကြည့်ရတာ ရှင်မြူးလာသလိုပင်။

ပွင့်ပွားဝေလက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြုံးရွှင်လျက် ခြေလှမ်း သွက်သွက်လေးနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

“သိုင်းကျူးပွင့်လေးရေ၊ မမလဲကို ပို့ရလို့ ပွင့်လေး ထမင်းဆာရွာရော့မယ်”

“မဆာပါဘူး မမလဲရယ်၊ မမလဲ နောက်နေ့တွေ့လဲ လာမယ်နော်”

“လာရမယ်၊ ကိုထူးကြီးကို ပြောစရာတွေ ရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ပြောရင်းမှ ဟိုဘက်ခြံ သည်ဘက်ခြံကူးသော မလွယ်ပေမယ့် မမလဲ အားပြုလေး တစ်ပိုင်း ထွက်သွားတော့၏။

ပွင့်လည်း မနေနိုင်တော့။

ဆာလှပြီ။

အပြေးလေးနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ပြေးဝင်လာ၏။

“လာဟော့သမီး၊ ညည်းနဲ့ ညည်းအစ်ကိုပဲကျန်တော့တယ်၊ မျှောတော့ သူ့နှမ စောင့်နေလေရဲ့၊ လာ...လာစားကြ၊ တွားတော့ ထမင်းလုံးစီဦးမကွယ်”

ဟော့တော့။

လူကြီးနဲ့ ပွင့်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲတဲ့။

အားရပါးရ ဘေးမယ်လို့ အားခဲထားတာလေးတွေ ပျက်ကုန်ပြီ။

သူစိမ်း ဧည့်သည်နဲ့ စားရမည်ဆိုတော့ စားရမှာ ရွံတုန်တုန်ကြီး။

အခါတိုင်းဆို ကျောင်းက ပြန်လာလျှင် ဆာသည်ဆိုပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းဝယ် စားနှင့်သလို မုန့်တွေ တစ်အားစားပြီး မဆာသေးလို့ နောက်ကျမှ စားတာမို့ ကြုံခဲ့လှ၏။

အခုတော့...

ဆာပါတယ်ဆိုမှ စားရမှာ ခက်ပါပေ။

ဟင်းတွေကို စောစောတုန်းက ပန်းကန်တွေ သယ်ချပေး ထတည်းက ကြည့်ထား၏။

ကြက်ကလီစာဟင်း၊ ပန်းဝေဒါဖီကြော်၊ ချဉ်ပေါင်နှင့် ပုစွန် ဆော့ချက်ထားသောဟင်းချို၊ ငါးဖယ်သုပ်၊ ဝက်သားလုံးကြော်။

မကြိုက်တာ တစ်ခုမှ မပါ၊ အားလုံး အကြိုက်ချည်းပါပဲ။

“စားလေ ချာတိတ်၊ ကိုကြီးကတော့ ဆာလှပြီ”
ပြောလည်းပြော၏။ စားလည်းစားသည်။

ပွင့်လည်း ဆာပြီမို့ ထမင်းတစ်လှတ် ပါးစပ်ထဲ အရင်ထည့်
လိုက်၏။

“ရော့...ဟင်းထည့်စား”
လုပ်ပုံက။

ညှော်သည်က ပြန်ထည့်ပေးသတဲ့၊ ပြီးတော့ အသည်းတုံး။

“အသည်းကြိုက်လား”

စကား မပြောချင်ပါဘူးဆိုမှ။

“ပြောလေကွာ”

စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ။

“ကြိုက်တယ်၊ အသည်းဆို အကုန်ကြိုက်တယ်၊ ရင်တွေ့
ကို ထုတ်စားချင်တယ်”

“ဟ...ကြောက်နေရပါလား ချာတိတ်ရယ်”

ပွင့် ထပ်မပြောချင်တော့၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဟင်း ကိုယ့်ဘာသာ
ထည့်၍ ခေါင်းမမော်တမ်း စားတော့၏။

“ပွင့်”

ခေါ်နေပြန်ပြီ။

ထမင်းတွေ ပါးစပ်ထဲ တစ်ထွေးကြီးနှင့် ခေါင်းမော်ကြည့်
လိုက်၏။

“ပွင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

“မမလဲ အကြောင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မလဲက ကိုကြီးနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲဟာ၊
သူ့အကြောင်း အားလုံး သိတယ်၊ သိချင်တာက ဟောဒီ
ချာတိတ် အကြောင်း”

ပွင့်ဖူးဝေ မျက်ခုံးလေးနှစ်ခု ရှူလိုက်၏။

“ဘာအကြောင်းလဲ ဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ဟာ အထက်တန်း
မှ မဟုတ်တာ၊ ကျောင်းဆင်းချိန် တက်ချိန်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
တစ်သမတ်တည်း မရှိနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ချာတိတ် မရှိ
သားဘူး၊ လူကြီးတွေကို ပညာပြုပြီး လိမ်တယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

မေမေများ ကြားသွားပြီလား။

မီးဖိုချောင်တွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် မေမေ့ကို အပြေး
အလွှား ကြည့်ရ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။

“ဒီမှာ ရှင်အဖူမပါပါဘူး”

“ပါတယ်လေ၊ လူကြီးတွေ အပ်ထားတာပဲ၊ ချာတိတ်မှာ
ကိစ္စရှိရင် ပြောပေါ့၊ အခုတော့ လိမ်ညာပြီး အချိန်တွေ ပြည့်

ထားတာတွေဟာ မရိုးသားဘူးလို့ ကိုကြီးပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

“မရိုးသားသား၊ ရိုးသားသား ဒါပွင့်အလုပ်ပါ”

“ဘွားက မှာထားတယ်လေ”

“မရိုးသားဘူးထင်ရင် လူကြီးက ဘာလုပ်ချင်လဲ”

ဒေါသတို့ ထွက်လာပြီ။

“ကိစ္စရှိရင် ဖွင့်ပြောပေါ့၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးမယ် ချာတိတ်ရာ၊ အခုလို မရိုးမသားနဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တော့ မတော်တဆ တစ်ခုခုမှားသွားရင် ရင်ကျိုးကြရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူရင်ကျိုးမှာမို့ ဒီလောက်တောင်ပြောနေရတာလဲ”

“ဘွားရယ်၊ ဗန်တီ၊ ကန်ကယ်နဲ့ အင်း...ကိုကြီးပေါ့”

“ဟင်....”

လေးလေးပင်ပင်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်ပုံက ကိုကြီးပေါ့သလို သို့သော် ဒေါသထွက်လွန်း၍ သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းအစုံကို စူးစူးရှရှ ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည့် အကြောင်းကြောင့် ရင်ထဲ ဆတ်ခနဲခနဲသွား၏။

“အို....”

အဲဒါ ဒေါသထွက်တာ နေမှာ....

ထမင်းတောင် ဆက်စားချင်စိတ်မရှိ။

သက်သက် ပွင့်ပွင့်ကို ဆရာလုပ်တာ၊ ဧည့်သည် ဧည့်သည်လို နေပါလား။ အခုတော့။

ပွင့်ဖူးဝေ တကယ်စိတ်တိုလွန်းသဖြင့် ထမင်း ဆက်မစားနိုင် ဆာ့သော်ဗည်း ဒေါသဖြစ်စွာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါဝယ် ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။

ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ....

တစ်ပန်းကန်ပြီးတစ်ပန်းကန် တစ်အားကို စားနေပါလား။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှ ပွင့်ဖူးဝေခေါင်းထဲသို့ အကျင့်ပုပ် ဆွေဝင်လာ၏။ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထမင်းတွေ တစ်ပုံကြို ကျန်ထုတ် မစားချင်တော့၊ ဆတ်ခနဲတ၍ လက်ဆေးလိုက်၏။

သင်းကတော့လား၊ ပုံမပျက် ဆက်စားလို့၊

စားလေ....စားထား။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်း ပြေးတက်သွား၍ ပွင့်အနားထဲမှ ကက်ဆက်အသေးလေးနှင့် ကိုယ်ယူလိုသည့်အခွေကို ဖင်တစ်ခုလုံး ပြိုပျက်ကျအောင် ဖွင့်၍ ပြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

လူကြီးကိုက စားတုန်းကိုး။

ထမင်းစားခန်းနံရံက ပလတ်ပေါက်တွင် ကက်ဆက်ပလတ် အုပ်လိုက်သလို ပွင့်ယူလာသော ခွေကို သွင်းလိုက်ပြီး လိုအလောက် ရစ်လိုက်၏။

တိုးတိုးလေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။
အိုကေပဲကွယ်။
အကျယ်ကြီး ဖွင့်လိုက်၏။
ဟေ...ဘာတဲ့တုံး။

တစ်နေ့ကလာတဲ့ x x ကိုညှော်သည် x x
ကျွန်မတို့အိမ်မှာ သူတည်းတယ် x x
စားလိုက်ပါရင် တစ်ပုံကြီး x x အများကြီး အ
ကြီးကြီးပါတယ် x x
တကယ်လည်း မုန်းစရာပဲ။
ဝတ်လိုက်ပါတယ် တိရစ္ဆာန်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ
ကလေးနဲ့။
ခေါင်းက ဆံပင်ဆီ ရွှဲ...အသားမည်းမည်းနဲ့ ရှေး
ဆိုးပါတယ်။

ကောင်းမွန်ကောင်း။

ကက်ဆက်တင်ထားသော ပန်းကန်ပေါင်းစုံထည့်သော
ပေါ်လက်ထောက်။ ထောက်ထားသောလက်ပေါ် မေး
ခြေထောက်လေး ဆတ်တောက်တောက်နှင့် စီးဝါး
လိုက်လိုက်၏။ လူကြီးကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဟွန်း...ပြုံးစိစိနဲ့ စားတုန်း။
သိချင်းက ပြုသိသိချင်း။
တစ်ကျော့ နှစ်ကျော့

ကျွန်မ x x အနားကို x x သူ x x ကပ်လာ

“အယ်...အယ်”
အဲဒီဟာ မပါတော့၊ အဲဒါနဲ့ မဆိုင်တာ။
ပွင့် ပြန်ရစ်လိုက်၏။
သိချင်း ပြန်စသည်။
သူကပဲ ပြုံးစိစိနဲ့။ ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ဦးမူ။

တစ်နေ့ကလာတဲ့ ကိုညှော်သည် x x ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ
သူတည်းတယ် x x စားလိုက်ပါတယ် တစ်ပုံကြီး အများ
ကြီး x x အစားကြီး ကြီးပါတယ် x x

“ဟင်...မိပွင့်”

“ဒေါက်”

“ဂျောက်”

“အား...မေမေ”

မေမေ့လက်က မြန်ပါဘိ။

ဒေါက်ခနဲ မိပွင့်ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်သည်။

ဂျောက်ခနဲ ကက်ဆက်ခလုတ်ပါ ပိတ်လိုက်၏။

“ဘာသိချင်းဖွင့်နေတာလဲ မိပွင့်ဟင်၊ ညည်း.....ညည်း”

“အား....ဒေဒေမ၊ မေမေ၊ ဟို....ဟို”

“ကက်ဆက်ကြီးပါးချပြီး ဖွင့်ရတယ်လို့ မိုက်ခိုင်းလှခွင့်လား”

မေမေ့လက်ကြီး ထပ်ရောက်လာ၏။

“မဟုတ်ဘူးမေမေ....ဟိုဟို....”

အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ပွင့်ထိုးလိုက်သော လက်ထဲကို ထူးအံ့ထံ ရောက်သွား၏။

“ဘာ....မောင်ထူးအံ့ ဟုတ်လား”

“ဟို....ဟို....ဟုတ်....အယ်”

ပွင့်၏ အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ဖြစ်နေပုံကြော့ကို ထူးအံ့ ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်လိုက်ချင်သော်လည်း အန်တီသက်အားနာ၍ အောင့်အည်းထားရ၏။

“ကျွန်တော်ဖွင့်ခိုင်းတာပါ အန်တီ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ထူးအံ့ရယ်၊ ဒီသိချင်းမျိုး မင်းက ခိုင်းသတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရဲ့”

ထမင်းပားနေသော မောင်ထူးအံ့ကို အားနာသောကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။

“မင်းနုမကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ မောင်ထူးအံ့ရဲ့၊ တဖြည်းဖြည်း မိုက်ခိုင်းတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မေမေ အိမ်နောက်ပေး ပြန်ဝင်သွား၏။ ပွင့်ဖူးဝေ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဒေမေ့ခွိတာကို မေ့သွားသည့် ကိုယ်ဦးနှောက်ကိုလည်း ကိုယ်တော်တီးချင်၏။

“အဟဲ....ဆက်မဖွင့်တော့ဘူးလား”

“မဖွင့်ဘူး၊ မဖွင့်ဘူး”

“ဖွင့်ပါ ကလေးဆိုးရဲ့”

“ဘာပြောတယ်....ဘာပြောတယ်”

“ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဘာမှ မပြောဘူး၊ သိချင်းဖွင့်မလို့”

“မဖွင့်နဲ့”

“ဟ....ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မဖွင့်ရဘူး”

“ကိုကြီးက ဒီသိချင်းကို သိပ်ကြိုက်တယ်”

“ကြိုက်တယ်...ကိုကြီးကတော့ ချာတိတ် ဖွင့်သကြားတော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပဲ၊ ကိုကြီး အကြိုက်ဆုံး... အပိုင်ကတော့ အင်းဘာတဲ့ စကြပါတယ်၊ သူငယ်များက ပပနဲ့ မင်းကုသစုံတဲ့ဆိုလားပဲ၊ ဟဲ...ဟဲ”

“ဟင့်...ဟင့်”

အခန်း (၇)

“ဟောတေဉ်...ဟဲဟဲ...ဟဲ”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ရယ်...ရယ်...သေအောင်ရယ်ကြ ကောင်မတွေ”

ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေသော မြင့်မိုရ်နှင့် စုစုတို့ကြောင့် ပြာပြရသော ပွင့်ဖူးဝေ ဒေါသတွေ ထွက်ကုန်တော့၏။

“နင့်ဟာက ပေါ်တင်ကြီးကိုး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အခု...”

“ဘာလုပ်ရမှာတုန်း ငါက”

“ဟိုက ပြောပါပကော ကုသနဲ့ ပပတဲ့”

“တော်ပါတော့”

ကိုယ်က ရှုံးတဲ့အဖြစ် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ဒေါသပါရဲ့။ ထိုနေ့ကတည်းကစ၍ ကျောင်းတက်ခါနီးလျှင် မြင့်ကို လာကြိုရန် ဖုန်းဆက်ပြီး မြင့်မိုင်နှင့်အတူ ကျောင်းထဲ ကျောင်းဆင်း လုပ်ရ၏။

ကိုယ့်အံ့ကို ပွင့်ဖူးဝေ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မတော်တဆ လှည့်ကြည့်မိလေတိုင်း ပြုံးစိစိ လုပ်နေသော မျက်နှာကြောင့် ဒေါသတွေရင်ထဲ အလိပ်လိုက် တက်လာ ပြန်၏။

ထိုကိစ္စကို ပြောမိလေတိုင်း ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်ကြသလို စကားစပ်မိတိုင်းလည်း ရယ်မောနေကြသည့် သူငယ်ချင်းများကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေ စိတ်ညစ်လှသည်။

“ရယ်မနေကြနဲ့ဟာ စောစောကကိစ္စ ပြောပါဦး”

“ကိစ္စ....”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုထက်ကတော့ ကျောင်းတောင် မထိုင်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေတော့သူ ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတော့ မသိဘူး၊ စိတ်ဘောင် ညစ်တယ်”

ပွင့်ဖူးဝေ တကယ် စိတ်ညစ်၏။

“စောစောက ငါပြောသလို ဟိုလူကြီးကို လိုက်ပို့ ကြိုဆိုပေါ့”

“အဟိ”

တစ်ယောက်ကပြော၍ ပြီးတော့ တစ်ယောက်က ရယ်သည်။ သည်တစ်ခါ ပွင့်ဖူးဝေ မအော်နိုင်။

“ကိုထက်တို့ ဒင်းနားပါတီကို ငါ သွားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူးဟယ်”

“ဟဲ့....သူ့ မိသားစုနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆို၊ သူကလဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေနဲ့ ဖေဖေက ဆယ် ညဘက်ပွဲမဆိုသူတို့မပါဘဲ သွားခွင့်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပွင့် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ပိုဆိုးတာက အဲဒါ ညဘက် ဘုရားကိုးဆူပွဲ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဒင်းနား ဒင်းနား စိတ်ရှုပ်တယ်ဟယ်”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ လူကြီးကို အကူအညီ တောင်းဝါလို့”

“ငါ....ငါ”

“ရှက်တယ်လား”

ရုပ်တွေကိုက ပီတီတီနဲ့....

“မရှက်နဲ့စမ်းပါနဲ့၊ နင်ပဲ ကိုထက်တို့ မိသားစုနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆို ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်”

“ဟင်း”

“အခွင့်အရေးကို နှင် လက်လွတ်မလား၊ ဟိုလူကြီးကို အင် ကိုကြီးလို့ ခေါ်မလား၊ ဒါပဲပြော၊ စဉ်းစားနော် မိပွင့်၊ အခွင့်အရေးက ကိုထက်၍ သဘောထား တစ်ခုကိုလဲ သိရမှာ”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။

ကိုထက်မိသားစုကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် ချစ်သူ၏ မိသားစုကို တွေ့ချင်တာ အမှန်။

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ဟယ်၊ နင့်ကို အကြံဉာဏ် ပေးချင်လို့ပါ၊ ငါ့မှာ ကျောင်းကားတောင် မစီးဘဲ မြင့်မိုရ် ကားနဲ့ အောက်ကျ ခံပြီး လိုက်ခဲ့တာပဲ ကြည့်”

“အ မယ် လေး လေး.... ဒေါ်စုစုရယ်၊ တော်တော်ကြီး အောက်ကျခံရတယ် နော်”

“နေစမ်းပါဟာ၊ ပြီးရင် ပြဿနာ တက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ ဦးနှောက်ခြောက်ရတဲ့အထဲ”

“ဦးနှောက်ခြောက်စရာမှ မရှိတာ၊ နင့် အိမ်ကတော့ ဘယ် နည်းနဲ့မှ ညဘက်ကို ပေးထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား မကြည့်နဲ့၊ သရဖီတို့အိမ် ဘုရားကိုးဆူတန်းကတောင် ပေးသွားလို့ ငါတို့ လာပို့ လာကြိုပါ့မယ် ဆိုတာတောင် နှင့်မားသားကြီးက မျက်နှာ ချိုချိုလေးနဲ့ ခါထုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

သူတို့ ပြောတာ မှန်၏။

မေမေကလဲ.... ဝေပေကလဲနှင့် ပွင့် ဆိုးလိုက် ခွဲလိုက် ခွဲချင် သလောက် ခွဲလိုက်။

မသကာ မေမေ လက်သံပြောင်ပြောင်နှင့် ဂိုးဂိုးဝွတ်ဝွတ် ခေါက်လိုက် တီးလိုက် ရိုက်တတ်သော်လည်း ပွင့်ဖူးဝေ လုပ်ချင် သလိုသာ လုပ်ခဲ့စမြဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုလုပ်ချင်တာ လုပ်ရသောအထဲဝယ် သွားချင် ခုသို့ ပွင့်ဖူးဝေ မသွားခဲ့ရပေ။

အထူးသဖြင့် ညဘက် ညနေတက်မျိုး ဘယ်တော့မှမသွားရ။ သွားခွင့်လည်း လုံးဝမပြု။

အဲသည်လို ကျပ်တည်းပါတယ်ဆိုမှ ဘွားဘွားက ရှိနေပြန် သဖြင့် ပွင့်ဖူးဝေ တွေးပင် မတွေးချင်တော့ပေ။

“စဉ်းစားမနေနဲ့ အမိ၊ ဒီတစ်နည်းကလွဲရင် ဘာ နည်းမှ မရှိဘူး နော်၊ ကဲ.... မယ်မင်းကြီးမ၊ လည်ပင်းကြီး ပွအောင် ခြီးစားမနေနဲ့၊ ခြံဝ ရောက်ပြီ၊ သွားတော့”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ပွင့်ဖူးဝေ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် မျက်လုံးဝေ၍ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

လူကြီး ပန်းခင်းထဲမှာ ရှိသလား၊ မရှိပါလား။

“ခစ် ခစ်၊ ပြောရော့မယ် ကိုထူးရယ်၊ ဒီအပြောတွေနော်”

“ဘာ ဒီအပြောရမှာလဲ၊ တကယ် ပြောတာ”

“ဟင်....”

အသံက ပွင့်ဖူးဝေ မကြည့်သော အခြမ်းဘက်ဆီက။ မမ
စိမ်းလဲ...တို့ ခြံနှင့် ကပ်လျက်။

“မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် မလဲ...လို တော်မှ၊ တကယ်... မလဲ...
ကတော့ အတော် လွန်နေသယ်၊ ထမင်းဟင်းချက်၊ မုန့်မျိုး...
လုပ်၊ အချုပ်အလုပ်၊ အိမ်ရှင်း တကယ် တော်တယ်ဗျာ”

“တော်လောက်ပါပြီ ကိုထူးရယ်၊ လဲ...တော့ ဘဝင်မြင့်လှပြီ”
ပွင့်ဖူးဝေ ခြေလှမ်းများ၊ တန့်သွား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မမ စိမ်းလဲ...တို့ ခြံနှင့် ပွင့်တို့ ခြံနှစ်ခြံ အလယ်ရှိ...
ပေါက် တံခါးလေးပွင့်၍ နှစ်ဦးသား စကားတွေပြော၍ ရယ်တို့
မောလို့။

အလိုလိုနေရင်း ကြည်နူးနေသော သူတို့နှစ်ဦးကို ပွင့်ဖူးဝေ
ကြည့်မရချစ်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။

လူက ပြောပါတယ်။ မျက်စိကဖြင့် ခွာမရပေါင်။

“အလိုလေး...”

သူ့ လက်ထဲက သစ်ခွ လိမ္မော်ရောင်က လှ လှချည်လာ။

“ဒါ မလဲ... အတွက်”

“ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးနော်
ကိုထူး၊ ကျေးဇူးကွယ်”

ဧရာ...

သစ်ခွပန်းဆိုတော့ ပွင့်က ခြံရှင်ပေါ့။

ခြံရှင်တောင် မမြင်ဖူးသေးတဲ့ သစ်ခွပွင့်တွေ ခူးပြီး မျက်နှာ
နေပါလား။

သူတို့ နှစ်ယောက်။

“ဟော... ပွင့်ပါလား...”

ရပ်ပြီး တွေးနေသော ပွင့်ကို မလဲ... မြင်သွားပြီ။ အသံပါ
သဖြင့် ထွက်ပြေးရအခက် ဖြစ်နေသည့် ပွင့်က မရယ်ချင်
ချင်နှင့် ရယ်ပြလိုက်ရ၏။

“ကဲ... သွားမယ် မလဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထူး”

လူကြီး ပြန်လာပြီ။

ပွင့် ချာခနဲလှည့်၍ ဆက်ထွက်လာ၏။

“ပွင့် ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒေါ်နုချည်းပါလား”

“တော်ပြီနော်၊ ပွင့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေတာ”

“ခဏလေးပါ၊ ကိုကြီးက ပွင့်နဲ့ စကား ပြောချင်လို့”

“ပွင့် မပြောချင်ဘူး”

ဟောတော့... စကား လွန်သွားပြီ။

သည်ပါးစပ်နှယ်... ဒုက္ခပပီ။

စောစောကပဲ စုစုတို့ မှာလိုက်တယ်။ သည်လူကြီးကို ချော့ပြန် ပေါင်းပြီး ပို့ခိုင်းတဲ့။ အခုတော့....

“ခဏလေးပါ ချာတိတ်ရာ၊ ချာတိတ်က မပြောချင်ဘဲ ကိုကြီးက သိပ်ကို ပြောချင်တယ်”

သိပ်ပြောချင်တယ် ဆိုပါလား။

နည်းနည်းလျော့မှ။

“သိပ်ပြောချင်ရင် ပြောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပွင့်က ဟိ ဟိ မပြောတတ်ဘူး”

သည်ပါးစပ်ကလည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး။

ပြောပြီးမှ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရပြန်၏။

“ချာတိတ်က ကိုကြီးကို စိတ်ကောက်နေတုန်းနဲ့ တူတယ်”

“ကောက်.... ကောက်”

အယ်....

မဖြစ်သေးပါဘူး။

“မကောက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ တခြားသူတွေနဲ့ ကျောင်းသွားတာလဲ၊ ပြောလေ၊ ချာတိတ် တခြားသူတွေနဲ့ ကျောင်းသွားရင် ကိုကြီး စိတ်မချဘူး”

ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲခါ၍ သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် သည်။

“အို....”

မျက်လုံး စူးရှကြီးက ပွင့်ဖူးဝေကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေ ပါလား။

ရင်ထဲ ဖိုခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“နောက်ခနဲ ကိုကြီး ပြန်ပြီး ကြည့်ပို့ လုပ်မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ ချာတိတ်ရဲ့”

“ကားစုတ်ကြီး မငီးချင်ဘူး၊ ကျောင်းကားပဲ စီးမယ်”

“ဇန်ကယ်နဲ့ အန်တီဆက်က ဘယ်ပေးစီးပါ့မလဲကွ”

“အိုး....ကိုယ့်အဖေနဲ့ အမေပဲ ပြောရင် ရပါတယ်”

“မရရင်ကော....”

“မရရ ရရ”

ပွင့်ပွားဝေ အဝေါ်တူးလိုက်၏။

“ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ပီ(စ်)....ပီ(စ်) (Peace) နော်၊ နောက်ဆီရင် ပွင့်ပွားလေး သွားချင်တဲ့ အချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်၊ ကိုကြီး မပြောတော့ဘူး၊ တစ်ခုတောင် ထပ်တိုးပေးဦးမယ်၊ သွားချင်တဲ့နေရာရှိရင် ပြော၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟယ်....ဟုတ်ပြီ။

“တကယ်နော်”

ပွင့်ပွားဝေမျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား၏။

“ဆယ်ကယ်”

“ဒါဖြင့်....ဒါဖြင့်....ဟို”

ပြောရမှာ အားနာလိုက်တာ။

စောစောက အဝေါ်တူးပြီး အခုတော့ အငမ်းမရပြောလို့ ကောင်းပါ့မလား။

“ပြောလေကွာ”

မပြောလို့လည်း မပြီး။

ရက်က သည်နေ့ဆိုပဲ သောကြာ၊ ကြားမှာ စနေ ပြီးတော့ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ မကြာတော့။

“တကယ်လိုက်ပို့မှာနော်”

သူးအံ့ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏။

မျက်လုံးရွှဲကြီးတလည်လည်နှင့် ပြောနေသော ပွင့်ပွားဝေ နားကို ကြည့်ရင်းမှ အသည်းတယားယားဖြစ်သွား၍ လက်ညှပ်နှင့် ထိပ်ကို မနာအောင်ထုပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်....ဘာလုပ်တာလဲ”

“စတာ....စတာ”

“စတာ ဟုတ်လား၊ ပွင့် ခေါင်းနာသွားပြီ သိလား”

ပွင့်ပွားဝေ ချက်ချင်းကြီး မျက်နှာပုပ်ပစ်လိုက်၏။

ကိုတူးအံ့ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီးကွာ၊ ချာတိတ်ကို အသည်းယားလာလို့”

ထတ်နိုင်တယ်။

ရုပ်ကြီးကိုက ပြုံးစိစိနဲ့။

“ပြောလေ ချာတိတ်”

“မပြောဘူး”

“ပြောပါကွာ၊ ကိုကြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့”

“မပြောဘူး၊ မပြောဘူး”

သူ့လက်ကြီးနှင့် မနာအောင်ထုတာပဲ၊ ထုခံရတဲ့ ပွင့်ပွားဝေ ဘုတ်ခနဲကိုနေသွား၏။

တကယ်ကို စိတ်တိုသွားပြန်သည်။ ခြေထောက်ဆော့ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်၏။

“ဟေး...ပွင့်”

တကယ်ထွက်သွားပြီကိုး။ ချာတိတ်က တကယ်စိတ်ကော့ပြီပေါ့။

ပြီးခဲ့သည့်အပတ်ကလည်း စိတ်ကောက်ပြီး သူ့ သူ့ယေဘုယျကားနှင့် ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်လုပ်နေသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

ယနေ့ ပြန်ပြောလည်မလိုလိုနှင့် အသည်းယားလို့ ခေါ်လိုက်မိသဖြင့် စိတ်ကောက်သွားပြန်ပြီ။

ဆိုတဲ့ ချာတိတ်။

“ဆော့ရီးကွာ ချာတိတ်၊ ဆော့ရီး”

မရပါဘူး။ ပွင့် ဆောင်ကြီး အောင်ကြီး ဆက်လျှောက်ပြန်၏။

“ဟေး... တောင်းပန်လျက်သားနဲ့ ဆက်ပြီး ကော့တော့ ဟင်း...လက်ဆွဲပြီး ရပ်ခိုင်းမှာ”

“ဟင်”

လန့်သွား၏။

ပွင့်ဖူးဝေ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်း ရပ်တန့်၍ လှည့်လိုက်သည်။ သူက ပွင့်နှင့် ကပ်လျက်။

ပြီးတော့ ခပ်ဆည်ကည်ကြီးနှင့် ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်မည် ပုံစံ။

“ပြောလေ ပွင့်”

“အကူအညီတောင်းမလို့”

“ဟိုက်... ကြောက်ရပါလား၊ အကူအညီတောင်းမယ့်လူ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနဲ့”

“မဝနဲ့နော်”

“မစပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ပြောပါ၊ ဧကလဲ သိပ်ကူညီချင်နေသေး”

“ဘိုလေ...ဟို”

ပြောရမှာ မရဲလိုက်တာ။

“ပြောပါ ပွင့်”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေရယ် ဘွားဘွားရယ်ပါ ပြောပေးရမှာ”

ခေါင်းလေးငုံ့၍ မဝံ့မရဲပြောနေသော ပွင့်ဖူးဝေ၏ ပိုစီကို နှုတ်ထူးအံ့ ရင်ထဲတွင် ခေါင်းခါမိ၏။

“ဘာလဲဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့?”

“ပွင့် လာမယ့် ဆန်းဒေးညကျရင်လေ...”

ဆက်ပြောရင် ကောင်းပါ့မလား။

“ပြောလေ”

“ဟို...ဒင်နားပါတီ သွားစရာရှိလို့”
 “ဒီတော့...”
 “ပွင့် သွားချင်လို့”
 “သွားလေ...သွားပေါ့”
 “အို...ဒီလို လွယ်လွယ်သွားလို့မှ မရတာ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ပွင့်”
 “မေမေနဲ့ ဒေဖဖေက ခွင့်ပြုမှာမှ မဟုတ်တာ”
 “ဪ...ဒါကြောင့်လား”
 ပွင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏။
 “ကိုကြီး ပြောပေးရမယ်လား”
 ပွင့် ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့ အကင်းပါးသားပဲ။
 “ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”
 “အင်း...ဒါဆို ကိုကြီး လိုက်ပို့ဆိုရင်ကော”
 “လိုက်ခဲ့လေ”
 အတန်ကြာအောင် ထူးဆံ့ ဧည့်စားသလို ငြိမ်နေပြီးမှ
 “အခွင့်အရေးတောင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”
 “ပြောလေ၊ ပြောပါ”
 “အဲဒီ ဒင်နားပါတီအထိ လိုက်ခွင့်ရမလားလို့ပါ”

ဒါလေးများ။
 လိုက်ပေါ့။
 “ရပါတယ်”
 “ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ပွင့် သူငယ်ချင်းက မဖိတ်တဲ့လူ
 ပါတယ်ဆိုပြီး”
 “အို...ပွင့် ခေါ် သွားတာပဲ”
 “ပွင့်”
 “ရှင်...”
 “သိပ်သွားချင်သလား”
 “ရှင်...ရှင်”
 ဆတ်ခနဲဆို ဧဒါသက ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတတ်သည့် ပွင့်၏
 ခြေက ဝုန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။
 သက်သက် မေးတဲ့သဘောပေါ့။
 သူ့ကို ပို့ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး။
 “ဟို...ဟို...ဒေါသမစောနဲ့လေ၊ ကိုကြီးပြောတဲ့ စကားက
 သိပ်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ကိုကြီးရအောင် ပြောပေးမယ်
 နားလို့ပါ”
 “ဪ...”
 သည်တစ်ခါပဲ ပွင့်ဖူးဝေ ရှက်၍ အားနာမိသွား၏။

လေအေးအေးလေးနှင့် လက်တကာတာ လုပ်ပြီး ပြော
ပြနေသော သူ့ပုံစံကို ပွင့် တကယ် အားနာသွားသည်။

“ကဲ...သွားတော့လေ ချာတိတ်၊ ထမင်းဆာဓောပေ၊
သွားစား...သွားစား”

“ဟို...ဟို...စီက....”

တယ်လို ခေါ်ရပါမလဲ။

ခေါ်ရမှာ မရွံ့မရဲ ရှိလိုက်တာ။

ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်ဘူး။ ဟိုကောင်တွေ ခေါ်သလို ခေါ်
ရမှာပဲ။

“ကို...ကိုကြီးကော”

“ဗျာ....”

ထူးအံ့ အံ့ဩသွား၏။

နားကြားလဲ့တာလား။

တကယ် ဂျစ်ကျပြီးဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး။

ထူးအံ့ သည်အိမ်ထောက်တာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ။ ကျောင်
ကြို လုပ်ရတာလည်း ကြာပြီပဲ။

သို့သော် ဆိုးတဲ့ချာတိတ်။

မျက်နှာထားတင်းပြီး လုံးဝစကား မပြော။

ခေါ်လိုက်လျှင်လည်း ဟိုလူကြီးတဲ့။

ညနေဘက် အိမ်ပြန်လာတော့လည်း အိမ် ပေါ်က နေ
ခက်ထပ် မဆင်း။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ပင် ဝေလာဝေး။

တကယ် ဆိုးပါ၏။

အင်း...တစ်ခုတော့ ခြွင်းချက်ရှိသည်။

တကယ်လည်း လှ၏။

ပွေးဥနေသော အသားအရေက ဝင်းအိနေသည်။

မျက်တောင် ကော့စကော့ မည်းမည်းကြီးများ ဝိုင်းထား
တာ မျက်ဝန်း ညိုလဲ့လဲ့က ကြည့်လိုက်တိုင်း ရွှန်းလက်

ဘက်ပသလို ဒေါသထွက်၍ မျက်ရည်ပြန်တော့လည်း မျက်
ကြည်လေးများက ပုလဲလုံးလေးတွေလို ဖျပ်ဖျပ် ခါနေတတ်

မျက်လုံး တစ်မျိုးတည်းကပင် အလှအစုံကို ဖွင့်ပြသကဲ့သို့
ခုံးထူထူခလေးနှင့် ပေါ်ထပ်နေသော နှာတံစင်းစင်းလေးက
ချာတိတ်၏ အလှကို ဝင့်ကြားစေ၏။

ကပ်ပြောပြော။

ထူးအံ့ အကြိုက်ဆုံးက နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးလေး။

ခဲလိုက် ရွဲလိုက် နှုတ်ခမ်းစုလိုက် နီစွေးစွေး နှုတ်ခမ်းလေးက
သည်းယားစရာ။

“ဟင်...အို”

“အင်း...အယ်...ဗျာ”

“ကိုကြီးကော တစ်ခါတည်း စားလေ”

“စားပြီးပြီ”

“စောလှချည်လား”

“အိမ်မှာမဟုတ်ဘူး ချာတိတ်ရ”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဘယ်မှာ စားလာတာလဲ”

“မလဲ၊ ဖိတ်ကျွေးလို့”

“ဪ...”

ဘာရယ်တော့ မသိ၊ ရပ်ထဲမှာ မကျေနပ်ဘာတော့ ဝင်လာ၏။

“သိပ်စားကောင်းလား”

ထူးအံ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် တစ်သက်လုံး စားပေ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေဆောင်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသော ဘာတိတ်ကို ကြည့်ပြီး ထူးအံ့ သည်တစ်ခါ ခေါင်းခါရ၏။

သိပ်ဆိုးတဲ့ ချာတိတ်ပါလား။

အခန်း (၀)

“မောင်ထူးအံ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသက်”

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ မိပွင့်ကို ညဘက် သွားရှုမယ့်ခရီး
ချိုး တစ်ခါမှ ပေးမသွားဖူးဘူးလေ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်တီသက်”

“အခုက မင်း သိပ်ပြီး အလိုမလိုက်ဖို့ဘဲ”

“အဟင်း...ပွင့်ပွင့်လဲ မျက်စိကျယ် နားကျယ်စေချင်တာ
ပေါ့၊ စိတ်ချပါအန်တီသက်၊ ကျွန်တော် ပွင့်အနားက တစ်ဖဝါး
မှ မခွာ စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဘွားကတော့ ဒီဒိုးဒိုးဒန့်ဒန့်ပါတီတွေ မကြိုက်ဘူးဟေ့”

ဒုက္ခပါပဲ။

ဝတ်စားပြီး ထွက်လာသော ပွင့်ဖူးဝေ ထွက်ရခက်သွား၏။

ဒုက္ခမှ တကယ်ဒုက္ခ။

ဝတ်စားထားတဲ့ ပုံစံမြင်ရင် ပိုတောင် ဆိုးနိုင်၏။

ယခုတောင်....

ဘွားဘွားရာ မေမေပါ ကိုထူးအံ့ကို အပြစ်တင်နေသည်။
ပြောင်ကြီးတောင် ပြောလို့။

ကိုယ့်ကြောင့် သူများ ပြောခံရသည်ဆိုတော့ ပွင့် ကောင်
ပါမလား။ ပွင့်သာ ထွက်သွားရင် ဘာပြောကြဦးမလဲ မဆိုး

ပွင့်ကိုယ်ပွင့် မှန်မီရီတွင် အရိပ်ထင်သော မှန်တံခါးအနား
ကပ်၍ အသာကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဆံပင်တိုတိုတွေကို ကော်နှင့် ပြန်၍ ဟဲယားဒရိုင်ယာဖြင့်
မှုတ်ထားသောကြောင့် ပွ၍ ထောင်နေ၏။

မျက်နှာကိုလည်း ကြွေရောင်တောက်တောက် မိတ်ကပ် ဆံ
ထူထူ လိမ်း၍ ရောင်စုံ ခြယ်သထားသည်။

လုံချည်နှင့် အင်္ကျီကိုတော့ ညဘက်ဖြစ်၍ ပေါ်အောင်
ပြီး ဖိတ်စာချကာနည်းက စုစုတို့ သရဖီတို့နှင့် စကော့
အထပ်ထပ်ပတ်၍ ဝယ်ထားသော ရွှေရောင်လက်လက်အဝေ
ဝယ် အနက်ပွင့်လေးများ ပြန်ကြဲထားသော အများခေါ်အညွှန်

ရွှေတစ်ဆုပ်အစ တစ်ကိုက် ခြောက်ရာကျော်တောင် ပေးဝယ်
ထားရ၏။

လည်ပင်းကို အတုနဲ့အထပ်လေးများနှင့် တပ်ထားသလို
အက်က ဖောင်း၍ ထောင်ထားသောကြောင့် တချို့ပြောသော
မိလစ်ပိုင်အင်္ကျီပုံစံနှင့် တူသွားတော့၏။

အင်္ကျီက ကိစ္စမရှိ။

ကိစ္စ နည်းနည်းရှိတာက လုံချည်။

လုံချည်ခေါ်သော်လည်း တကယ်ဆိုပါလျှင် ခြေသလုံးသား
အစ်ဝက်ပေါ်အောင် ဖော်ထားသော စတတ်လုံချည်။

ထို ရွှေရောင် အနက်ရောင် တွဲဝတ်လိုက်တော့ ပိုတောက်ပ
သည်သာ ထင်ရ၏။ သိပ်တော့ မထူးပေ။

ပို၍ ထူးမှာဖြစ်မှာမို့ ပွင့်ဖူးဝေ အစွမ်းကုန် ထူးထား၏။

အသားကပ် အနက်ပွင့် ဇာခြေအိတ် လက်အိတ်ကိုဝတ်ထား
သလို တစ်ထွာကျော်ကျော် ခွာမြင့်ကြီးသိုင်းဖိနပ်လည်း ဝတ်
ထားသေး၏။

ပြီးတော့ တစ်တောင်နီးပါးရှိသော အနက်နှင့် ရွှေခြည်ထိုး
ထားသော လက်ဝှေ့အိတ်လည်း ပါသေး၏။

ရာ....ကျန်သေးတယ်။

ပွင့်ဖူးဝေ ရုပ်ကို ပိုထူးခြားစေသည့် နားကပ်ကြီး။ နားကပ်ကြီးလို့ဆိုခြင်းထက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ချိတ်ထားသော သုံးလိန် နားကွင်းများကို နားတွင် ပန်ထားသဖြင့် နားကွင်းကြီးလို့သာ ခေါ်သင့်၏။ ထိုနားကွင်းများနှင့် ဆင်တူသည့် လည်အကြီးကြီး၊ လက်ခေကောက် အကြီးကြီးများကိုပါ ဝတ်ထားသည်။

မှန်ထဲကြည့်စဉ်ကပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မမှတ်မိချင်။
အဟင်း...ဟင်း

တကယ်ပြောတာပါ။ ကိုယ်ကြိုက်သော မိနားကိုရုံ ရွေးချယ်မိစေမိစေ စတက်ဖန် ကျနေတာပဲလို့ တဟဲဟဲနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သဘောတွေကျမိ၏။

သည်ညများတော့ ပွင့်တို့က ထက်အာကာတို့ အသိုက်အဝန်းကို ဖြတ်ကျော်ပစ်မည့်ပုံလို့ တေးကိုထားသေး၏။

အယ်...ဟိုမှာ ဖြတ်ကျော် မကျော်တော့ မသိ။

ပွင့်တစ်ယောက် သည်မှာတော့ လုံးဝ မဖြတ်ကျော်ရဲဘူး။

“ဘယ်နှစ်နာရီသွားမှာလဲ မောင်ထူးအို”

“ခြောက်နာရီပါ အန်တီသက်”

“ဟဲ့...ခြောက်နာရီဆိုပြီးပြီပဲ”

“ပွင့် မပြီးသေးလို့နဲ့ တူတယ်”

မေမေ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေသည်ကို ချောင်းကြည့်ရင်းမှ ပွင့် တွေ့နေသည်။

“မင်း အလိုလိုက်လို့သာကွယ်၊ ညနေကတည်းက အခန်းအောင်းပြီး ပြင်နေတာ လွန်လှပြီ၊ ဟွန်း...မိပွင့်...မိပွင့်”

“ရှင်...မေမေ”

မေမေအော်သံအဆုံးတွင် ရှင်ဆိုပြီး ပွင့်ဖူးဝေ မေမေအနားထောက်သွားသဖြင့် ဖြုန်းခနဲ မေမေ လန့်သွားဟန်တူ၏။

“ကောင်မ...လန့်လိုက်တာ”

“ဟင်...မြေးလေး”

မေမေက လန့်လိုက်တာပြောပြီး လှည့်ကြည့်၏။

ဘူးဘူးကတော့ ပွင့်ကိုတွေ့သဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ဆလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ မြေးလေးလို့ အော်လိုက်သည်။

“မိပွင့်”

မေမေမျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွား၏။

“ညည်းပုံစံက”

“မေမေ...ဟို”

“ဒါ နိုင်ငံခြား မဟုတ်ဘူး”

“သိ...သိပါတယ်မေမေ၊ ဒါ...ဒါပေမယ့် စုစုတို့ သရဖီတို့ ဆင်တူချိန်း...”

“ချိန်းချင်တာချိန်း...မလိုချင်ဘူး၊ အခု ပြန်လဲ”

“ဟာ...မေမေ”

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ပွင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသော ကိုထူးအံ့ကို အားကိုးတကြီး ပွင့် ကြည့်လိုက်၏။

ပွင့်၏အကြည့်ကို ကိုထူးအံ့ သဘောပေါက်သွားဟန်တူခဲ့

“အချိန်လဲမရှိတော့ပါဘူး အန်တီသက်၊ ပွင့် လှပါတယ်”

“လှတယ် ဟုတ်လား၊ လှတယ် ဒီပုံစံ”

“အန်တီသက်နဲ့ ဘွားဘွားကို ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ လှချင်ရှာမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံတမ်းဟုတ်လား အန်တီသက်၊ ကျွန်တော် တာဝန်ခံပြီး ခေါ်သွားပါရစေ”

“ဘုရား...ဘုရား”

ဘွားဘွားရော မေမေပါ ခဏဆိုခဏလေး ဝိုင်သွားကြသည်။

အတန်ကြာမှ...

“မင်းသဘောပဲ”

ဘွားဘွားထံက စလာသောအသံကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေ တစ်သက်ပြင်းချသွားရ၏။

“မိပွင့် ညည်း ဒါပထမနဲ့ နောက်ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“သရုပ်ပျက်လွန်းတယ်”

“ကဲ...လာ ပွင့် သွားစို့”

မကြည်မသာသော ဘွားဘွားနှင့် မေမေမျက်နှာကိုကြည့်၍ ဖူးဝေ ခေါင်းလေး အသာငုံ၍ ကိုထူးအံ့နောက်က လိုက်ရင်း မေမေတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဘွားဘွား ပွင့်သွားဦးမယ်နော်၊ မေမေ ပွင့်သွားပြီနော်”

“ကြ...ကြ”

မေမေ ဆူဆူအောင့်အောင့် အသံကြီးကို နားထောင်ရင်း ဖူးဝေ ချစ်ချစ်ပျော်ပျော် ပွင့် တစ်အားပျော်သွား၏။

ကားရပ်ထားသော ဆင်ဝင်အောက်သို့ ပင်ဆယ်လ်ဟီး မြင့်မြင့်ထိန်း၍ ပွင့်ဖူးဝေ လျှောက်သွား၏။

အိုး...တံခါးဖွင့်လို့ မရပါလား။ ကိုထူးအံ့က ဘယ်ရောက်ပါလိမ့်။

“ပွင့် ဒီကိုလား၊ ဂိုဒေါင်ကို လာခွဲ”

အိမ်ဘေးနားက ကားဂိုဒေါင်ဆီကို ပွင့် ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်သွားလိုက်၏။

“လာ ပွင့်”

ဧရာ...လှလိုက်တာ။ ကားဖြူလေးက မွှေးပြီး လက်
ကို ထလို အက်စ်အီး အသစ်စက်စက် နံပါတ်ပင် ယာယီနံပါတ်

“တက်လေ ပွင့်”

ပွင့်ဖူးဝေ စဉ်းစားမနေတော့။ ကိုယ့်အံ့ ပွင့်ပေး
တံခါးမှကားထဲကို စေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အေးနေသော လေအေးများက ပါးပြင်ကို ထိသွား
သည်။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ ပွင့်”

“ဒီကားက”

“သူငယ်ချင်းကား ခဏဆွဲလာတာလေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကြီးရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပွင့်ပွင့်လေ ကိုကြီး
တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားခွင့်ရအောင် ပြော
တာရယ်။ ကားသစ်လေးစီးရလို့ရယ် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

သည်လိုတော့လည်း ချာတိတ်က လိမ္မာသားပဲ။

ချာတိတ် သိပ်ပျော်နေသည့် ပုံစံကိုကြည့်၍ ထူးအံ့ ခေါင်း
ညိတ်ညိတ် ညိတ်လိုက်ရင်းမှ....

“ကလေးပျော်ရင် ကိုကြီး ကျေနပ်ပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့
ကြီးလဲ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အဟား”

ဘကယ်ကို ပျော်တာ။

ဒါပေမယ့် ရင်တွေခတာ့ တဖိုဖိုနဲ့လေ။

ရင်ဖိုလွန်း၍ ကားကုရှင်ပေါ် ခေါင်မိုးရင်း မျက်လုံးလေး
အစား၍ ရှက်ရှက်နှင့် ပြုံးနေလိုက်မိ၏။

“ချာတိတ်”

“ဟေး...ချာတိတ် ပွင့်”

“အင်...”

“ဧကန်ပြီ၊ ရွှေခြံထင်တယ်။ ကားတွေအများကြီး ဟုတ်
”

ဟုတ်မှာပေါ့၊

“ကိုကြီး ခြံနံပါတ်(၁၁၆)ဧက၊ ကြည့်ပါဦး၊ ဟုတ်လား

“ဟုတ်ပါတယ် ချာတိတ်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် ကား ဘယ်မှာရပ်မလဲ ဟင်.....ကိုကြီး”

“ဟိုကားတွေနောက်က လိုက်ပြီး ခြံထဲဝင်မယ်ကွာ၊ ဝင်
မရရင်လဲ အပြင်မှာ ရပ်ထားတာပေါ့”

“ဟင်.....ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူများကား တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အားနာစရာကြီး”

“ရွတ်.....တိုးတိုး၊ သူများကြားသွားမယ်”

“အဟိ”

လူကြီးလုပ်ပုံက တကယ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပုံ။ မျက်လုံးကြီး
ပြီးပြီး လက်ညှိုးက ပါးစပ်နားမှာကပ်ပြီး လုပ်ပြနေ၏။

“ဟော.....ဟိုမှာ ချာတိတ်သူဝယ်ချင်းတွေ”

ခြံစံမှာ လည်ပင်းတွေ ရှည်နေကြသည့် သရဖီ၊ မြင့်မိုဝ်း
စုစုတို့ကို ပွင့်ဖူးဝေ တွေလိုက်သည်။

အနားမှာလည်း မိုးငြိမ်းရော စောကြာဦးပါ ရှိသား။

ကားလေး အရှိန်နှင့် သူတို့နား ရပ်လိုက်၏။

ခွေးကောင်တွေ မကြည့်ဘူး။ ဆက်မျှော်တုန်း။

“ဟေး.....ဇီမှာ”

ပွင့်အသံကြောင့် ခေါင်းတွေအားလုံး လှည့်လာ၏။

“ပွင့်.....လာ၊ ငါတို့စောင့်တာ ကြာလှပြီ”

“အေးပါဟ၊ အြော်.....နေဦး၊ ကိုကြီးကို စောင့်ရဦးမယ်”

“သွားနှင့်ပါ ပွင့်၊ ကိုကြီး ကားထားပြီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ပွင့်ဖူးဝေ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်း၍ စုစုတို့ဆီ
သွက်သွားလိုက်၏။ အားလုံး လှလို့။

ဒါပေမယ့် ပွင့် အလှဆုံးပဲလေ။

“ပွင့်”

“လှလား”

“သိပ်လှပါတယ်”

ပြောသာ ပြောကြတာ။ သူတို့ပုံစံက သိပ်ဝမ်းပန်းတသာ
နိမ့်မပေါ်လှ။

“ကိုထက်ဇော”

“အထဲမှာ”

“ပွင့်ကို မေးနေရောပေါ့”

စုစုမျက်နှာ တစ်ချက်မဲ့လိုက်တာ ခိုဝှက်နေတွေလိုက်၏။

သူတို့ရဲ့ ထုံးစံလေ။

ပွင့်ကို ပိုတယ်သည်းတယ်ဆိုပြီး သည်လိုပဲ မဲ့လိုက်ရွဲလိုက်မို့
ပွင့်ဖူးဝေဖြင့် ရိုးနေပြီ။

“လာလော၊ ဝင်စို့”

“နေစမ်းပါဦး၊ မိပွင့်ရဲ့၊ ဒါနဲ့ နင် ဘယ်လိုလို့မ့်ထွက်လာလဲ”
ဟုတ်သား။

“ပွင့်လား၊ အဖေ...ဟိုလူကြီးကို အကူအညီ တောင်းရတာပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောခဲ့လဲ၊ အခုကော သူပါလား၊ စောစောက နင်စီးလာတဲ့ အက်စ်အီးအပြုက ဘယ်သူ့ကားလဲ၊ ကိုထက် သွားကြိုခိုင်းတာလား ဟင်”

“အမယ်လေး စုစုရယ်၊ အသက်ဖြင့် ရှုပါဦး”

“နင်တို့ပြောမှတောင် သတိရတယ်၊ လူကြီးက မေမေ့ ဖေဖေ၊ ဘွားဘွားတို့ကို ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲ မသိဘူး၊ မေမေ တို့က ခေါင်းညိတ်တယ်တော့၊ ပြီးတော့လေ စောစောက လာ ခါနီးလေးပဲ ပွင့် ဒီလိုဝတ်ထားလို့တဲ့၊ အခုချက်ချင်း လဲခိုင်းတာ လူကို စိတ်ညစ်သွားတာပဲ၊ လူကြီးက အာမခံလို့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူပါ အထဲပါတီကို လိုက်ဝင်မယ်တဲ့၊ သူ ဒီလောက် ကူညီမှတော့ ပွင့်က လိုက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒို့...ဘယ်မှာလဲ”

“အယ်...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်မှာပါလိမ့်၊ ကားသွားထားဖော် တဲ့”

“ဘယ်သူ့ကား”

မြင့်မိုရ် မျက်ခုံးလေးတွန့်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“သိဘူး၊ သူယူလာတာပဲ”

“ဟင်...ကိုထက် ကားလွတ်မကြိုဘူးလား”

ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိ၊ ပုံစံတွေက ပြူးတူးပြုတ်နဲ့ စိတ် ခြီးကို ညစ်တယ်။

“မကြိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့်အခု နင်တို့ဘာသာ လာတာလား”

“အေးပေါ့၊ ဘာလဲ၊ ကိုထက်က ငါ့နောက်ကျနေလို့ ကား ထွက် ကြိုခိုင်းလို့လား”

“ဝေးသေး”

“ဒါဖြင့် နင်တို့ ဘာလို့မေးလဲ”

“မေးတာလား”

“အင်းပေါ့”

“အက်စ်အီးက နင်တို့အိမ်ကကား မဟုတ်လို့ပေါ့”

“ငါတို့အိမ်က ကားက အစုတ်ကြီးဥစ္စာ၊ အဲဒါကို ဟိုလူကြီး သိလို့ ကားသစ်ငှားလာတာတဲ့”

“နင့်အပေါ် တယ်သိတတ်ပါလား၊ ဒါတောင် နင်က အထောင်းမမြင်တာ အံ့တယ်”

“အို...သိပ်ကြီးကျယ်ပြီ၊ အထက်စီးဆန်တာ နင်တို့ သိလို့လား”

“အဲဒါတွေ မသိဘူး၊ နင်ဆိုးတာပဲ သိတယ်”

“ကောင်မတွေ”

“ဘယ်မှာလဲဟ နင့် လူကြီး”

“အမယ်... ငါ့လူကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်ပါရဲ့တော်... လူကြီးကလဲ၊ ဟင်... ဟိုမှာ၊ ဟောတော့... တိုက်ပုံတွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ”

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

ပွင့်ပူးဝေပင် အံ့ဩသွား၏။

ကား သွားထားမယ်ဆိုပြီး ဒါကြောင့် ကြာနေတာကိုး၊ စောစောက လက်ပါသော စွပ်ကျယ် အင်္ကျီနှင့် ချည်ပုဆိုးထောင့် ဝတ်ထား၏။

ယခုလာသောအခါ ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည် အပြုကို တိုက်ဆွဲ အပြုလေးနှင့် သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထား၏။

ချည်ပုဆိုးအစား ဝတ်ထားသော အညိုရောင်နှင့် ရွှေရောင် မောက်ထားသော ရခိုင်ပုဆိုးကလည်း လူကြီးနှင့် တော်တော် မိတ်၏။

မိန်းကလေး ဆိုတာမျိုးက ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်တတ်သည့် အမျိုးပေမို့ အကြည့်များက ခြေထောက် ထောက်သွား၏။ တွိပ်ဖိနပ် နီညိုရောင်လေးက သစ်လွင်နေ၏။

“ချာတိတ်... ဘာ ကြည့်နေတာလဲ၊ ကိုကြီးကို စောင်ရတနာ ပုံကြာသွားလား၊ ဆောရီးကျွာ၊ ကိုကြီးကလဲ နည်းနည်း ထုတ်တာပေါ့၊ ကဲ... လာလေ”

အရပ်မြင့်မားသော လူကြီးက သည်လိုဝတ်တော့ တကယ်ကို နဲ့ညားလိုက်တာ။

“ပွင့်၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဪ... အင်း အင်း၊ ဟို... ကိုကြီး”

“ပြော ပွင့် ပွင့်”

“ပွင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ပါ”

“ဟုတ်လား... ဆောရီးဗျာ၊ ပွင့် တစ်ယောက် တည်း သိနေတာ မှတ်လို့ပါ၊ ပွင့် သူငယ်ချင်းတွေကို မလေးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ် ရှင်၊ ရပါတယ်”

၁၀၀ ❀ မသက်စွန်း-

“ဒါက မြင့်မိုရ်၊ ဒီဘက်က စုစု၊ ဒီတစ်ယောက်က သရဖီ
တဲ့၊ မှတ်ထားနော်”

“ငါတို့လဲ ကျန်တယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါက ကိုစောကြာဦး၊ ကိုစောကြာဦးက
ကျူတာပါ၊ ဒီဘက်က မိုးငြိမ်းကတော့ ပွင့်တို့နဲ့ တူတူပဲ၊
အားလုံးလဲ မှတ်ထားနော်၊ ဒါက ပွင့်တို့ သွားသွားနဲ့အတူ
လာလည်တဲ့ မန္တလေးက ကိုထူးအုံကျော်တဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မိန်းကလေးတွေ ခေါက်စားလေး၊ ခေါက်စားလေး၊ ညွတ်ပြီး
နုတ်ဆက်၏။

“ဒါနဲ့ ဒီ ဒင်းနားပါတီရှင်က ဒီထဲက....”

“အဟဲ.... တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး”

မိုးငြိမ်း၏ စပ်ဖြဲဖြဲ အပြောကြောင့် အားလုံး ရယ်ကုန်ကြ၏။

“ထက်အာကာကိုလဲ မတွေ့ဘူးဟ၊ ငါတို့ အုပ်စုပဲ ရပ်နေ
ကြတာ၊ တယ်သူမှလဲ အပြင်မှာ မရှိဘူး၊ ကံဘေးတွေ အပြင်မှာ
ရပ်ထားပြီး အားလုံး အထဲဝင်သွားကြတာ တွေတယ်၊ ကိုဦး
တို့လဲ ဝင်ကြစို့”

“သွားလေ”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်၍ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲဝင်သွားကြ၏။

မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော ခြံဝင်းထဲကို သူများတွေ
နည်းတူ ပွင့်တို့ တစ်အုပ်စုလုံး ဝင်သွားကြ၏။

ပွင့် ရင်ထဲမှာတော့ တကယ်ကို နည်းနည်းလေး မျက်
တက်တက် ဖြစ်နေသည်။ ကိုထက် တစ်ယောက်ကို အရိပ်ပင်
မတွေ့ရ။

ခြံကြီးက တကယ်ကို ကျယ်လှ၏။

တော်တော်လေး ဝင်မိသွားမှ သစ်ပင်တွေကို မီးလုံးတွေ
ပိုထိန်အောင် သွယ်ထားသကဲ့သို့ ချက်ချင်း ဖန်တီးထားသော
မီးအိမ်တိုင် ပုပုလေးများ ထိန်လင်းအောင် ထွန်းထားသော၊
လူတွေ ရယ်သံမောသံ လျှံနေသော နေရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။

မထ....

ဖိတ်တဲ့လူလဲ မတွေ့ပါ။

သူ့လူနှင့် သူ ရယ်ကြ မောကြနှင့်။

ပွင့်တို့နှင့် သိဘာ တစ်ယောက်မှ မရှိ။

တော်ပါသေးရဲ့။ တစ်အုပ်စုလုံးပေမို့။ နို့မဟုတ်ရင်တော့
သား ကြောင်လိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း။

ပွင့် မနေတတ်တော့။

“စုစု”

“ဟင်....”

“ကိုထက်ကော....”

“မသိဘူး၊ ငါ့အိမ်က နှင့်သက်တောင် စော့ရောက်သေးတဲ့ သူ့ အရိပ်တောင် မတွေ့ဘူး”

“လာကွာ၊ ဟိုအိမ်ထဲ ဝင်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သူများတွေလဲ ဝင်နေတာဥစ္စာ၊ လာ”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေကြရာသို့ တစ်ခွန်၊ မပါဝင်ဘဲ ဘေးမှရပ်နေသည့် ကိုထူးအံ့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့် ရင်းနှင့် ပွင့်ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ကိုထက်.... ကိုထက်”

အော်ပြောလိုက်သော စုစု အသံ ကျယ်သွားပြီ ထင်၏။ ကိုထက် ကြားသွားဟန်တူသည်။ ပွင့်တို့ အုပ်စုဘက်ကို လှည့် ကြည့်ရာမှ မြင်သွားတော့၏။

“ဟေး... ပွင့်”

လှလိုက်တာ။

အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ ဘွတ်ဖိနပ် မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် အဖြူ ရောင် အင်္ကျီလက်ရှည် လက်လက်ကြီးက နိုင်ငံခြားမှ ဖင်းသား နှင့် တူ၏။

မာဖလာဆန်ဆန် ပတ်ထားသော လက်လက်ထနေသည့် အနီရဲရဲ အစလေးကလည်း အပြေးလေးတစ်ပိုင်း လာနေသော ကိုထက်၏ လည်ပင်းထက်ဝယ် လေထဲသို့ တလွင့်လွင့် လွင့်ပျံ နေသဖြင့် ပွင့် မျက်စိထဲ တစ်အား လှနေ၏။

“လာကြကွာ”

မိုးငြိမ်း လဲက်ကို ဆွဲရင်း ကိုထက် မျက်လုံးက ပွင့်ထဲ ရောက် သွား၏။

“ပွင့်.... လှ လှချည်လား၊ လူတောင် မှားတယ်”

မိုးငြိမ်း လက်ကို ဆွဲထားရာမှ ပွင့် လက်ကို ပြောင်း၍ ကိုင် လိုက်၏။ အရှင်ကဆို တယ်လိုမှ နေမှာ မဟုတ်ပေမယ့်....

သည်နေ့တော့ ဘေးက ပါလာသည့် ကိုထူးအံ့ကျော်ကြောင့် ပွင့် နည်းနည်း ရှက်သွားသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ဘွားဘွားကို ပြန်ပြောရင် ဒုက္ခ။

ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ အပြန်လမ်းကျမှ ဒါ ပွင့် ချစ်သူလို ပြောလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ပွင့် လက်ကို မလွတ်တမ်း ဆွဲထားသော ကိုထက် နောက်သို့ မရဲတရဲလေးနှင့် ပွင့် လိုက်သွားသလို ကျန် လူများက ပွင့် နောက်က လိုက်လာကြ၏။

ကိုထက်တို့ သိပ်ချမ်းသာတာပါပဲလား။

တိုက်ကြီးက တကယ် အကြီးကြီး။ ခေတ်မီလွန်းလှ၏။

အိမ်ကြီး၏ တံခါးမမှ အိမ်ထဲကို ဝင်မိသောအခါ ပွင့်ပွားဝေသမက အားလုံး အံ့ဩသွားကြ၏။

အိမ်အောက်ထပ် တစ်ခုလုံးက ခန်းမဆောင်ကြီး ဖြစ်နေထက်သို့ မီးပန်းဆိုင်များ၊ မီးဆွဲများက ထိန်လင်းနေ၏။

ပို၍ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ထိုခန်းမဆောင်၏ နောက်ဆက်ခြမ်းဝယ် ဘားကောင်တာနှင့် အခြား တစ်ဖက်ခြမ်းတစ်တော့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် အစုံစုံကို ဗန်းကြီးနှင့် တင်ထား၏။ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်ယူ၍ ထည့်စားနေကြသော ဘူဖေး ပုံစံကို မြင်ရသည်။

ဒါတွေက အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေ။

ပွင့်ပြောသည့် အံ့ဩစရာဆိုသည်က တီးလုံးငြိမ်းငြိမ်းလေးစွာပေးထား၍ ထိုဘေးသွားအလိုက် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပွေ့ဖက်၍ အနောက်တိုင်း အကကို ကနေကြသော သူများကို ဖြစ်၏။

“လာ...ပွင့်”

ပွင့်လက်ကို မလှုတ်တမ်း ဆွဲထားသည့် ထက်အာကာအတပြည်းပြည်း ကြောင်ငေးငေးလေးဖြစ်လာသည့် ပွင့်ကို ‘လာ’ ဟူ၍ ထပ်ခါးသဖြင့် မြင့်လှသော ဒေါက်ဖိနပ်ကို မနည်းထိန်း၍ သူ့နောက်ကို လိုက်ရပြန်၏။

“ဒယ်ဒီ...မာမီ”

“ရက်စမိုင်ဘွဲ့ငါး”

“ဘုရား...ဘုရား”

လက်စသတ်တော့ သူ့အဖေ သူ့အမေ ရွှေကို ခေါ်သွားတာကိုး။

ခြေဖျား လက်ဖျားတွေတောင် အေးလာပါရဲ့။

သူ့ အဖေ အမေ ဆိုတာ ပွင့် မေ့ကြည့်မိ၏။

သူ့ ဒယ်ဒီဆိုတာ အိမ်က ဖေဖေလောက်တော့ ရှိမည်။ အဘိုးကြီးက ဒီဇိုင်းလှလှ အင်ဒီနိုရူး ပါတိတ် ဟာဝေယံ နှစ်ခွက်လှလှလေးကို ကိုင်ထား၍ ပွင့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သော အရက်ခိုးမျက်ဝန်းများကြောင့် ပွင့် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားသလို အားငယ်သလို ထင်လိုက်မိ၏။

“ဒါ ဆန်နီ ဖရင်းတွေပါ”

“ဟုတ်လား၊ အေး...အေး။ စိတ်ကြိုက်သာ နေကြစားကြဦး။ တာမှ အားမနာနဲ့ နော်”

ပြောပုံလေးက မပါပေါ့လေး။

အဘွားကြီးဟန်က ပိုဆိုးသေး၏။

တစ်ခွန်းပင်မပြော။ ခေါင်းလေးညီတ် ပြုံးရုံလေး ပြုံးရုံ
ဟန်မပျက် တစ်ဖက်လှည့်၍ ညွှန်သည်များနှင့် စကားဆက်
ပြောပြန်၏။

ထက်အာကဘု မာမိဆိုတာက သေချာမကြည့်ပေမယ့် ပွင့်
ဝေကတော့ သေချာကြည့်လိုက်၏။

အိမ်က မေးမုထက်ပင် နည်းနည်း ကြီးချစ်ပုံရသည်။
သို့သော် မေမေနှင့်တော့ တော်တော်ကွာ၏။

အင်္ကျီကအစ မေမေမှာ အိမ်နေရင်း တလောက်စံပူပူ
ဝတ်၍ အိမ်အလုပ် လုပ်တတ်သော်လည်း အပြင်သွားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် လက်ရှည်အင်္ကျီပူပူလေးကို ဝတ်တတ်၏။

ကိုထက် မာမိကတော့ အဲသည်လိုမဟုတ်။

နိုင်ငံခြားဖြစ် ဈေးတော်တော်ကြီးကြီး ပေးရသည့်
စိယာ ပါးပါးလေးပေါ်က အင်္ကျီပါးပါးလေးကို ချိုင်းဖြူ
လည်ဟိုက် ဝတ်ထားသဖြင့် ပွင့်ဖူးဝေပင် ရဲရဲမကြည့်ရဲပေ။

အင်္ကျီနှင့်အတူ ဆံပင်ပုံစံကလည်း မေမေလို နှုန်းဆီခွဲ
ဆံထုံး ထုံးထားတာမဟုတ်ပေ။ ခေတ်မီမီ ကောက်ထား
ဆံပင်ကောက်ကောက်ကို ဆံထုံးသဖွယ် ခေတ်မီစွာ ထုံးထား

အထူးခြားဆုံးတွေက များသမူ။ မျက်နှာပင် ရောင်စုံ
နှုတ်ခမ်းနီ ရဲရဲတုတ်တုတ်ဆိုးထားပြန်သည်။

ထို ပြင်ဆင်ပုံကို ကြည့်ရင်း အိမ်က မေမေ့ကို ပြေးမြင်
၏။

အပြင်ထွက်ထွက် အိမ်မှာနေနေ သနပ်ခါးရည်ကျလေးနှင့်
ချမ်းလှသည်။

‘လာ...ပွင့်၊ လာ သူငယ်ချင်းတို့၊ ကြိုက်တာ စားကြ၊
နဲ့ မိုးကြီးကော ဒါ လုပ်မလား။’

ဒါတဲ့။ လက်က သောက်ဟန်လုပ်ပြ၏။

မင်းတို့ကလဲ လာစမ်းပါ။ မိစုနဲ့ မြင့်မိုရ် ကြောက်လို့လား၊
နီလမ်းလျှောက်ကွ”

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်အပြန်မှာ စုစုတို့ မြင့်မိုရ်တို့ကို လိုက်ပို့
မဟုတ်လား။ သောက်ထားတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြန်ပို့တော့ စုစုတို့
မိုရ်တို့ သိကွာထိခိုက်မှာပေါ့။’

“ဟင်...”

သူငယ်ချင်းချင်းပေမို့ သည်လောက် လေးစားစရာကောင်း
မယ်လို့ ပွင့်ဖူးဝေ လုံးဝမထင်ခဲ့ပေ။

အခုတော့ ပွင့် တကယ်ကို ချီးကျူးမိ၏။

“ဟို...အစ်ကိုကော”

ဟုတ်ပါရဲ့။ အခုမှ သတိရတယ်။

“ကိုထက်၊ ဒါ ပွင့်တို့ မန္တလေးက ဧည့်သည်လေ၊ အဖော်ခေါ်လာတာ၊ ကိုထူးအံ့ကျော် တဲ့၊ ကိုကြီး... ထက်အာကာ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ထက်အာကာ နှုတ်ဆက်၏။

ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်က အနီးကပ်ဆုံး စားပွဲမှ ပုထိုးဆွဲ၍ ကိုထူးအံ့ကျော်ကို ထောင်ပြလိုက်၏။

“မမြစ်ဘူး ညီလေး”

“နည်းနည်းပေါ့?”

“မမြစ်လို့ပါကွာ”

တော်ပါသေးရှဲ့။

လူကြီးများ သောက်မလားလို့။

သောက်များသောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲနော်။ အညှစ်ပုစွန်နှင့် ပွင့်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းကို၊ ထက်အာကာဟာ အလိုက်ကမ်းဆိုးကို မသိဘူး။

“ဟေး...ထက်”

အသံရှင်။

ပွင့်ဘို့အားလုံး လိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သရီဇာ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့သား။

ဟုတ်မှ ဟုတ်။

သို့သော် ဘုရားစူး မြန်မာပါလို့ ကျိန်တွယ်ပြောရမည် ပုံစံ။

ပွားလန်ကြဲကောက်ထားသော ဖိုးရိုးဖားရား ဆံပင်များကို အဆင်ဆိုးထား၏။ ဆံပင်တို့ကို အရောင်တင်သလို မျက်နှာကပ်ခဲလုံးကိုလည်း အရောင်စုံခြယ်ထားသည်။

ဇားပါတော့။ ဒါကတော့ ပွင့်တို့ဘောင် ပြင်ဆင်ကြနဲ့။ ဘုရားမှားတွေက ထားတော့။ ကွဲပြားသည်က အဝတ်အစား။

ကိုထူးအံ့တို့ စောကြာဦးတို့နှင့်မိုးငြိမ်းတို့ရွှေမှာ သူ့ဝတ်စားပွင့်ဖူးဝေ ရဲရဲပင်မကြည့်ရဲပေ။

ဂါဝန်ရှည်ကြီး ဝတ်ထား၏။

သြဇာထက် ခြေမျက်စိအထိ လုံပါသည်။

အသံသည်က အပေါ်ပိုင်း။ ထို ဂါဝန်ရှည်ကြီး၏ အပေါ်ဘယ် ရွှေရင်ဆုံစုံကို မလုံ့တလုံ့ အုပ်ထားသော ဂါဝန်နှင့် လက်တည်းသော အဝတ်က လည်ပင်းကို ရစ်၍ သိုင်းထားသည်။

ကျောက်နန်းက လုံးဝ ဗလာ။

ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားဝင်းနေသော မမြင်အပ်သော အတွင်းသားကို ဖော်ကျူး၍ဝတ်ထားသည်က တကယ်နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်၏။

ဝတ်ထားသော ဂါဝန်ပိတ်သားများကလည်း မထူထပ်

“အမယ်...ထရီလာ ပျောက်ပါကယ်ဆို လက်စသတ်ထောင့် ဆန်နီနားမှာကိုး”

ဟော...ထပ်လာပြန်ပြီ။

ထရီလာ ဝတ်ထားသော ပုံစံအတိုင်း ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရောက်လာပြန်၏။

“အဟင်း...ဟင်း၊ ထရီလာက ကမ္ဘီဆန်နီကို လာခေါ်တာ”

“ဟုတ်လား၊ မခွဲနိုင် မခွာနိုင်ဘူးပေါ့”

ဘာတွေလဲ။

ကြားရတာ ရင်ထဲ မျက်တက်တက်လေး။

“ဪ...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ဆန်နီ သူငယ်ချင်းလေး၊ ပွင့်ဖူးဝေ၊ သရဖီ၊ မြဲမြင်မိုရို၊ စောကြာဦးနဲ့ ခိုးဟော့ကောင်တွေ ဒါက တို့အစ်မ၊ ဒီဘက်က သယ်လ်မာ သယ်လ်မာကတော့ အိမ်ထောင်ရှင်နော်၊ လူမမှားအောင် ရတာ ဒါက မမအိမ်”

“ဟေ့...ငါ့လဲ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ကိုကိုပါလား၊ ဒါက တို့ကိုကို ကိုထွန်းထက်အာကာတဲ့”

“ရက်စ...ရက်စ”

အရက်တွေ ဘာတွေက ဘာမှူးသလဲ မမေးနှင့်။ တစ်အားကို ယိမ်းထိုးနေသည်။ ပြီးတော့ ရှိရှိသမျှ လူတွေကို တစ်ကြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေပြန်၏။

“သူကကော မိတ်ဆက်တဲ့အထဲ မပါပါလား ဆန်နီ”

ထက်အာကာ၏အစ်မ အိမ်ဆိုသူ၏ အပြောကြောင့် အားကိုထူးအံ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါက ကိုထူးအံ့ကျော်တဲ့ ပွင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေလေ” ရဲလိုက်တာ။

အိမ်ဆိုသူ သယ်လ်မာဆိုသူနှင့်အတူ ထရီလာကပါ ကိုထူးအံ့နတ်ထံ ဝိုင်းသွားကြ၏။

သက်တွေဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ဘေးမှာ မေင်ဘွားတွေကလည်း တဟဲဟဲနှင့်။

“ယူကလေ ဟေ လိဝုဗ်မင်းသား ဂျူးလီယာနိုဂျန်းမားနဲ့ တူတာပဲ”

လူကြီးအလဲ တဟဲဟဲနှင့်။

“ယူ...ကတတ်လား”

၅၀၀ ဇွဲ မေ့ကိစ္စနံ

“အဟင်း...မကတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“သိချင်းကော ဆိုတတ်လား”

“မြန်မာသိချင်းကော့ ဆိုတတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ယူ ကို ဆိုခိုင်းရမယ်”

ထက်အစ်မ မမအိမ်ဆိုတာ တော်တော်ကို ဟုတ်နေ၏။

လူကြီးကလည်း တဟဲဟဲနှင့်။

ရင်ထဲက မကျေနပ်တာတွေ များလာသည်။

“နေပဲဦး မမအိမ်ရဲ့ ဆန်နို့ သူငယ်ချင်းတွေ တာမှ မက
ရသေးဘူး၊ လာကြကွာ၊ သွားစားကြမယ်”

ကျန်လူတွေက တစ်ခွန်းမှကို မဟ။

“ထက်”

“ရက်စ်...ဒါလင်”

ဟင်...ထရီဇာက ထက်အာကာ၏လက်မောင်းကိုပက်တု
တစ်လုံးတည်း ခေါ်၏။ ထက် တဲ့။

ပြန်ထူးတာ ကြည့်စမ်း၊ ဒါလင် ဆိုပါလား။

စားသောက်ဖွယ်ထု ကိုင်ထားသော ပန်းကန်ကို လွှတ်
အောင် မနည်းထိန်းထားရ၏။ လက်က တဆတ်ဆတ်တု
သည်။

“ကလေး ဘာစားမလဲ”

“ဟင်”

“ရော့...ကိုကြီးထည့်ပေးမယ်နော်”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း”

တယုတယ ထည့်ပေးနေသော ဟင်းတွေကို လုံးဝ ပန်းကန်
အထည့်မခံဘဲ ရှောင်လိုက်၏။

ကိုထူးအံ့ တွေတွေလေး ပွင့်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ လှည့်ထွက်
သွား၏။ ထွက်ပေါ့။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မိပွင့်”

တိုးတိုးလေး အနားကပ်ကာ လာပြောသော မြမြင့်မိုရ်
အံ့ကြောင့် ပွင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ထည့်တဲ့လူက ထည့်ပေးတာကို ဘာဖြစ်တာတုံး”

“အို...ထက် တွေရင် အထင်မှားမှာပေါ့”

“ဟင်း...ဟင်း...တယ်ပြီး အထင်ကြီးတာကိုး၊ ဘယ်မှာ
ညည်း ထက်”

“အနောက်မှာခေလ၊ မြင့်မိုရ်ကလဲ ထရီဇာနဲ့ ရပ်နေတယ်”

ပြောရင်းမှ ခေါင်းလေးထောင် ငဲ့၍ ပြလိုက်၏။

သို့သော်...

ခေါင်းလေး ငဲ့ပြုရာမှာ ထက်အာကာတို့ မရှိတော့။

“ဟိုမှာ လာနေဘယ်၊ ကြည့် ကြည့်”

မြင့်မိုရ်ပြုရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

“အို...”

လူတွေ ဝိုင်းပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ခုပ် တီးပေးနေကြပါလား။ သီချင်းသံက ငြိမ်ငြိမ်လေးမှ တစ်တစ်စ သွင်းလာ၏။

အကတွေကလည်း ပွေ့လိုက် ဖက်လိုက် ကော့လန်လန်ပေးပါလား။

“ဘုရား...ဘုရား”

ပွင့်ဖူးဝေ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကုန်၏။

လူပုံအလယ်မှာ ကရင်းနှင့် ရင်ချင်းအပ်၍ နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်ကာ အားပါးတရ နမ်းရှုပ်နေပါလား။

“ထက်...ထက်...ထက်”

“ပလိစ်”

အရေးထဲ။ လက်မောင်းကို ဘယ်သူ လာကိုင်တာလဲ။

ဟင်...ထက် အစ်ကို ထွန်းထက်အာကာဆိုတဲ့ သူ။

“ထက်ပြောတဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်း ပွင့်ဆိုတာ ယူဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ယူက လှဘယ်ကွာ၊ အိုင်နဲ့ ကရအောင်”

“အို...ပွင့် မကတတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုပွဲဆိုတာ မကတတ်ရင် တုံးတယ်ကွ၊ တွေ့တာ။ လာပါ၊ အိုင် သင်ပေးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

“လာပါ”

“အို...ပွင့် မကတတ်ဘူး”

ချက်လိုက်တာ။

လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ ပွင့် ခါးကို လာဖက်၏။

မရပါ။ ပွင့် တစ်အားရုန်းထွက်လိုက်သည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ မြင့်မိုရ်တို့ သရဖီတို့ ချက်ချင်း ပွင့်ထံ ဝိုင်းကြလို့။

“ဆောရီးပါ ခင်ဗျာ၊ ပွင့်က မကတတ်ပါဘူး၊ ကိုထက် ညွှန်ချင်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မကတတ်ပါဘူး၊ ဆောရီး”

ဆာကြာဦး၏ ထူးခြားရာ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်။ ထူးနပ်သော မျက်နှာနှင့် ထွန်ထက်အာကာ လှည့်ထွက်သွားမည်။

“ပြန်ရင်ကောင်းမယ် မြင့်မိုရ်”

မိုးငြိမ်းမျက်နှာကလည်း ခပ်တည်တည်ပင်။

“ဟုတ်တယ်၊ စုစုလဲ ပြန်ချင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ပြန်စို့၊ နေပါဦး၊ ဟိုလူကြီးကော”

အရေးထဲက လူကြီးက ဘယ်ထောက်နေပါလိမ့်။

“ဟယ်...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လူကြားထဲမှာထက်အစ်မကလူကြီးလက်ကို အတင်းဆွဲ”

ဂစ်တာကြီး ပေးနေပါလား”

ဘာလုပ်ကြဦးမလို့ပါလိမ့်။

ပြန်ကြမယ်ဆိုသော သူတွေ လူအုပ်နား ဝိုင်းသွား၏။

ကိုထူးအံ့ ဘစ်ယောက် ဂစ်တာကြီးကို စလွယ်သိုင်းလိုက်

တီးခတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ကလူကြီး၏ ဘေးမှာရပ်၍ မြန်မာစကား

ချွန်းမှု မပါသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ထက်အာကာအစ်မ

က စကားတွေ ပြောနေ၏။

ဗိုလ်သံမှ တကယ်ဗိုလ်သံ။

ရုပ်ကိုသာ မကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်

ပွင့်တို့ မရွက်နိုင်။ တကယ်ကို ဝန်ခံ၏။ အဲသည်လောက်

ပြာနှင့် ချောချောမွတ်မွတ်ဖြစ်အောင်ပင် တော်တော် ကြီး

ယခုတောင် တော်တော် နားထောင်၍ အဓိပ္ပာယ် ကောင်း

ထက်၏ အစ်မ အိမ် ပြောပြီးသောအခါတွင် တီးလုံးလေး

“ဟယ်...အသံကောင်းလိုက်တာ”

စုစု ဖြောလည်း ပြောစရာ။

အသံအောင်အောင်ကြီးက နားထောင် ကောင်းလိုက်တာ။

ကြီးက ဂစ်တာကိုလည်း ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် တီးတတ်လို့

သူ့ တီးကွက် သူ့ အသံနှင့် သီချင်းပေါ်အားလုံး နစ်မြော

× ရှုလေ ယဉ်လေ ချောတဲ့နုမသယ်× မြင် သူ ငေး
လောက်ရှုံ့ကွယ်× နတ်ပန်းချီ ရှုံးလောက်တဲ့× တော်ဖုန်း
ခေါင်သက်လှယ်× စေတနာ ထားမိပါတယ်...× ရှုတိုင်း
ယဉ်လေးရယ် မွှေးနံ့သာတွေခြယ်×

လူတိုင်းပဲ မက်စဖွယ် မောင်စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းမိတယ်
ရွှေတိုင်းယဉ်ကလေးရယ် ဆင်တိုင်းလှပေမယ်x

နဂိုချောမို့ သဘောကျတယ် ချစ်တဲ့သူလေးရယ်x

ရွှေကကြည့်လဲ ယဉ်တယ်၊ နောက်ကကြည့်လဲ ယဉ်တယ်
ဘေးကကြည့်လဲယဉ်တယ်xဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့်
တဲ့သူရယ်x

လူတိုင်းခွင်ဝယ် ရွှေတိုင်းယဉ်တယ် ချိုမျက်နှာ ပြုံး
လှည့်မို့ ခင်ကို ချစ်တယ်x

ရွှေတိုင်းယဉ် ချစ်တဲ့သူကလေးရယ်x

သာယာနာပျော်ဖွယ် ခင်အသံလေးကို မောင်
သည့်နေ့ကစ၍ ယနေ့တိုင်ကွယ် မမေ့နိုင်တယ်xသ
သက်ညွှာနှမxလှဂုဏ်မြင့်သူရယ်xတူနှစ်သွယ် ချစ်
ဝင်မယ် သဒ္ဓါဟုန် မေတ္တာပွားလို့xမောင် တောင်
မယ်xရွှေတိုင်းယဉ်လေးရယ်xချစ်တဲ့သူ ကလေး

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“အဟင်း...ဟင်း...လူတွေကလဲ သက်သက်ဒီမြန်မာသီ
ကို ကြိုက်နေတာ၊ ထရီဇာကတော့ မကြိုက်ပါဘူး၊ ရွှေတ
ဘယ်တော့ကကောင်ကို ခေါ်ပြီး ဒီပါတီ ရောက်လာကြတ
မသိဘူး”

“နောက်မှ မတိုးမကျယ် အသံကြောင့် ပွင့်ဖူးဝေတို့တစ်သိုက်
လုံး ကိုယ်လေးများ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။

ပွင့်ဖူးဝေ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ထရီဇာနှင့် ထက်အာကာ။

ပွင့်ဖူးဝေတို့နှင့် ဘေးတိုက်အနေအထားမှာရှိကြသလို သူတို့
နှစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန်က ထင်ထင်လင်းလင်းကြီး ပေါ်နေ၏။

တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက် ဖက်လို့။

ပွင့် ဆက်ကြည့်၍ မရတော့။

ကြည့်နိုင်လောက်အောင်လည်း အင်အား မရှိတော့သည့်
အတွက် ချာခနဲ လှည့်၍ သွက်သွက်လေး ထွက်ခဲ့၏။

“ပွင့်ပွင့်”

စုစုတို့တစ်သိုက်လုံး ပွင့်နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့ကြ၏။

ခြံကြီးထဲမှ ကားထားရာသို့ ပွင့်ဖူးဝေ မနည်းကြိုစား၍
ပျောက်ခဲ့ရသည်။

ပွင့်ရင်ထဲဝယ် တင်းကျပ်လွန်းသော ခံစားချက်ကြောင့်
ရင်ထဲဝယ် ဆို့ကျပ် မောဟိုက်နေ၏။

“ကား...ကားဘယ်မှာလဲ”

အက်စ်အီးအဖွဲ့တွေ တစ်ပုံကြီးရပ်လို့ ယာယီနံပါတ်တွေ
ကလည်း သုံးလေးစီး။ စောစောက စီးစဉ်ကလည်း မှတ်
မထားခဲ့။

“ပွင့်ပွင့်”

နောက်ကလိုက်ခေါ်နေသော စုစုတို့ကို ပွင့် လှည့်မကြည့်
ကားတွေကိုသာ တစ်စီးပြီးတစ်စီး လိုက်ရှာ၏။

“ပွင့်”

ပွင့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလို
ရမှ ပွင့် အသက်ဝင်လာသလို ဖြစ်သွား၏။

“ပွင့်...လာ တက်”

ပွင့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကား
ရှိရာသို့ ကိုထူးအံ့ ဆွဲခေါ်သွား၍ ကားတံခါး ပွင့်ပေးလိုက်၏။

“တက် ပွင့်”

နောက်နားတွင် ရပ်နေကြသော ပွင့်သူငယ်ချင်းများ
လက်လေးပြု၍ ထူးအံ့ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

ပွင့်သူငယ်ချင်း အားလုံးက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြသဖြင့် ထူးအံ့ ကားလေးကိုမောင်း
ထွက်လာတော့၏။

“ပွင့် ပွင့်”

ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးလို တောင့်တောင့်လေး ထိုင်နေသော
ပွင့်၏ပခုံးကို ထူးအံ့ ကားစက်ထုတိုင်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ထိန်း
ကိုင်၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်၏။

ဆတ်ခနဲ ပွင့်ဖူးဝေ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။

အိပ်မက်မှ ယောင်နှိုးလာသလို အယောင်ယောင် အမှားမှား
ဖြစ်သွားသည်။ ခဏခဏကြာမှ အားပေးတရ ငိုချလိုက်၏။

“အီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ကိုထူးအံ့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ငို...ဝအောင်ငို”

ငိုချင်တာ မငိုဘဲ အောင့်ထားရင် ခံစားရခက်မည်။

ငိုရင်း ငိုရင်းမှ ငိုသံလေးများ လျော့လာသည်။

“ပွင့်...ငိုလို့ဝပြီလား”

“ဘာ”

ကျယ်လိုက်တာ။ ကျားနာတစ်ကောင်လို တစ်အား အော်
ထွက်တာများ။

“တိုးတိုး ပွင့်လေး၊ တိုးတိုး”

“တိုးတိုး ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား၊ မတိုးနိုင်ဘူး၊ မတိုးနိုင်
ဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးကြောင့် ပွင့်တို့ အရွက်ကွဲတယ် သိရဲ့လား၊
အိမ်ထဲမှာ”

“ဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း၊ ပွင့်သည်လောက် အော်နေတဲ့ကြားက သူက အေးအေးဆေးဆေးဆေးနဲ့ ဟုတ်လားတဲ့၊ ပွင့် ဧဝါသတွေက အပေါ် တစ်အားများလွှားပြီ။

“ရှင်...တောသားပီပီ အရှက်မရှိဘူး”

“အရှက်မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ် သီချင်းဆိုချင်တယ်လို့ ရှင် သီချင်းဆို ကောင်းလွန်းလို့ ပွင့် အပြောခံရတာ၊ အပြောခံရတာ”

“သီချင်းဆိုတာနဲ့ ပွင့်က ဘာလို့ အပြောခံရမှာလဲ၊ အရှက်မရှိစရာလဲ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူ့ ကိုမှ စော်ကားထိခိုက်တာ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့လဲ ဟိရိဩတ္တပ္ပတရားကင်းအောင် ယောက်ျားမိန်းမ အရှက်ကင်းမဲ့ပြီး လူပုဂံအလယ်မှာ ဖက်နေ နမ်းနေတာ မဟုတ်တာ”

“ရှင်...ရှင်”

ပွင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

“ဒါ ရှက်စရာလား၊ သိက္ခာကျစရာလား”

သူ ပြောတာမှန်၏။

သို့သော် ပွင့် လက်မခံချင်ဘူး။ မနိုင်နိုင်အောင် ပွင့်ငြင်းမည်။ ပွင့် ဧဝါသတွေ၊ မကျေနပ်တာတွေ တစ်အားများ၏။ ဆိုဧဝါသတွေကို ပွင့် ဖွင့်လှစ်ပစ်စရာ နေရာက တစ်ခုတည်း။

“ဘာ မရှက်ရမှာလဲ၊ သူတို့က တစ်အားချမ်းသာတာ ရှင် သိရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို ချမ်းသာတဲ့လူ၊ ခေတ်မီတဲ့ လူတွေရဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြပဲ့မှာမှ ရှင်သီချင်းကို ကွယ်ရာမှာ လှောင်ကြတယ်၊ တယ်တောသား၊ ဧဝါလာသလဲဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ ခံရတယ်၊ အဲဒါ ရှင်ကြောင့် ရှင်ကြောင့်”

“ဟ...ဒါ မြန်မာပြည်ပဲ၊ ဗိုလ်ရှူးတိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ”

“နားမလည်ဘူး၊ နားမလည်ဘူး၊ ရှင်ကြောင့် ပွင့်ကို သူတို့ အထင်သေးကြပြီ၊ အဲဒါ အဲဒါ”

“အိုကြောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“ငါ့ကြောင့် အဲဒီအသိုက်အဝန်းက မင်းကို အထင်သေးတာဆို သေးပလေ့စေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်...ရှက်ကများ ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ အထင်သေးမခံနိုင်ဘူး၊ အထင်သေး မခံနိုင်ဘူး”

ပွင့်ပေါင်းစပ်တင်မက လက်ကပါ ကားမောင်းနေသော
လက်မောင်းကို ထုလိုက် နှက်လိုက်၏။

“ဟေ့...ဟေ့...ပွင့်...ပွင့်”

ကိုထူးအံ့ ကားကိုရပ်လိုက်၍ လိုက်ထုနေသော ပွင့်ဖူး
လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ချုပ်လိုက်သည်။

‘လွတ်...လွတ်...ပွင့်လက်ကို လွတ်’

“မင်း ဘာလို့ လိုက်ထုနေရတာလဲ၊ အဲဒီအသိုက်အဝန်း
အထင်သေးတာ မင်း ရှက်တယ် ဟုတ်လား၊ အကျင့်တွေ
ချင်တိုင်း ပျက်၊ သိက္ခာတွေ ထိန်းသိမ်းခြင်း လုံးဝမရှိတော့
အသိုက်အဝန်းကို မင်း ဘာအထင်ကြီးနေတာလဲ ပွင့်၊ ပွင့်
ရှိတာ အထင်ကြီးသလား၊ ငါ့မိန်းမသွယ်၊ သူ့မိန်းမ
ဆိုတဲ့ အသိုက်အဝန်းကို မင်း အထင်ကြီးတယ် ဟုတ်လား၊
ဧကော အဖက်ခံချင်လို့လား၊ အဲဒီ အသိုက်အဝန်းက
သေးလို့ ရှက်ရင် လဲသေလိုက်”

“ဟင်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ပွင့်လက်ကို ချုပ်ထားရာမှလွတ်လိုက်

“ရှင်...ရှင်...ကဲ...ကဲ...ဖြန်း”

သည်တစ်ခါ လက်မောင်းကို ခိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ပါးထိ
လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရိုက်ပြီးမှ ပွင့်ဖူးဝေ ရှက်ရွံ့အားနာသွားသလို ကြောင်ဝေး
ခါးကြီး ဖြစ်သွားပြီးမှ ရှက်ကြီးတင် အားပေးတရင်ချလိုက်
သည်။

ကိုထူးအံ့တစ်ယောက် ပွင့်ဖူးဝေကို ဝေးကြည့်နေရာမှ ကား
တစ်ရုံနီထိုး မောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။

“ကျွ”

ကားရပ်သွားပြီ။

အိမ်ရောက်ပြီနဲ့တူတယ်။

မျက်နှာအုပ်ပြီး ငိုနေရာမှ ကားရပ်သံကြောင့် ကားတံခါး
ပွင့်၍ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“အိမ် မရောက်သေးဘူး”

“ရှင်”

ပွင့်ဖူးဝေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။
ဓာတ်မီးတိုင်အောက် လမ်းဘေးမှာ ကားကို ထိုးရပ်ထား
သည်။

“ရှင်...ဘာ...ဘာ”

ပွင့်ဖူးဝေ တကယ်ကို ထိတ်လန့်သွား၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပွင့်ဖူးဝေ ပါးရိုက်မိ၏။ ထည်
ယောက်ျားက လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကားရပ်လိုက်၏။ နေ

ကာလ မတတ်၊ ညမှောင်မည်းမည်းနှင့်။ ပွင့်ဖူးဝေ ထိတ်ထိတ် ယှာယှာ ဖြစ်သွားပြီ။

“ရှင်...ရှင်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပေါက်ကရတွေ တွေးမနေနဲ့ ငါက ငါ့အကျင့်သိက္ခာကို အကြီးအကျယ် စောင့်ရှောက်တယ် ကိုယ်ကျင့်တရာ ကိုလဲ နည်းနည်းမှ အပွန်းအပဲ့ မခံဘူး... ငါတစ်ခုပဲ ခပြောမယ်၊ အခု ကားရပ်တာ မင်းလေးအတွက်၊ မင်း မျက်နှာကို ကားမှန်ထဲ ပြန်ကြည့်စမ်း၊ ငိုထားတာ ဖရိုဖရဲနဲ့ ဒီပုံစံနဲ့ မင်း အိမ်ပေါ် ဘယ်လိုတက်မလဲ၊ ညမိုးချုပ်မှ ပြန်ထား မယ် မင်းလေးကို အန်တီထက်တို့ ဘွားဝေတို့ စောင့်နေမှ သေချာတယ်”

“ဟင်”

ကားနောက်ကြည့်မှန်နှင့် ပွင့်ဖူးဝေ ကြည့်လိုက်၏။

“အို...”

ထကယ် သူရဲမလေးနှင့် တူ၏။

အနီတွေ အနက်တွေက မျက်ရည်တွေနှင့် ထောင့် ဝိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ပွင့်...ပွင့် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ပွင့်ဖူးဝေကို သူ မကြည့်တော့။

ကားရွှေ ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ တစ်ရွှေပေပါတွေ နှိုက်ပေး၏။

“မင်းမျက်နှာ ဖရိုဖရဲတွေ သုတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ အခုမှ နာရိပဲ ရှိသေးတယ်၊ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခုကို မောင်းသွား မယ်၊ မင်းလေး ပြင်လိုက်”

ပွင့် ခေါင်းလေးညိတ်ထိုက်၏။

ပွင့် အားလည်းနာ၏။

ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။

ဪ... သူပြောသလို ပွင့် နာခံရဦးမှာပါပဲလေ။

အခန်း (၉)

ပွင့် အားပါးတရ ရှိုက်ငိုနေရသည်။ ဘယ်သူမှ မတားဘဲ
ကြည့်၍ နေလိုက်ကြ၏။

“ငို... ဝအောင် ငို”

“ပွင့် မှားများ မှားသွားသလား ဟင်”

“ကိုထူးအံ့ကိုရိုက်တာ မှားတာပေါ့”

“ပွင့်... ပွင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ စိတ်လဲ သိပ်ညစ်
သ”

“ပွင့်ရယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ ကိုယ်က အများ
အပြားနဲ့ ဒါကို ညည်းကသွားရိုက်တော့ ခက်တာပေါ့”

“ပွင့်လေ ထရီဇာပြောတာကို ကြားပြီး...”

၂၀၀ နိမိတ်ခွန်

“ကြားပြီး တစ်ခုတည်းမပြောနဲ့၊ ဖက်ထားတာ နမ်းနေတာ မြင်ပြီးလို့ ပြော”
ဟုတ်သည်။

တစ်ညလုံး ပွင့် အိပ်လို့မရ။
ပွင့်ကို အလှပြင်ဆိုင်ပို့ပေးပြီး တားပေါ်မှာ သူစောင့်နေ၏။

ညကြီးမင်းကြီး အလှလာပြင်သူကို အလှပြင်ပေးသူက အံ့ဩနေ၏။ သူ့အိမ်နှင့် အလှပြင်ဆိုင်က တွဲလျက်ပေမို့ တော်သေးသည်။

ပွင့် အလှပြင်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက် အိပ်ရောက်ခဲ့၏။

သူ တစ်ခွန်းမှ ပွင့်ကို စကားမပြောတော့။ သည်ခန့် မနုလည်း သူ့အပြင်ထွက်သွားပြီမို့ ပွင့်ဘာသာ ကားမောင်းကျောင်းတက်သည်။

တကယ်တော့ ကျောင်းတက်ခြင်း ဆိုသည်ထက် ပွင့်ထံ ယောက် ထက်အာကာနှင့် တွေ့ချင်၍ ဆိုလျှင် ပိုမှန်နိုင်ပါသည်။

တစ်ညလုံး အိပ်မရ၍ ကျရသော မျက်ရည်များ ကြားဝင်မှုကို ထူးအံ့ကို ပါးရိုက်မိသော ပွင့်အမှားတွေကို မြင်ထားအားနာသလို ရှက်ရွံ့တာစရာလည်း ပါလာ၏။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း စုစုတို့ မြင့်မိုရ်တို့မျက်နှာတို့ လိုက်သည်နှင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ မျက်ရည်မျှားစီးကျလာ

“ပွင့်”
“သိပ်ငိုနေနဲ့တော့ကွာ”
“ပွင့်...ပွင့်လေ”

“မင်းကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေ စုတိုရင်ထဲမှာ ကျပ်သိပ်နေယ်၊ မင်း ငိုလက်စနဲ့ မထူးတော့ဘူး၊ ပြောမယ်”

ပွင့် ငိုနေရာမှ မေ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ တို့သုံးယောက် နဲ့တွေ့က သိပ်မကောင်းကြ။

“ဘာ...ဘာပြောမှာလဲ”
“ကိုထက် ကိစ္စပဲ”

“ကိုထက်”
“ဟုတ်တယ်၊ နင် ကိုထက်ကို သိပ်ချစ်လား”

ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။
“သိပ်ချစ်တယ်” လို့ ပြောချင်သော နှုတ်ခမ်းများကို မျက်

မျှားက ပိတ်ထားကြ၏။ ထရီလာနှင့် ကိုထက် ဖက်ရမ်းချုပ်နေသော ပုံရိပ်များက မျက်ဝန်းမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရ

“ပြောလေ ပွင့်”
“ပွင့်... ပွင့် မပြောတတ်တော့ဘူး”

“နင် မပြောတတ်ရင် ငါတို့ပြောမယ်၊ နင် ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုထက် မချစ်သင့်တော့ဘူး”

ဒေါသတွေနှင့် ပြောနေသော အသံများကို ပွင့်ဖူးဝေ

ကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်သွား၏။
ဟုတ်တာပေါ့။

သည်လိုပြောရင် ပွင့် မအံ့ဩတော့ပါဘူး။
“မနေ့ကအဖြစ်ဆို သိပ်ရှက်ပို့ ကောင်းတယ်၊ ဆဲဒါတောင်

မပတ်သက်သေးဘူးနော်၊ ငါတို့နဲ့ပဲ ပတ်သက်သေးတဲ့

ကိုစွဲ၊ ဘာလဲဆိုတော့ ဦးဆုံးပါတီကို ငါတို့ငါးယောက်
 သွားတယ်လေ၊ ဘယ်လောက် ကြောင်တယ်မှတ်လဲ၊ တစ်ခါ
 မှ အဖက်မလုပ်ဘူး၊ ထားတော့၊ ငါတို့က ကိုထက်နဲ့ပဲ
 ကို၊ ခဏနေတော့ ကိုထက်နဲ့ တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် က
 အ ငါတို့အနားတောင် မဆောက်ဘူး၊ ထရီဇာက လက်ဆွဲ
 သွားတယ်၊ တကယ်ဆို ဘယ်လောက် အသည်းယှားဖို့
 လဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့လျက်နဲ့ မလာဘူး၊ ငါ
 ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ”

စုစု မောသွားဟန်ဖြင့် နားလိုက်၏။

“ငါ ဆက်ပြောမယ်၊ ငါတို့ကလဲ မရှက်မကြောက်
 ခြံထဲ စုတ်ခနဲဝင်ပြီး ဆက်သွားကြည့်ပါတယ်၊ လား...လ
 သူ့ကို မီးလုံးလေးတွေ ချိတ်တားတဲ့ ပန်းချီကြားက က
 ထိုင်မှာလေ ရှင်ကိုထက်နဲ့ ထရီဇာတို့ အဟင်း...ဟင်း...အ
 အချစ်ကား ရိုက်နေကြတယ်လေ”

“ဟင်”

ပွင့် အံ့ဩသွား၏။

“ဟို...ဟို...ဘာကပွဲ”

“ဘာကပွဲမှမဟုတ်ဘူး၊ ပန်းချီကြား မီးမိုက်မိုက်အောင်
 ငါတို့လဲ ဆက်မကြည့်ချင်တာနဲ့ ပြန်ထွက်လာပြီး နင့်ကို
 ကြတာပဲ၊ တကယ်ပြောတာ၊ နင် လာတော့ အက်စ်
 ဆိုတော့ သူများ ကားလွတ်ကြိုသလားလို့၊ အဟင်း...ထင်
 လူတောင် ထွက်မကြိုဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ ခြံဝပြန်ထွက်

နင် မေးတော့လဲ အမြင်ကတ်တာနဲ့ ထက်အာကာကို
 နင် မတွေ့ရသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ”

ဆုတ်ပါရဲ့။

ဆုတ်တာတွေပြောနေတာပဲ။ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။

ပြီးတော့လဲ နင့်ကို သူ့မိဘတွေဆီမှာ ခေါ်ပြီးတော့
 သေးတယ်ဆို”

အေး...ဟုတ်တယ်၊ ပြောလား”

အဲဒါကို မေးသည့် ပြောလားကို ပွင့် နားလည်၏။

“နင်တို့လဲ ရှိသားပဲဥစ္စာ”

ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုထက်က ဘယ်လိုသဘောလဲ မသိဘူး၊

တကယ်ပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေ တဲ့”

အင်းလေ”

ကို ပွင့် မကျေနပ်တာပေါ့။

သူ့လေ နင့်ကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူး

နည်း မသိပေါင်။

သူ့အသိုက်အဝန်းကလဲ တစ်မျိုးပဲ၊ အရမ်း ခေတ်ဆန်

တယ်၊ ဝတ်စားထားတာတွေကလဲ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ

ပဲ၊ ငါဖြင့် မိုးငြိမ်းမျက်နှာ ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲတောင်

”

အိမ်နီးပြားလည်း ပြောစရာပင်။

နည်း မကြည့်ရဲ။

“မြင့်မိုရ်ရယ် စုရယ်က ရည်းစားရှိပါတယ်။ သမီးရည်
ဘဝတော့ ချစ်မြတ်နိုးတာလေးတွေရှိတာပေါ့။ သူ့တို့ ပက်
မက်စက် အနောက်တိုင်းဆန်တာ၊ ဝတ်တာ စားတာမြင်ရ
တစ်ယောက်မျက်နှာတောင် တစ်ယောက်မကြည့်ရဲဘူး၊ ပြီး
လဲ ထက်အာကာနဲ့ ဟိုမိန်းမက ဘာလဲ။ ရိုင်းရိုင်းပြော
လင်မယားကျနေတာပဲ။ နှင် စိတ်မကုန်သေးဘူးလား။
အသိုက်အဝန်းထဲ နှင် ဝင်လို့ဖြစ်ပါမလား။ ဒီအသိုက်အဝန်း
မြင်မှ နှင် ဖတ်ရီးယားတုန်းက ကိုထက်ကို အပြေပေး
ညိတ်လိုက်တော့ ကိုထက်က နှင့်ကို ဟိုသွားမယ်။ ဒီသွား
ခေါ်တာ မလိုက်လို့ စိတ်ကောက်တာ မှတ်မိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သရဖီလဲ မှတ်မိတယ်။ ဘာတု... ပွင့်က
တာကလဲ ဗီရိထဲက အလှပြအရပ်ကြီးကိုချစ်ရသလိုပဲတဲ့။ ဘာ
ဘုရား၊ ငါတော့ တွေးရင်းတောင် ကျောချမ်းတယ်။ သူ
တယ်လို့များ ချစ်ချင်တာလဲ မသိဘူးနော်”

“ထရီဇာလို့ နေမှာပေါ့”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေ
ပွင့် မတားချင်တော့။

“အမှန်တော့ မိပွင့်၊ နှင့်ကို ကိုထက် ချစ်တယ်ဆို
စဉ်းစားကြည့်။ သူ့ဘာသူ ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် တွဲလဲ နှင်က မပြောရဘူး။ သူလုပ်ချင်တာ
ပဲ။ အချိန်တန်တော့ နှင်က စာတော်တယ် မဟုတ်လား
အတွက် စာကျမ်းပေး။ စာတော် ကျကျမ်းပေး။ စာပြန်
ဒီအတွက် နှင့်ကိုများ ချစ်သူလို့ သဘောထားသလားပဲ”

အရပ်တုန်းကဆို ပွင့် ငြင်းချင် ငြင်းဦးမည်။
အခုတော့ ပွင့် မငြင်းချင်တော့။
“ပွင့်”
“ဟင်”
“ဝိုင်မနေနဲ့ဟာ၊ ငါတို့ သိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”
“မေးပါ”
“ကိုထူးအံ့ကျော် အကြောင်းပဲ”
“ကိုထူးအံ့ကျော်”
“ဟုတ်တယ်”
“ဘာသိချင်တာလဲ”
“နှင် ပါးရိုက်လိုက်တော့ ဘာမှ မပြောဘူးလား”
“မပြောပါဘူးဆို၊ ငါ့ကို အလှပြင်ဆိုင်တောင် ပို့လိုက်သေး
တယ်ဆို”
“ငါ ထင်တယ်”
“ဘာထင်တာလဲ”
“နှင့်ကိုများ....”
“ဟာ... အရေးထဲ”
“တကယ်ပြောတာဟ”
ပြောနေသော စုစုမျက်နှာကို ပွင့် ကြည့်လိုက်၏။
တကယ် အတည်ပြောနေပုံရသည်။
“တကယ်ပြောတာ၊ နှင့်ကိုကြည့်တဲ့ပုံ၊ ဂရုစိုက်တဲ့ပုံ၊ မဟုတ်မှ
လွဲရော၊ နှင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံ”
“အရေးထဲများဟယ်”

“တကယ်ပြောတာ၊ နင် သူ့ကို ဂရုစိုက် မကြည့်မိဘူးနဲ့ တူတယ်”

“မကြည့်မိပေါင်”

“ဟင်း...ဟင်း... အဲဒါပြောတာပေါ့၊ နင် ပြောတော့ လူကြီး လူကြီးနဲ့ဆိုတော့ ငါတို့က တော်တော်ကြီးတဲ့ လူကြီး ကြီး မှတ်လို့၊ အခုတွေ့တော့ သိပ်မှမကြီးသေးတာ၊ မသကာ ငါတို့ထက် ကြီးရင် လေးငါးခြောက်နှစ်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ရုပ် ကလဲ အပြောင့်သား”

“ဟုတ်တယ်တော့၊ စုစု ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ကလဲ မဆိုးဘူး၊ အရပ်ကလဲ မြင့်မြင့်နဲ့၊ သူတို့ပြောတဲ့ ဂျူလီယာနီ ဂျန်းမားနဲ့ တူတယ်”

“အရေးထဲများဟယ်...သူတို့သိတာကျနေတာပဲ”

“သိတာပေါ့၊ ငါတို့အစ်မတွေ ဧရာဂါထုန်း ကပ်ထား တာတွေလေ၊ သိပ်သိတာပေါ့၊ ရုပ်က သိပ်သန့်တာပဲနော်၊ လူက အသားနည်းနည်းညိုတာပဲ ပြောစရာရှိတယ်၊ အင်း...နင် အဲဒီ လူကြီးကိုပဲ ကြိုက်လိုက်ဟာ”

“တော်ပါတော့ မြင့်မိုရ်ရယ်”

“ဘာလဲ၊ နင်က နင့် ကိုထက်ကိုပဲ သိပ်ချစ်နေတယ်ပေါ့ လေ”

“သစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျားများ ငါကတော့သူငယ်ချင်းချင်းဆို ဟီးအစကတည်းက သဘောတူတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မိသားစုလဲ သဘောမတွေ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ပွင့် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ဘေးလူက ပိုမြင် တ်တယ်၊ နင့် ကိုထက်က ပေါ့ပေါ့ဆဆနေတယ်၊ အရင် တည်းက စိတ်ချစရာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ငါအတန်တန်ပြော တ်သားပဲ၊ သူတို့မိသားစုလဲ နေပုံထိုင်ပုံ ကြောက်စရာကြီး၊ က်သလိုကြီး၊ ငါတို့လဲ ခေတ်မျက်စိရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေပုံထိုင်ပုံတော့ ရှက်တယ်၊ ဘာပဲပြောပြောပေါ့၊ တကယ် တော့ ကိုထက်က နင့်ကို ခိုင်းနေတာ အလကားကောင်၊ ငါ့ဘေးထဲ သူ့အစ်ကို ငမားလား မသိဘူး၊ အဲဒါက တစ်မျိုး၊ ကူးတော့မလွဲနဲ့မိန်းမရေ၊ ငါတော့ သူ့ကို နင်နဲ့ သဘော တွား၊ ငါ သဘောတူတာက ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုထူး ကျော် ဆိုတဲ့ လူကြီးပဲ”

“သရဖီရယ်၊ မောပျဲမယ်”

“မောပေစေ...မောပေစေရတယ်၊ ဒီမှာ ပွင့်ရဲ့ ညည်းသာ သာ၊ အင်းလေ...ညည်းက ကိုထက်မှ ကိုထက် ဖြစ်နေ တယ်၊ တို့ကတော့ ကိုယ်ချစ် မရွာဘူးဟေ့၊ သူချစ်မှ၊ ဟော... နင် နင် မိစုတို့ မြင့်မိုရ်တို့ကို မမေးနဲ့၊ ဒယာကျားချင်းဖြစ်တဲ့ ဩဦးတို့ မိုးငြိမ်းတို့ကတောင် ပြောသေးတယ်”

“ယောက်ျားလေးတွေကတောင် ပြောတယ်ဆိုတော့ ပွင့်ဖူးဝေ နဲ့စားသွား၏။

“ဘာပြောလို့လဲ”

“ပွင့်ပွင့်က ကိုထက်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ စရိုက်ချင်းလဲ သိပ်ကွာ တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူးတဲ့၊ တကယ်တော့ မိပွင့်က ကိုယ်

အနားက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကိုယ့်ကို ချစ်နေတဲ့လူတော့ မမြင်
ကျော်ကြည့်နေတာတဲ့လေ”

“ဟယ်...မဟုတ်တာကြီး”

“ဟုတ်တယ် မိပွင့်ဇေ၊ ငါတို့လဲ မနေညကမှ တွေ့ပေး
နင့်ကို အဲဒီလူကြီး ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေ မြတ်မြတ်နိုးနိုးဟန်
တွေရလေတော့ သိပ် သဘောတူတာပဲ”

ပွင့်ဖြင့် စဉ်းစားလိုက် မရ။

တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ လူကြီးက ပွင့်ကို ချာတိတ်ကလေး

ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတာပဲ ရှိတယ်။

“ဒီမှာ အမိတို့၊ ငါ သိတာကတော့ ဝါကို ချာတိတ်က
ဆိုပြီး ကလေး တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာပဲ သိတယ်”

“အမယ်လေး လေး... ရပ်...ဟယ် တော့”

“ရယ်ရတယ် တော့ မလုပ်နဲ့၊ ရယ်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖင်
ရင်ဘတ် နောက်က ကျော”

ဖြစ်ပြန်ပြီ။

မိန်းမတွေက ပုံစံ အမျိုးမျိုးနဲ့။

“ဘာ ဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“စဉ်းစားပါ မိပွင့်ရယ်... စဉ်းစားပါ၊ ကလေး
အရွယ်ကို ကလေးလို ခေါ်တိုင်း ကလေးလို သဘောထား
လား၊ ပူတူတူးလေးအပေါ် သဘောထားမျိုး သဘော
နိုင်မတဲ့လား၊ စဉ်းစားပါ စဉ်းစားပါ”

သူတို့ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပြန်စေ။

စောစောက ငိုနေတာတွေတောင် ပျောက်ကုန်ပါပြီ။

“ဟော ဟော... ဟိုမှာ ပွင့်ပွင့်”

“ဘာလဲ”

“ပွင့် ထက်အာကာ လာနေပြီ၊ မနေ့က ဘယ်အချိန် ပြန်
သွားလဲ ဆိုတာ သိလားလို့ အရင်မေးပေတော့၊ ငါတို့တော့
သွားတော့မယ်”

“ဟင်... ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဒီကောင့် ရုပ်ကို မကြည့်ချင်လို့ဟေ့၊ ရှင်းပြီလား”

ရှင်းမှရှင်း။ သိပ်ရှင်း။

ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်နှင့် ချထားသော လွယ်အိတ်တွေ ကောက်
လွယ်၍ ထွက်သွားကြပြီ။

ပွင့်ပင် တားချိန် မရလိုက်။

“ဟေး... ပွင့်၊ ချစ်ချစ်”

ပုံစံကတော့ အရင်အတိုင်း လုံးဝ မပြောင်းလဲ။

ရုပ်ရှင်မင်းသား ပုံစံမျိုးနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပင် ပြေးလာ
သော ထက်အာကာကို ပွင့်ဖူးဝေ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကိုထက် သိပ်လှနေလို့လား၊ ဒီလောက် ကြည့်နေတာ၊
ကိုထက်တော့ကွာ မောလိုက်တာ၊ ဟိုက်နေတာပဲ”

ပြောလည်း ပြော၏။

ပွင့်ဖူး၏ မျက်နှာ ညှိုးသလား၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ တစ်ခွန်းမှ
မေးဖော်မချ။ သူ့ သဘောနှင့် သူ မြက်ခင်း ပြင်ပေါ် တွင်
လွယ်အိတ်လေး ပစ်ချ၍ လူပါ ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကိုထိုက်တော့ကွာ... မနေ့ည က လောက် ပင်ပန်းတာ
မရှိဘူး၊ အခုထိကို ပင်ပန်းနေသေးတယ်”

အို... ပလုတ်တုတ်။

ဘယ်လိုလဲ။

ပွင့်ဖူးဝေ လန့်သွား၏။

ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ပွင့်ဖူးဝေ ပေါင်ပေါ် ခေါင်း
အိုး၍ မြက်ခင်းပေါ် လှချလိုက်သည်။

ပွင့်ဖူးဝေ သူ့ မျှော်နှာကြီး ကြည့်၍ ညက ပုံရိပ်တွေ
ထပ်တလဲလဲ မြင်ယောင်လာ၏။

“အချစ်လေး”

ဘုရားဇေ...။

ပွင့် လက်ကိုဆွဲ၍ လက်ဖမိုးကို နမ်းပြန်၏။

မဖြစ်တော့။

တော်ကြာ ညက စိတ်တွေ မကုန်မခန်းနိုင် ပြစ်နေရင် ခက်ရ
ချည်ခဲ့။

“ကိုထက်”

“ဟင်....”

“ဖယ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူများ မြင်လို့ မသင့်တော်ပါဘူး”

“သူများ မမြင်တဲ့ နေရာကို ဆိုရင်ကော”

“အို... ကိုထက်ကလဲ”

“အဟင်း၊ ကိုထက် ပြောတာက ကမ္ဘာ့ အပြင်ဘက်ကိုပါ၊
ပွင့်ဟာလေ အပြင်အဆင်တွေသာ ခေတ်ဆန်နေတာ၊ ဘယ်ထိ
ကြည့်ကြည့် သီလရှင်နဲ့ကို တူနေပြီ”

“မကောင်းဘူးလား”

“အဟင်း၊ မကောင်းဘူး ဆိုရင်ကောကွာ”

“ကိုထက် သဘောပေါ့”

“ကဲပါ။ ကိုထက် ပွင့်ဆီ လာရတာ ရန်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။
ကိုထက် ကျောင်းမတက်တဲ့နေ့တွေက ကူးထားတဲ့ နုတ် (စံ)
စာအုပ် လာယူတာပါဗျာ၊ ကူးထားဘေးတယ် မဟုတ်လား”

ပွင့် ခေါင်းပင် မညိတ်ချင်တော့။

စုစုတို့ပြောတာ ဟုတ်ကလဲ။

ပွင့်ကြားချင်တာ ပွင့်တို့ မနေ့ညကဘယ်အချိန် ပြန်သွားလဲ။
ဘာစားရသလဲ။ ဝရဲလား။

ပွင့်ကို မတွေ့လို့ ကိုထက်ဖြင့် ရွာလိုက်ရတာကွာ။

ထရီဇာနဲ့ မလွဲသာလို့ တွဲရတာကို ပြောပြချင်တယ် ဆိုတာ
ပေးတော့ ပွင့် ကြားချင်၏။ အခုတော့ မဟုတ်။

သူ့ အတွက်...သူ့ အတွက်တဲ့။

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း တစ်စတစ်စ ရင်ဝယ် တင်းကျပ်
သွား၏။သူ့ နုတ်(စံ)စာအုပ်များကို လွယ်အိတ်ထဲမှ နှိုက်ပေးရင်း
ပွင့်ဖူးဝေ ထက်အာကာ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာက ရှင်လို့ မြူးလို့။

“ကိုထက်”

“ဟင်....ဘာလဲပွင့်”

“ပွင့် ပြောစရာရှိလို့”

“အင်း...မြန်မြန်စရာ၊ အချိန်မရလို့၊ ပွင့်ကို စာရှင်းခိုင်းမလို့
အောင် နောက်နေ့မှပဲ ရှင်းခိုင်းတော့မယ်”

ကြော်...သည်လိုလား။

“ကိုထက်မှာ အချိန်ရရ မရရ ပွင့်ကတော့ အချိန်ရမှ ဖြစ်မှာပဲ”

“အရေးကြီးလို့လား ပွင့်ဗျ”

ဒါကြောင့် စုစုတို့ ပြောကြတာကိုး။

ပွင့်ပူးဝေ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားနှင့် ဖိကိုက်လိုက်၏။

မျက်ရည်ကလည်း အရေးထဲ ကျချင်လာပြီ။

“ပြောလေ၊ မြန်မြန်နော်”

ပွင့် စိတ်ကို ပြန်တင်းလိုက်၏။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လျက် ကျသုတ်

ဆဲ မျက်ရည်များကို ပွင့် ပြန်ထိန်းလိုက်၏။

“ကိုထက် ပွင့်ကို ချင်ရဲ့လား”

သည်လို မေးရတာ ရှက်ပါရဲ့။

မခမ်းလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

“အင်း...ချစ်ပါတယ်”

ပေါ့လိုက်တာ...ဖြေပုံက ပေါ့လိုက်တာ။

“ဒါဖြင့် ကျောင်းက ပြီးတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မယ် စဉ်းစားထားသလဲ ကိုထက်”

“ဟင်”

ကိုထက်ကိုယ်လေး နောက်သို့ တွန့်သွားသယောင်

သွား၏။

“ပြော”

“ဒါကဟာ...ကိုထက်တို့ကျောင်းမှမပြီးသေးတာ ပွင့်ရယ်”

“ကျောင်းက နောက်လဆို စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မှာ”

“သိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် တစ်နှစ်လုံး လစ်ထားတာတွေ

ကို သင်ခိုင်းမလို့ပေါ့”

ကြော်...တတ်တယ်။

“စာမေးပွဲ ပြီးရင်ကော”

“ဟို...အယ်”

“နောက်တစ်ခုက ပွင့် မိဘတွေကို ကိုထက်မိဘတွေက လာ

စေ့စပ်ထားရင် မကောင်းဘူးလား၊ ညကလဲ ပွင့်ထင်တာက

သက်က ကိုထက်မိသားစုကို ပွင့်ပြောမယ်လို့ ထင်တာလေ”

“ဒါ...ဒါက”

“ဘာလို့ ပြောမပြတာလဲဟင်”

သက်အာကာထံမှ အသံပင် ထွက်မလာတော့။

ရင်ထဲ ဆို့နှင့် ကြေကဲ့သွား၏။

ချစ်သူတဲ့လားကွယ်။

“နောက်ပြီး ကိုထက် ပွင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ပွင့် ဘယ်လို

ပြောမှာလဲ၊ ထရီလာဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ဖက်လိုက် နမ်းလိုက်နဲ့ ပွင့်

တယ်ဆိုတာထု သတိမှ ရသေးရဲ့လား ကိုထက် ဟင်”

“.....”

သက်အာကာ ခေါင်းကြီး ငိုက်သွားပြီ။

သူ့ဘာလုပ်လုပ် တစ်ခွန်းမှ မေးမြန်းခြင်း မရှိခဲ့ပူးသော

ပူးဝေ တစ်ယောက် သည်နေ့မေးသော မေးခွန်းတွေကြောင့်

သက်အာကာ ဖြေရန် ခက်သွား၏။

“ပြောပါ ကိုထက်ရဲ့၊ ထရီလာနဲ့ဟာ ဘယ်လိုလဲ”

“ဆောရီးပဲ ပွင့်ရယ်”

ဆောရီးတဲ့။ ငှားပြတော့မယ်၊ တောင်းပန်တော့မယ်ပေါ့။

ပွင့် ခေါင်းကို ပိုမေ့ထား၏။

သင်း မှင်းပြတောင်းပန်မှ ပိုပြီးကို တင်းထားမယ်။

ချော့စမ်း။

ချစ်သူ သက်တမ်း လေးနှစ်မှာ ပွင့်ကို သူ ချော့ရတယ် မရှိဘူးတာ။

အခုတော့ ချော့ပေတော့။

“ဆောရီး ပွင့်၊ မွင့်ကို ပြောရမှာ အားနာလို့၊ ထရီလာ-

တာက သူ့ အပေအမေက အမေရိကားက ကုမ္ပဏီတစ်ခု ပိုင်တဲ့ ပိုင်ရှင်လေ၊ ဘယ်လောက် ချမ်းသာလဲ တွက်ကြည့်တော့၊ အခု ကိုထက် ဒယ်ဒီက အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်မှာ”

“ဒါကြောင့် ဘွဲ့ရတာနဲ့ ဒီလောက်တောင်...”

“ပွင့်...ဟို...ကိုထက် ဆောရီးလို့ ပြောထားပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုထက်ရဲ့ ဒယ်ဒီ မာမိနဲ့ အစ်မတွေက ထရီလာ သိပ် သဘောတူကြတယ်လေ”

“ဟင်”

ပွင့် ခေါင်းတွေ ချာချာလည်သွား၏။

“မ...ဒါဖြင့်”

“ပွင့်ကို ကိုထက် ချစ်ပါတယ်၊ ချစ်သူတင် မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ ကိုထက်”

“ကိုထက်မိဘတွေကတော့ ပွင့်ကို အားနာပါတယ်၊ ပွင့်နဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့”

“ကြော့”

“ဒါပေမယ့် ကိုထက်က ပွင့်ကို လက်ထပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပုံနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲ ကိုထက်”

“ရုံးတက် လက်ထပ်မှာပေါ့၊ လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဒယ်ဒီတို့ မာမိတို့က အိမ်ပေါ်ခေါ်ခဲ ပြောမှာပါ၊ ကိုထက်က အားအထွေးဆုံးဆိုတော့ အရမ်း အလိုလိုက် အရမ်း ချစ်ဘာပဲလေ”

ပြောလိုက်တာ ပေါ့လို့။

ပွင့် ရင်ထဲတွင်မူ တင်းသထက်တင်း၊ ကျပ်သထက် ကျပ်ကျပ်၏။

“ထရီလာကတော့”

“နိုင်ငံခြား ပြန်မှာပဲလေ”

“ကိုထက်မိဘတွေက သဘောတူထားတယ် မဟုတ်လား”

“သူက နိုင်ငံခြားမှာ နေတာပဲ၊ သူ ဘာသိမှာမို့လဲ”

“ဒီမှာ ကိုထက်၊ ပွင့် မိဘတွေဆီကို ကိုထက် မိဘတွေခေါ်လာပြီး လာမတောင်းနိုင်ဘူးပေါ့”

“မလွယ်ဘူး ပွင့်၊ ကိုထက်နဲ့ ပွင့်တို့ အခြေအနေက သိပ်ကွာသွားလေ၊ ပြီးတော့ ထရီလာဘက်ကကို ကိုထက်နဲ့ သဘောတူတာပဲ”

“ကိုထက်...ကိုထက်ကစော”

“နောင်ခါလာ နောင်ခါချေးပါ။ ကဲ...ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ထရီတာ စောင့်နေတယ်လေ။ သွားဦးမယ်”

ဆတ်ခနဲ ထလိုသော ကိုထက် လွယ်ခိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ လျက် ပွင့်ဖူးဝေပါ ထရပ်လိုက်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုထက်၊ ပွင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်စမ်းပါ”

“ခက်ပါလား ပွင့်ထု၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီတို့ ပြောတာမှန် တာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းလို လူမျိုး မြန်မာဆန်ဆန် အတွေးအခေါ် လွမ်းထဲ လူ ယူမိရင်တော့ နားပူမှာပဲဆိုတာလေ”

“ဒါဆို လမ်းခွဲလိုက်ရုံပေါ့၊ ရှင့်လို ကိုယ်ကျင့်တရား သစ္စာ တရားတစ်ခုမှ မရှိတဲ့လူကိုလဲ ပွင့်ဘဝလမ်းမှာ ဘာမှ အားထု စရာရှိမယ် မထင်ဘူး”

“ဘာပြောတယ် ပွင့်၊ မင်းစော်ကားလှချည်လား”

ဒါတော့ နာတတ်သား။

ရပါတယ် ပွင့်ပဲ။

“စော်ကားတယ် ဟုတ်လား၊ ဟင်း...ဟင်း...အဲဒါ အဆင် မဟုတ်ပဲ၊ အနာပေါ် တုတ်ကျရင် နာတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒီမှာ ပွင့် မင်း ထပ်မစော်ကားနဲ့ ဝါက ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ကရုဏာလေးနဲ့ မင်းကို ဆက်လက် နေတာ အားနာလိုကွ၊ အားနာလို့၊ ဒါကိုပဲ မင်းက ငါ့ကို ချစ် ကိုင်ချင်သေးလား၊ ရမယ် ထင်လား၊ မင်းလိုလူမျိုးက တည့် တည့် ရှိ၊ ဂုဏ်ရှိ၊ ရုပ်ရှိတဲ့ ငါလိုလူမျိုးက အခွန်ရှည် ချစ်တာ လေး”

တင်ဦး၊ မင်းက လက်ထပ်ချင်ဘယ် ပြောတာ လက်ခံတာ ကျေးဇူးတင်ဦး၊ မင်း ဒီထက် မစော်ကားနဲ့၊ မင်းလို အဆင့် အတန်းပုံစံနဲ့က ငါလို လူမျိုးထက်သာတာ မပြောနဲ့ တန်းတူ ရအောင် ယူနိုင်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

စော်ကားတာ သူ...သူ။

ပွင့် ရင်ထဲမှာ ဝေပါကဲ့လွင့်စဉ်ကုန်၏။

“နင်...နင်”

“ဒါကိုများ လခ နှစ်ပဲခြောက်ပြားရတဲ့ နှင့်မိဘဆီကို ငါ မိဘတွေက လာအောက်ကျခံပြီး လိုက်တောင်းရမယ် ဟုတ် လား၊ ငါ့ကိုတင်တောင်းတဲ့ လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်၊ ငါ နင်ကို လက်ထပ်ရမှာတောင် သနားလို့၊ လူမသိသူမသိ လက်ထပ်ရမှာ၊ ငါ့ အသိုင်းအဝန်းက နင်ကို လုံးဝ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကိုများ နင်က ငါ့ကို စော်...”

“ဖြန်း...ဖြန်း”

အဲဒါ သည်းခံခြင်းရဲ့ အဆုံးပါပဲ။

ပွင့် လက်က မြှောက်သွားသလို ထက်အာကာရဲ့ ပါးအား နှစ်ချက် ဆင့်ရှိက်လိုက်၏။

“ခွေး...ခွေး”

“နင် ငါ့ကို ပါးရိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ နင်...နင်”

သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုးထားသော ပါးပေကိုး။ ထက်အာကာ ဒါသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲနေရာမှ ရွှေသို့ တက်လာ၏။

“ပွင့်...ပွင့်...ထက်အာကာ...ထက်အာကာ လွန်မယ်”

စုစုတို့ တဝန်းဝန်းနှင့် ပြေးလာကြ၏။

ထက်အာကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတုတ်နေ၏။ ဒေါသအရှိန်ကလည်း တော်တော် ပြင်းထန်သည်။

နောက်....

တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်၍ ထက်အာကာ လှည့်ထွက်သွား၏။ ချုပ်တည်းထားသော စိတ်တွေ တားမရတော့ ဝမ်းပန်းတနည်းနှင့် တစ်အား ငိုချလိုက်၏။

“ဟင့် ဟင့် အီး ဟီး ဟီး ဟီး”

“ပွင့် စိတ်ထိန်းလေ ပွင့် ပွင့်”

“ရက်စက်လိုက်တာ စုရယ်၊ ရက်စက်လိုက်တာ”

“ငါတို့ အစအဆုံးတွေတယ် ပွင့်၊ နှင် ဝမ်းနည်းစရာ မသိဘူး၊ ဝမ်းသာစရာ၊ ငါသာဆိုရင် သင်းကို ဓားနှံတောင် ထိုးမိမလားပဲ”

“ဟင့်....ဟင့်”

“မငိုနဲ့ ပွင့်၊ မငိုနဲ့”

“ငိုပေစေ စု၊ ငိုပေစေ၊ ဝအောင် ငိုပေစေ၊ ဒါ ထက်အာကာ သေသွားလို့ ငိုတဲ့အငိုပဲ၊ ပွင့်ဘဝမှာ ထက်အာကာ သေသွားတာ၊ ငို ဝအောင်ငို”

မြင့်မိုရ်စကား သိပ်မှန်၏။

ပွင့်ဘဝထဲက ထက်အာကာ ထွက်သွားခြင်းက သေခြင်း တစ်မျိုးပေပဲ။

“ယောက်ျားတန်မဲ့ ရွှေတွေ ငွေတွေ ဂုဏ်တွေ ထည့်စကားပြောတာ အံ့ဩတယ်၊ ရမှာပေါ့၊ သူ့ မိန်းမ ကိုယ်မိန်းမ ဖထွယ်ပြီး နန်းကြောဆွဲရတဲ့ သူတွေရမှာပေါ့၊ အနောက်ထက်

က လူတွေက အရွှေတိုင်းရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဗုဒ္ဓတရား၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပတွေကို လေ့လာကျင့်သုံးချိန်မှာ သင်းတို့က အနောက်နိုင်ငံဟောင်း အဆင့်အနိမ့်ဆုံး လမ်းဘေးအကျင့်တွေ အတုခိုးပြီး ဘဟုတ်ကြီး မှတ်နေတာများ လူလူသူသူ အော်လို့၊ ငါထက်အာကာကို အထင်မကြီးတာ ကြာပြီ၊ နှင်သာ ပွင့် နှင်သာ”

ဒေါသတွေ အားလုံး ထွက်ကုန်ကြ၏။
“နှင့်ကို တကယ်တော့ သူ အသုံးချတာ ပွင့်၊ သူ့ပညာရေး ဘဘွက် နှင့်ကို အသုံးချနေတာပဲ ရှိတယ်၊ အလကားကောင်”

ပွင့် ဘာမှ မပြောလိုတော့။
ရှက်လည်း ရှက်၏။ ဝမ်းလည်း နည်းသည်။
ရင်ထဲဝယ် ဘာမှမရှိသလို ဟာ၍နေတော့သည်။

ရှက်စိတ်၊ ခေါ်သိမ်းတံများနှင့် မျက်ရည်များ ဆက်၍ ကျသင်းနေ၏။ အချစ်ဆိုတဲ့ မီးခိုးကြီးက ပွင့်ရဲ့မျက်ဝန်းကို အကာတစ်ခုလိုဖုံးကာထားတာကိုး။ ပွင့် သူ့ကိုဘာမှ အပြစ်မပြင်တာ မသိမိရဲ့။

“ဟင့်....ဟင့်”

“ပွင့်”

“ဟင့်....”

စုစုတို့အားလုံး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသည့် ကိုထူးအံ့ကျော်။
ဒူးခေါင်းပေါ် မျက်နှာမှောက်၍ ငိုနေသည့် ပွင့်ဖူးဝေက တွေ့ပေ။ စုစုတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည့် ကိုထူးအံ့ကို စုစုတို့ တစ်တွေ ခေါင်းညိတ် လက်ခါပြလိုက်၏။

ပြီးမှ ခြေသံအသာဖော့၍ ထွက်သွားကြသည်။

“ဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

“ငိုလို့ဝပြီလား ပွင့်”

“ဟင့်...”

ဘယ်သူ အသံကြီးလဲ၊ ထက်အာကာလား၊ မသဲကွဲချေ။

ပွင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်၏။

“အို...ကိုထူးအို”

ပွင့် ဘေးနားမှာ ဒူးတစ်ဖက် ဆောက်ထိုင်လျက်နှင့် ပွင့်

စူးစူးရှရှကြည့်နေ၏။

“ရှင် ရှင်”

“ငိုလို့ဝရင် ပြန်မယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလဲ ငိုဦးမလို့လား၊ ငို ငို ထိုင်စောင့်နေမယ် ငို”

ပြောပုံကြီးက ငိုရမယ့်လူတောင် တုန်သွား၏။

“စုစုတို့ကော”

“မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်ပါဦး”

ပွင့် နှုတ်ခမ်းကိုစု၍ မျက်နှာကို ပုပ်ထားလိုက်၏။

“ဘာကြည့်ရမှာလဲ၊ စုစုတို့ကောလို့ မေးနေတာ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ကောင်းကင်မှာ နေထော

ကွယ်နေပြီ၊ မိန်းကလေးတွေလဲ ပြန်ချိန်သင့်ပြီပေါ့၊ ပွင့်

မပြန်သေးဘူးလား”

“မပြန်ဘူး၊ မပြန်ဘူး”

“အင်း...ချစ်သူပစ်သွားလို့ ဒီလောက်တောင် ငိုတာ

သည်စကားက ဆတ်ဆတ်ခါနာစရာ စကား။

“ဘာ...ချစ်သူ ပစ်သွားတာ ဟုတ်လား၊ ပွင့်က ချစ်သူပစ်

တာခံရတဲ့ မိန်းမမှတ်လို့လား”

“ကဲပါ...ဒါဖြင့်လဲ ထ”

“မထဘူး”

“နို့မဟုတ်ဘူးလဲ ဆိုသေး၊ ထဆိုတော့လဲ မထဘူးတဲ့”

“ပွင့်ကို ဘာလို့ ချစ်သူပစ်ထားတာ ခံရတဲ့လူလို့ ပြောသေး

လဲ၊ ဟင့်ဟင့်”

“ဟောဗျာ...”

ကိုထူးအို ရယ်ချင်၏။

ပွင့်ရယ်၊ ကလေးရယ်၊ တကယ် ကလေးဆန်တာပဲကိုး။

“ကဲ...ကဲ...မပြောတော့ဘူး၊ ထ ထ”

ပွင့် မထပေါင်၊ ပေကစဉ်၍ ထိုင်နေပြန်၏။

“ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆောရီးနော်၊ ပွင့် မနေည

ကဘည်းက မျက်ရည်ကျနေတော့ မျက်လုံးလဲ မှီအစ်နေပြီ၊

ဘာမှလဲ မစားရသေးဘူးဆို၊ ကိုကြီးလိုက်ကျေးမယ် ထ”

ပြောတော့ ပါးစပ်က ထတဲ့။

သူ့လက်ကြီးတစ်ဖက်က မြက်ခင်းဘေးမှာ ချထားသည့်

ပွင့် လွယ်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သလို ကျန်လက်တစ်ဖက်က

ပွင့်လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ပွင့်ကို ထူလိုက်၏။

“ဖယ်ပါ”

“ထပါ၊ မိုးချုပ်ပြီ ကလေးရဲ့၊ ကလေးတစ်ယောက်တည်း

ထိုင်နေလဲ မသင့်တော်ဘူး၊ ကိုကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိလဲ

ကလေးကို လူတွေက တစ်မျိုးမြင်ပြီး ကလေးသိက္ခာ ထိခိုက်
မယ်၊ ထနော်၊ မနက် ကလေး ထွက်သွားပြီးကတည်းက ကိုကြီး
လိုက်လာတာ၊ ကလေးနောက်မှာ ကိုကြီး အမြဲရှိတယ်”

“ဟင်....”

“တကယ်ပြောတာ၊ ပွင့်လေး စိတ်သိပ်ထိခိုက်နေမှန်းသိလို့
ကိုကြီး စိတ်မချဘူးလေ”

“ပွင့် စိတ်သိပ်ထိခိုက်မှန်းသိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာသိတာလဲ ပြော”

“ပြောမယ်လေ၊ အခု အရင်ထ၊ ကားဆီသွားမယ်”

“ဟင့်အင်း....အခုပြော”

ဧရာ....ခက်ပါလား။

ကိုသူးအံ့ ပွင့်ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။

“ကလေး လေး....တကယ် ကလေးလေးလိုပဲ၊ ဆိုးတဲ့
ထလေး”

“ဘာရယ်ဘာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း၊ ဒါရည်းစားထားတတ်တဲ့ ကောင်မလေး
လား၊ ကလေးလေးပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ ပွင့်ကို ပွင့်ကို”

ဟော ဟော ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး ထလာပြီ။

ကိုထူးအံ့ တဟားဟား ရယ်ရင်းမှ ပွင့် လက်ကို အတင်းဆွဲ၍
ကားဆီ ထွက်ခဲ့၏။

“ဟင် ဘုရား၊ ကား ကားကော”

ကားထားတဲ့နေရာမှာ ကားခရီး။

“ကား ကားဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ကား ကားမရှိတော့ဘူး ကိုကြီး၊ ကား”

“ကား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပွင့် ဒီနားမှာထားတာ ဒုက္ခပါပဲ”

ပွင့် မျက်လုံးများပင် ပြာလာ၏။

“အခုမှ ကားကို သတိရလာတယ်”

ပြောပုံက ပွင့် ရန်ဖြစ်ရန် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရုပ်ကြီးက ပြုံးစိစိနဲ့။

“ကားကို ထိုးထိုးထိုး၊ ခွေးစားစား ပစ်ထားပြီးတော့
အခုမှ ကားတဲ့၊ ကားက အိမ်ရောက်သွားပြီ”

“အိမ်ရောက်သွားပြီ ဟုတ်လား၊ သေ့”

“သေ့ပို တစ်ချောင်း အိမ်မှာရှိတာ မေ့သွားပြီလား၊

ကိုကြီးမောင်းပြီး ပြန်ယူသွားထားပြီး ကားဖြူယူခဲ့တယ် ဟိုမှာ၊
ဝ....လာ”

ဟူး....ပြောလည်း ပြောစရာ။

ကားဖြူလေးပေါ် ပွင့် တက်ထိုင်လိုက်၏။

“သူများကား ပြန်မပို့သေးဘူးလား”

“ရန်ကုန်ကပြန်မှ ပို့မယ်လေ၊ နောက်ဆိုရင် ဒီကားနဲ့ပဲ
ညွှန်ကို ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို လုပ်ရမယ်”

“ပွင့်....ပွင့် ကျောင်းတောင် မနေချင်တော့ပါဘူး”

ပြောရင်း မျက်ရည်က ကျလာ၏။

“ကလေး မငိုနဲ့လေကွာ၊ ပွင့် ထက်အာကာ အတွက် ဒီလောက် မျက်ရည်ကျတာ ကိုကြီး မကြည့်ရက်ဘူး၊ ကိုကြီး ထက်အာကာကို သွားပြီး ပြောပေးရမလား”

“ဘာပြောတယ်၊ ဒီလို တန်ဖိုးမရှိတဲ့သူကို ပွင့်က ချစ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ပွင့်က ပြန်တောင်းပန်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ပွင့် သူ့ အကျင့်တွေ စောစောသိရပြီး လမ်းခွဲရတာ ဝမ်းတောင်သီး သေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မျက်ရည်ကျရတာတုံး”

ဟုတ်ပေသား။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ပြောလေကွာ”

“ကျချင်လို့ ကျတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

တကယ် ရယ်ရတဲ့ ချာတိတ်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျ...ကျ...”

“မကျဘူး၊ လုံးဝ မကျဘူး”

“ဟောဗျာ၊ ပွင့်ပဲ ကျမယ်ဆို”

“သူများခိုင်းတိုင်း ကျမယ်ထင်လို့လား၊ ထင်လို့လား”

“ဟောဗျာ”

နှုတ်ခမ်းစူးပြီး ကျနေသော မျက်ရည်တွေကို လက်စိုက်ဆွတ် သုတ်၍ ရန်တွေ့နေသော ပွင့်ဖူးဝေကိုကြည့်၍ ကိုထူးအံ့ လည်း ရယ်ချင်၊ သနားလည်း သနားသွားတော့၏။

အခန်း (၁၀)

တွေ့မိတိုင်း ဧဒါသလည်းထွက် မျက်ရည်လည်း ထွက်ရ၏။ ပွင့် နေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး ကျောင်းမတက်ဘာပင် ကြာလှပြီ။ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ရှိသွားပြီ။

အခန်းအောင်း၍ အိပ်ထုတ်မှာသာ ခွေနေလိုက်၏။ စောစော ခုစုတို့တစ်သိုက် လာမှ ခွေနေသောလူက တောင့်ခနဲ မားမား ခတ်မတ် ထပ်မံလိုက်တော့သည်။

“မိပွင့်”

“ဟင်”

“နင် ကျောင်းမတက်နိုင်အောင် ခွေနေတယ်ပေါ့သေ”

“ဒါ...ဒါက...”

“နင် ထက်အာကာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဆွေးနေ သလား၊ ဟုတ်လား”

“အို...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“အေး... ဟုတ်လိုက်တော့ လဲသာသေလိုက်လိုသာ ပြေမလို့”

ကောင်မစုတ်တွေ ပြောရက်လိုက်တာ။

“ဟင်း...နင်က ဒီမှာသာ ခွေပြီး ဆွေးနေ”

“အို...ငါ...ငါ မဆွေးပါဘူး”

“ဒါ မဆွေးတဲ့ ရုပ်လား၊ ကိုထူးအံ့ကြီး ပြောပါတယ် ထမင်းတောင် မှန်မှန်မစားဘူးဆို”

“သူ့ အလုပ်လား”

“သူ သိလို့ပြောတာနေမှာပေါ့”

သိပ်မှန်းစရာကောင်းတယ်။ သူများအကြောင်း လျှောက်ပြောတဲ့ လူကြီး။ သူများ ထမင်းမစားတာကို မိတူးကို မေးပြီး တော်ကြာ ကြာဆံ့ကြော်၊ တော်ကြာ ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်လာပြီး ပို့ ပို့ခိုင်း၏။

ပွင့် မစားနိုင်ပေါင်။ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆိုမှ။

သည်အတိုင်းကြီး ပြန်ပြန်သယ်သွားခိုင်းတာ သူ သိမှာပေါ့။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။

သူ့ ကြောင့် ပွင့်မှာ နေရထိုင်ရတောင် ပိုခက်သေးပါပြီ။ ပွင့်ကို တစ်အား ဂရုစိုက်နေလိုက်တာ။ သူ့က အိမ်ရှင်နှင့်

တူနေသေး၏။

အခုတလော ပွင့် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာလုပ်လုပ် ထပ်ထပ်ထပ်ထပ် အားကို မအား၍ မသိသလားမဆိုနိုင်း ထပ်ထပ်မစားသည်ကိုပင် မေးဖော်မရ။

“ဒါထက် နှင့်အိမ်က သားနားလှချည်လား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါတောင် မသိဘူး”

“တကယ်”

“ဆယ်ကယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ကိုမမေးနဲ့ မြင့်မိုရ်၊ သူက အင်း... ဘာရူး ခေါ်မလဲ မသိဘူး”

မြင့်မိုရ်မျက်နှာက မဲ့ကာရွဲကာနှင့်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပါပဲ။

“နေပါဦး၊ နင်တို့ အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုတော့ နင် သေပြီလားလို့၊ ထက်အာကာခကြောင့်သာဆို လဲသေလိုက်၊ ငါတို့ အသုဘတော် မှီဘူး”

“ဟိုက်”

တကယ်သေမည်လူဆို တွန့်တောင် တွန့်ပါပြီ။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဟယ်”

“ထက်အာကာလေ”

“ပါပြန်ပြီ၊ ဒီကောင်နာမည်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြောကြစမ်းပါဟာ”

“ငါ မပြောချင်ဘူး၊ နင်ပဲပြော စုစု”

“အင်း...ပြောရမှာတော့ နှင့် ပြဿနာကို ငါတို့ ဧကန်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ မိုးငြိမ်း လာမေးတော့ ပြောပြလိုက်တယ်။

အဲဒါကို မိုးငြိမ်းက ဒေါက်နီပြီး နောက်နေ့ ထက်အာကာအိ သွားသတဲ့”

“ထက်အာကာအိ သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားကောင်းလို့ပေါ့၊ ဟင်း....”

ပုံစံတွေကြည့်ရတာ ကောင်းသော လက္ခဏာတွေတွေ့တော့ဟုတ် ဟန်မတူ။

“မိုးငြိမ်းကို ထက်အာကာက လက်သီးနဲ့ ထိုးလို့”

“အို...မိုးငြိမ်းကို....”

“ဟုတ်တယ် ပွင့်”

“အို....”

သူငယ်ချင်းတွေ....သူငယ်ချင်းတွေကို။

“မိုးငြိမ်းကလဲ ပြန်ထိုးခဲ့တယ်လေ”

“ဘာ....ဘာ”

“ဒေပါ၊ မေးခွန်းမထုတ်ပါနဲ့၊ မှစအဆုံး ပြောပါ။ မိုးငြိမ်းက နှင့်အတွက် ဒေါက်နီပြီး ထက်အာကာအိ သွားထဲ လေ၊ ဒီတော့ ထက်အာကာက ဘာပြောတယ်ထင်လဲ၊ ရင်နာစရာကောင်းတယ်၊ နှင့်ကို သူ တကယ်မချစ်ဘူးတဲ့၊ မှာ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်နေတာ သိလျက်သားနဲ့တဲ့၊ ပေမယ့် ဖတ်စရီးယားကနေ ဖိုင်နယ်၊ ဟားအထိ တွဲကြတာ ကလဲ နှင့်က သူ့ကို အနှံ့အတာ ခံလို့တဲ့လေ”

“အို....”

“နောက်ပြီး နှင့်က စာဘော်တော့ နှင့်ဆီက စာတွေပြန်သင် ပြန်ရှင်းပြတော့ သူ့အတွက် စာမေးပွဲကိစ္စ မပူရလို့တဲ့လေ၊ နှင့် ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားရတာတဲ့ သိရဲ့လား”

“သူ...သူ”

“နေဦး၊ ပြီးတော့ ဘာပြောသေးလဲ သိလား၊ နှင့်လို သမီး ရည်းစား နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်ရာ မသွားရဲ မလာရဲတဲ့ လူမျိုးကို ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲထားပြီး အလှူကြည့်ဖို့လောက် တော့ အရပ်ပဲ ဝယ်ကြည့်တော့မှာပေါ့တဲ့လေ”

“အဟင်း....ဟင်း၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ပွင့်က ကိုယ့်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်အရွက် ကိုယ်သိတတ်လို့”

“နောက် ကျန်သေးတယ်၊ နှင့်က လက်ထပ်မလား မေးလို့ အားနာပါးနာနဲ့ နှစ်ယောက်သားအသိ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြော လိုက်ရတာ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့တဲ့လေ”

“လူဝါးဝလိုက်တာ၊ လူဝါးဝလိုက်တာ”

“ကျန်သေးတယ်၊ ကျန်သေးတယ်၊ သူ့အိမ်က ကျီကျီတက် ချမ်းသာတဲ့ ထရီလာနဲ့ယူဖို့ စေ့စပ်ပြီးသားတဲ့၊ နှင့်ကို ယူပြီးရင် ဆောင် သူက လူသိရှင်ကြား ထရီလာနဲ့ ယူဦးမှာပဲတဲ့လေ”

ပွင့်ဖူးဝေ မျက်လုံးတွေပေါ် ပြာကုန်၏။

“ပြီးတော့ နှစ်က နှင့်မိအဆီကို လာပြီး တောင်းရမ်းလက် ဆယ်ခိုင်းတာ သိပ်ရယ်ချင်တာတဲ့လေ၊ လခလေး နှစ်ပြားခြောက် နဲ့ ရာထူးလေး ရှိရုံနဲ့များ သူ့မိဘက အောက်ကျခံပြီး လာ ဆောင်းရမတဲ့လားတဲ့၊ ဝေးသေးတယ်တဲ့၊ တကယ်ဆို သူလို လူမျိုးကိုရတာ ဘယ်လောက်ဟန်ဖိုးရှိသလဲဆိုတာ သိဖို့ကောင်း

တယ်တဲ့၊ ရုပ်ရည်လဲရှိ၊ ပညာလဲရှိ၊ ပစ္စည်းသဲရှိတဲ့ သူက နင့်က လူသိမခံဘဲ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမယ်ပြောတာ နင့်က ကျေးဇူးတင်ဦးတဲ့၊ သူလိုလူမျိုး ဒီတစ်သက် ပြေးရှာဦးတဲ့လေ၊ သူ့ထက် သာတာ မပြောနဲ့၊ ထန်းတူမျိုးတောင် မရနိုင်ဘူးတဲ့”

“အမယ်လေး”

ပွင့် ဒေါသတွေထွက်လွန်းလို့ တက်မတတ် ခံစားရ၏။

“ဒါကြောင့် မိုးငြိမ်းက လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးခဲ့လို့ သူက ပြန်ထိုးတာလေ၊ ဒီကောင်အတွက် နှင် ဆွေးချင် မျက်ရည် ချစ်သေးရင် ကျ...ကျ၊ သေအောင်ကျ”

“ဟုတ်တယ် မိပွင့်၊ သူ့ကြောင့်ဆိုရင်တော့ အဟင်း... အောင်ဆွေးလို့ ငါတို့ ပြောချစ်တာပဲ”

စုစုနှင့် မြမြင့်မိုရ်တို့ ဒေါသတွေက တဂိုန်းဂိုန်း ပြင်းပြသပွင့်ပွားဝေရင်ထဲ ဗဒလောင်ဆူအောင် ခံစားရ၏။

“အဟင်း... ပြောရရင်တော့ မိပွင့်ရေ၊ နင့်ကိုလဲ သူက လူသူမသိ မယားအဖြစ် ထားဦးမယ်တဲ့၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါလား နှင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါတော့ ကျောချမ်းပါရဲ့”

သရဖီ၏ ပခုံးတွန့်ကာ မဲ့ရွဲကာ ပြောသောဟန်က ပွင့်ပွား၏ ထက်အာကာအတွက် လက်ကျန်မရှိတော့သော အနုလုံးအိမ်၏ နေရာမှ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုသည့် အရိပ်အငွေ့ကိုပင် ပြောင်သလင်း ခါသွားစေတော့၏။

“ပွင့်”

“ဟင်”

“နှင် ငိုဦးမလို့လား”

“ငါ”

“ဟုတ်တယ်”

ပွင့် လေးလေးနက်နက် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဆွေးတော့....”

“မဆွေးဘူး မိစု၊ ငါ ဟိုနေ့ကတည်းက ရင်ထဲမှာ ပြတ်သွားခဲ့ပြီပဲ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် နှင် ဘာလို့ အခန်းအောင်းပြီး ငိုနေတာလဲ”

ပွင့် မဖြေချင်။

“ပြောလေဟာ”

“မမြောလို့လဲ ရမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ရှက်လို့”

“ရှက်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပွင့် သိပ်ရှက်တယ်”

ပြောရင်းမှ ပွင့်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥများ စီးကျလာ၏။

“ပွင့်လေ သိပ်ရွက်တယ်၊ သူ့ကို သေသေချာချာတေးလိုက်တော့ သူပစ်သွားလို့ ပွင့် ဝမ်းနည်းတာမဟုတ်မှန်း ပွင့် သိခဲ့ပါတယ်”

“ဒါမှ တို့ပွင့်က”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ပွင့် သူနဲ့ကွဲကွာခဲ့တဲ့အချိန်မှ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်၊ ပွင့် သူ့အပေါ် သိပ်ပြီး မစွဲလမ်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ရှိတာကို ပွင့်က ချစ်တယ်ထင်ခဲ့တာကိုး။ သူ့ပွင့်ကို ချစ်တယ် ပြောတဲ့ တုန်းကတော့ ပွင့်လေ အစား...သူ ချစ်တယ်ပြောခံရတာ၊ သူ့ချစ်သူဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူမိလို့ ပြန်ချစ်ခဲ့တာပဲ”

ဘာတွေလဲ။

အပြောဆန်းကြောင့် အားလုံး အံ့ဩကုန်၏။

“အံ့ဩသွားကြလား ဟင်၊ ပွင့် မရွက်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်ပွင့်ပြောပါ့မယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက သူက သိပ်ပေါ်ပြုလာပြန်တာမဟုတ်လား။ ရုပ်ကအချာ၊ အဝတ်အထည် အမျိုးမျိုးဝတ်ကား ထည်လဲစီးတော့ မိန်းကလေးတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကြည့်တယ်လေ”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“အဲ...ဒီသို့လူမျိုးက ပွင့်ကို ချစ်တယ်ပြောတာ ချစ်တာ ချစ်တာထက် ပွင့် ဂုဏ်ယူမိတယ်။ သူ့လို မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းတဲ့သူက ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ ဒါဟာ ဘကယ်တေးကြည့်တော့ အချစ်မဟုတ်ဘူး၊ သာယာတာမှန်း ပွင့်သိခဲ့ပါတယ်။ ပွင့်တော့ စာပြပေးတာ၊ စာကူးပေးတာကလဲ ပွင့် စေတနာထားတာ လူတိုင်းကိုပါ။ သူက ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပွင့်က ဂုဏ်ယူခဲ့တာပါ။ ဒါကို သူက သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးတော့ ပွင့်နဲ့ သူ့ဘဝက တခြားစီပါပဲဆိုတာ သူ့ချစ်သူဘဝအတွက် တစ်စတစ်စ ပွင့် သိလာခဲ့တယ်။ သူ သိပ်ရွပ်ပေ့ဘတ်တာပဲ”

စုစုံ ပြောတုန်းကတော့ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး။ အခုမှ ရပ်တော့လို့။

“ပွင့်က သစ္စာရှိချင်တယ်၊ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းကလေး မဖြစ်စေဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကကိစ္စမှာတော့ ပွင့် အရပ်ရွက်ကလေးတယ်၊ ပွင့်က တန်ဖိုး လုံးဝမရှိတဲ့ မိန်းကလေးလိုပဲ၊ ပွင့်ကလေးတော့ပဲ စုရယ်”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

“မငိုပါနဲ့တော့ ပွင့်ရယ်”

“ရွက်လို့ကျတဲ့ မျက်ရည်ပါ”

“မဂ္ဂကံဗျာတော့၊ ဒါ ဘာတစ်ခုမှ နှစ်နှစ်နာနာ အမှားမရှိ တုန်း လမ်းခွဲခွဲကြရတာ တော်သေးတယ်မှတ်၊ သူ့ကြောင့် တော့ မင်း မျက်ရည်ကျမနေနဲ့တော့”

“သူ့ကြောင့် မကျပါဘူး၊ ဒါ နောင်တကြောင့်ပါ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ တို့တွေကတော့ ဆုတောင်းပေး ပြီးပြီ၊ မင်းကို တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ပါစေလို့”

“တော်ပါပြီ၊ တော်ပါပြီ”

“ဒီလို မငြင်းနဲ့လေ၊ သူ ရင်ကဲ့သွားမှာပေါ့?”

“ဟယ်...ကြားသွားဦးမယ်”

ကောင်မတို့ အသံပြုပြင်ကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်ကနေ အော် လို့ အော်နေ၏။

“ဒါထက် နှင့်အိမ်နဲ့ခြံ တကယ် သားနားတယ်ကွာ၊ အပြစ် ပြင်နေပါလား၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မသိဘူး”

“မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပွင့်လဲ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဘာထက် နေမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ခြံထဲမှာလဲ ပန်းပင်တွေ အစုံပဲနော်၊ ဂျပန်မြက်ခင်းကလဲ လှလိုက်တာ”

“ဘွားတို့ ရောက်ကတည်းက လုပ်နေကြတာပဲ၊ ခြံကိုရှင်း၊ မြက်တွေစိုက်၊ အပင်တွေချ၊ မာလီငှားနဲ့ စိုနေတာပဲ၊ တချို့ သစ်ခွံဆို ရောင်းတောင်နေပြီတဲ့”

“ဟယ်...သစ်ခွံ ငါတို့ ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“ကြည့်ရုံပဲလား”

“အင်း...စေတနာရှိလို့ ပေးရင်တော့...”

“မယူဘူး၊ ငြင်းမယ်မေ့!”

“လူတောင် ပြေးမှာဟေ့၊ ပြေးမှာ”

စုစုတို့တွေ ရယ်စရာပြောတော့ ပွင့်ပါ နည်းနည်း စိတ်ပေါ့ ခင်၏။

“အိမ်လဲ ဆေးပြန်သုတ်၊ အထဲက ပြန်ပြင်နဲ့ တစ်အား လှ ခေပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေနဲ့ ဘွားဘွား ဘာအလုပ်ရွပ်သလဲ နဲ့၊ ပွင့်တောင် ဘုံပျောက်တာကြည့်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ စောစောကတည်းက မေးမလို့၊ ဒါ ပွင့်အခန်း မဟုတ်ပါဘူးလို့”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ဧည့်သည်လာရင်သိပ်တဲ့အခန်း ပွင့်တို့ အပေါ်ထပ်မှာက ဒီမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခန်း၊ တစ်ခန်း၊ ပွင့် အခန်းတစ်ခန်းပဲ ရှိတာကို”

“ပွင့်အခန်းက အကျယ်ကြီးနော်”

“အင်း...”

“အခု ပြင်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း ပြင်မယ်ထင်တယ်၊ ပွင့် အခန်းပြင်မယ်ဆိုလို့ ဒီဘက် ပြောင်းပေးရတာ”

“ပွင့်တော့ ခက်ပါပြီ၊ဘာမှ မသိပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်ကို မသိတာ၊ ဒီကြားထဲ ဘေးဘေးက အပြင်ချည်းဘူး၊ ပြန်လာတော့လဲ လက်အလုပ်ရှုပ်ဆိုတော့ ပွင့်လဲ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး”

“မသိတာတွေ သိတာတွေ အသာထား၊ ကျုပ်တို့ တွေ ကြည့်မယ်၊ လိုက်ပြ”

မပြဘူးလို့ ငြင်းလို့ရမည် မဟုတ်။

လိုက်ကို ပြရဦးမယ်။

တကယ်တော့ လိုက်ပြမည်ဆိုတာထက် လိုက်ကြည့်မည် ပြောလျှင် ပိုမှန်နိုင်၏။ ပွင့် တစ်ခါမှ ပန်းတွေ ရောက်ကတည်းက ဆိုရမည် ခြံထဲမှရောက်ခဲ့ပေ။

“ထက္က၊ သွားမယ်”

“အင်းပါ”

ပွင့် ခြံထဲကို စုစုတို့သုံးယောက်နှင့် ဆင်းခဲ့၏။

လှလိုက်တာ။

ခြံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ပန်းပင်များက ပွင့်နေ ပွားနေ ကြသလို တချို့က ပွင့်နေကြ၏။

“ဟင်...”

မစိမ်းလဲ့လဲ့ပါလား။

သစ်ခွင့်ထဲမှာ ခေါင်းချင်းခိုက်လို့။

ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာလေးကို ပျပျလေး ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဟော...ပွင့်လေးပါလား”

“အဟင်း...ဟုတ်ကဲ့ မမလဲ”

“နေမကောင်းဘူးလား၊ ပွင့် ပိန်သွားလိုက်တာ”

“ကောင်းပါတယ် မမလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေ လာလည်ကြတာနဲ့ တူလား”

“ပွင့်ဆီ လာကြရင်း ခြံထဲ ဆင်းကြသုံးစွဲတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဧည့်...ဧည့်...ပန်းတွေ သစ်လှတယ်၊ မမလဲ တောင် မင်္ဂလာဆောင် သွားစရာရှိလို့ ပန်းလာဝယ်တာ”

“အလကား ယူသွားပါ မမလဲ ရဲ့”

“ဥယျာဉ်မှူးက တိုတယ်ရှင့်”

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်၍ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ရှိရင်း ကိုထူးအံ့ကို ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်ကို အားလုံး ခြံလိုက်၏။

“မတိုပါဘူး မလဲ၊ ရေ၊ ရေ...ရေ”

“ကျေးဇူးပဲ၊ အချိန်မရှိတော့လို့ သွားတော့မယ်နော်”

အားလုံးကို ခေါင်းလေးတင်ချက် ညိတ်ပြရင်း ထွက်သွားတော့၏။

ပွင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

မမလဲ လက်ထဲက သစ်ခွပန်းခိုင်လေးက လှလိုက်တာ ပွင့်ပင် မမြင်ဖူးဘူး။

“စောစောက သစ်ခွက လှတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ စုစုတို့ ကြည့်ချင်လာကြလေ”

“ကြည့်ချင် ကြည့်ကြ၊ ပိုင်ရှင်မသိဘဲတော့ တောင်းလား၊ လဲလား မလုပ်နဲ့”

“အယ်...”

ကောင်မစုတ် ရုပ်ကိုက ပွင့်၏ ပြောဟန်ကြောင့် ကိုထူးအံ့အောက် လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော စုစုတို့ သုံးဦးသား ခြေလှမ်းတော့ တွန့်သွားသလို ပွင့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပါးစပ်လှုပ်ကာ သယောင် ပြုလိုက်ကြ၏။

ဒါတွေကို ကိုထူးအံ့ အစအဆုံး မြင်သည်။

ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး။

ဒါ သူ့ကို စောင်းပြောမှန်း သိတာပေါ့။

စောစောက စိမ်းလဲ့ကို ပန်းပေးလိုက်တာ တွေတာနှင့် စောင်းလိုက်မှန်း သိ၏။

“ဟယ်...သင်တိုင်တွေ အများကြီးပါလား”

“အားရစရာကြီးတော့်၊ သစ်ခွတွေကလဲ ပွင့်လို့ပါလား”

“ဝယ်လာကတည်းက အပူးတွေနဲ့မို့လေ”

“ဟုတ်လား၊ ဥယျာဉ်မှူး တော်လိုက်တာ၊ ခိ...ခိ”

တခိခိ တဟိဟိနှင့် ပန်းပင်ဘူကြားမှာ စုံစုတို့ တစ်အား ပျော်သွား၏။

ပွင့်လည်း ပျော်တာပါပဲ။

ကိုယ့်ခြံထဲက ပန်းတွေ သည်လောက် ပွင့်နေမှန်းထား လုံးဝ မသိ။

“သစ်ခွတွေက အစုံပါပဲလား ကိုထူးအံ့ကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ဘစ်လ နှစ်လဆို အားလုံး ပွင့်မှာပဲ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဥယျာဉ်မှူးလုပ်နေတာပဲ၊ တယ်အချိန် ခရလောင်း၊ ပေါင်းသစ်၊ မြေဩဇာကျေး သိနေတာပဲလေ၊ ဒီတော့ တယ်အချိန်ပွင့်လဲ သိတာပေါ့”

“တကယ်တော်တယ်တော့်”

ပွင့် မျက်နှာကို မဲ့လိုက်၏။

“ဒါလေးများ”

“ဟင်...ဒါလေးများ ဟုတ်လား ဒေဂျီပွင့်”

စုစု ရယ်ချင်၏။ ဒါလေးများ တဲ့။

ပွင့်ရယ်၊ နှင့်အချိုးများ သိတာပေါ့။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြားတဲ့လူက ကြား၊ မသိတဲ့လူက အထင်ကြီးလို့”

“ညည်း တတ်လို့လား”

“သိပ်တတ်၊ ရေးလောင်းတာများ ခက် ခက်လွန်းလို့”

“တော်စမ်းပါ မိပွင့်ရယ်”

လူကြီးက ရယ်လို့။

သင်း ကြည့်နေမှန်း သိသားပဲ။ သက်သက်ကို မျက်နှာမဲ့ပြီး ခွဲပြီးကို ပြောတာ။

“ကဲ....ကဲ....မပုရားတို့၊ ကြည့်လို့ပြီးပြီလား”

“ကြည့်ပြီးပြီဟဲ့၊ ယူဖို့ကျန်တာ....ကျန်တာ”

“ကြိုက်တာယူပြီး ကြက...ကြက”

“ကြိုက်တာ အကုန်ယူရမှာလား ဟင်”

“ယူ....ယူ....ခုကြီးကိုပါ ယူ”

ကိုထူးအဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆောက်သွားပြီမို့ ပွင့် ကျိတ်ချ တိုးတိုးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟယ်.... အဲဒါတော့ မယူပါဘူး၊ လူကြီးက နင့်ဖို့ထေး နင့်ဖို့”

“ကောင်မတွေ၊ ကဲ....ကဲ”

“အမယ်လေး....မိပွင့် လိုက်မဆိတ်နေနဲ့၊ နာတယ်ဟ၊ ဝါ အော်လိုက်မှာနော်”

“အော်....အော်....ကြိုက်သလို အော်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်”

“ဟောဒီမှာဗျို....ကိုထူးအဲ့ရေ”

“ဟင်....”

လူကြီး ပြန်လှည့်လာပြီ။

“မြင့်မိုရ်ရေ ပြန်လှည့်လာပြီဟေ့၊ ပြောလိုက်....ပြောလိုက်”

“အို....ဒုက္ခပဲ၊ တကယ် ပေါက်ကရပြောမယ့်ဟာတွေ”

“ဘာလဲ မြမြင့်မိုရ်”

“သစ်ခွတွေ ခူးပေးဦးနော်”

“ပိုင်ရှင်က ပေးလား”

ကြည့်စမ်း၊ ရိတယ်ပေါ့။

“ပေးတယ်....ပေးတယ်၊ တစ်ပင်ပဲ ချန်ခဲ့တဲ့၊ ကျန်တာ လုံး ယူတဲ့”

“ဘာပင်တဲ့လဲ”

“အချစ်....အချစ်သစ်ပင်”

“ခွေးစုတ်တွေ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ သွားကြကွား၊ အားလုံး သွားကြ”

“ဟား ဟား ဟား... မိပွင့်လေး မီးတွေပွင့်နေပြီဟေ့”

“အဟား... ဟား”

တပုန်းပုန်းနှင့် ကြိုက်သည့်ပန်းတွေပွားပြီး ထွက်သွားကြ၏။ သွားကြ။

သင်းတို့သွားအောင် စောင့်နေတာ။ သူများကို ရိုသေ လူကြီး သိမယ်။ ရေဘုံပိုင်ခေါင်းနှင့် ဆက်၍ တပ်ထားသော ပိုက်ခွေကြီးကို ပွင့် မျက်စိဆောက်သွား၏။

စောစောက ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ရေလောင်းရ၊ ပေး သင်ရနဲ့တဲ့။ ခက် ခက်လွန်းလို့။

ရေလောင်းတာများ ပွင့် လောင်းပြမယ်။

ရေဘုံပိုင် ခေါင်းကို ပွင့်လိုက်၏။ ရေတွေ ဒလဟောထွက် လာသည်။ ကဲ... ရေလောင်းပြမယ်။

ပိုက်ကြီးနှင့် သစ်ခွပင်တွေ သစ်ခွအိုးတွေကို ရေပိုက်ကြီး လျှောက်ဖျန်းလိုက်၏။

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... အမယ်လေး... ကုန်ပါပြီ... ကုန်ပါပြီ”

မာလီလေး တစ်အားပြေးလာ၏။ ပွင့်ဖူးဝေကို ကြည့်ကာ အော်တော့၏။

“အစ်ကိုထူး... အစ်ကိုထူး၊ ဧမာ... ဧမာ”

စုစုတို့နောက်လိုက်၍ ခြံအထိ ပို့ပေးပြီး ပြန်လှည့်လာ သော ကိုထူးအံ့တစ်ယောက် မာလီအော်သံကြောင့် တစ်အား ပြေးလာ၏။

ပွင့်ကိုကြည့်ပြီး တစ်အားအော်နေတာ ဘာဖြစ်တာလဲ။

“ဟာ... ပွင့်... ပွင့် ကုန်ပါပြီ... ကုန်ပါပြီ”

“ဘာတွေ ကုန်တာလဲ၊ ပွင့် ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေ တာလေ၊ စောစောကပဲ ပြောပြီးတော့”

“ဟာ... ပွင့် ပေး... ပေး”

ဘယ်နှယ် ပွင့် လက်ထဲက တစ်အား လာလုနေတာလဲ၊ စော စောကပဲ ရေမလောင်းတတ်ဘူးဆိုပြီး။

“ပွင့် ပေး”

“မပေးဘူး၊ ရေလောင်းတာ”

“စောစောကပဲ ဆေးတွေထည့်ထားတာ ပွင့်ရယ်၊ ဒီလို ရေတွေတစ်အားလောင်းလိုက်တော့ ဆေးတွေ ကုန်ရောပေ?”

“ဟင်....”

ပွင့် မျက်လုံးတွေပြူးသွား၏။

ဒါပေမယ့် ပွင့် ပဲ့လေ။ မှားမှန်းသိပေမယ့် အရှုံးမပေး ချင်ပေ။

“စောစောက ရေမလောင်းတတ်ဘူး ပြောတာကိုး၊ လောင်း မှာပဲ”

“မလောင်းပါနဲ့တော့”

“လောင်းမှာပဲ၊ လောင်းမှာပဲ”

ဆိုတဲ့ ချာတိတ်။

“ဒီလောက်တောင် လောင်းချင်ရင် အပင်ကိုမလောင်းနဲ့၊ လူကိုလောင်း....လူကိုလောင်း”

ကြည့်ပါလား၊ ရုပ်ကြီးက တကယ်မလောင်းဘူး ထင်ရ ထား မသိပေါင်။ ပွင့်ပဲ ရမလားလို့။

“ကဲ...လောင်းပြီ၊ လောင်းပြီ....”

သူ့ စကားဆုံးသည်နှင့် ခေပိုက်ကို သူ့ဘက်ကို လှည့်၍ ပက် လိုက်၏။

“ဟ...ပွင့် တကယ်ပက်....အား....အူး”

ခေါင်းတွေ့မျက်နှာတွေ ပါးစပ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး အားပါး ဘာ ပက်ပြီးမှ ခေပိုက်ကို ပစ်ချ၍ ပွင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေး တော့၏။

အခန်း (၁၁)

“အား.....ကျွတ်.....ကျွတ်”

ခါးနာလိုက်တာ။

မတ်တတ်လေးရပ်၍ ခါးကိုဆန့်လိုက်၏။

“ပျပ်”

အား.....အကြောအဆစ်တွေတောင် ဂျိုးဂျိုးပျပ်ပျပ် မြည်
ပြီ။

တကယ့် မေမေ။

ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိ။

အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ။ အရင်က ပွင့်ကို ဂရုတစိုက်ရှိတဲ့
ဘွားဘွားတောင် မေမေနဲ့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ ဘာတွေ
အလုပ်ရှုပ်နေမှန်းကို မသိ။

သည်နေလည်း ကြည့်။

အစောကြီးကတည်းက ပွင့်ကို လာနှိုးပြီး သူတို့ သွားစရာ
ရှိလို့တဲ့။

သွားပေါ့။

ပွင့် စောင်ကို ခေါင်းမြီးပြန်ပြန်ရင်း ပြန်အိပ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ကောင်မ...မိပွင့်”

“အမ်...မေမေ”

“နင့်ကို လာနှိုးနေတာ သိလား”

“သိပါတယ်၊ မေမေနဲ့ဘွားဘွားတို့ သွားစရာရှိလို့ သူတို့
တာ့မယ်လို့ လာပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အလိုတော်...ရှင်ကို သံတော်ဦးလာတင်တယ် မှတ်လို့တာ
ခိုင်းမလို့...ခိုင်းမလို့”

ဒုက္ခပါပဲ။

အလကားနေ ဟိန်းဟောက်နေတယ်။

ပွင့်ဖူးဝေ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထလိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ...ဒီနေ့ မိတူးလဲ မအားဘူး၊ ကြမ်းတွေ ပေါ်လစ်
အား လာတင်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ဟောဒီ ဆေးဘူးထဲက
အားတွေနဲ့ ထပ်တိုက်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒါ ညည်း ထပြီး စားသောက်
ရင် ဝိုင်းတိုက်ထား ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အင်း....

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ဟုတ်ကဲ့ရင်းမှ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အရာ....

လွယ်ပါလား။

ပေါ်လစ်အသစ်တင်ပြီး ကြမ်းကို ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင်
ရပ်တင်ထားတာက တစ်အိမ်လုံး အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်

အဲဒါကြီးကို ဒီဆေးတွေနဲ့ အပေါ်က ထပ်ပြီး တိုက်ရမယ်
သေပါပြီ။

“ငါပြောတာ မမေ့နဲ့နော်၊ ငါသွားပြီ”

ဒုက္ခ၊

မေမေတော့ သွားပြီ။

စောစောကအိပ်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်ကုန်၏။ ခိုင်းထားတာ မလုပ်လိုလည်း မဖြစ်။

ပွင့် စိတ်မပျက်တပါးနှင့်ထ၍ မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် ဗိုက်ဆာလာသည်။ အလုပ်ကလည်း မျက်စပစ်နေ၏။

“ဟူ့”

မီးဖိုချောင် ထမင်းစားခန်းထဲသွား၍ အုပ်ဆောင်းနှင့် အထားသော ထမင်းစားပွဲပေါ်က စားစရာများကို ကြည့်လိုက်၏။

ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နှင့် ကော်ဖီ။

ရိုတယ် စားရမှာပဲ။

ထောပတ်သုတ်ထားသော ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကိုယူ၍ နှင့် မျှောချလိုက်၏။

စိတ်ပျက်စရာကြီး။

ကြမ်းပေါ် ပေါ်လစ်တင်သည့်ဆေးဘူးကိုကြည့်၍ ငိုတောင် ငိုချင်သည်။ ဘာမှန်းကို မသိဘူး။ အပေါ်ထပ်စေ့ အောက်ထပ် ပါ ကြမ်းတိုက်ရမှာ သေစေပေါ့။

“ပွင့်”

“အမယ်လေး”

“လန့်သွားလား၊ ဆောရီး ချာတိတ်ရယ်”

“ဟင်း”

လူကြီး။

ဟောတော့... အနှေးထည်နဲ့ပါလား။ သူ့အခန်းထဲက ထွက် လာတာနဲ့ တူတယ်။

“ဘာငိုင်းနေတာလဲ၊ ဟတ်...ဟတ်ချိုး”

ဈေး....

သည်လူကြီး တကယ်နေမကောင်းနေပါလား။

သတိရပြီ။ မနေ့က ပွင့် ရေနဲ့ပက်ထားလို့ ဖြစ်မှာပဲ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဪ...သိပြီ၊ ကြမ်းတိုက်မလို့နဲ့တူတယ်၊ ဟတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုကြီး ဝိုင်းတိုက်ပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး”

“ပေးပါ၊ ကိုကြီး ဝိုင်းတိုက်ပေးပါမယ်”

“မပေးပါဘူးဆို”

“ချာတိတ်ရယ်၊ ကိုကြီးကို ဘာတွေ စိတ်ကောက်နေလဲ၊ ပြောပါဦး”

“အို...မကောက်ပါဘူး”

“ကောက်ပါတယ်”

“မကောက်ဘူးဆို”

သူ ထပ်မပြောတော့။ ပွင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရာ....

ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။

သူ့မျက်ဝန်းကို ပွင့် ရစ်မဆိုင်ရဲတော့။ ကြမ်းထိုက်ဖလှောင် ဘူးကိုယူ၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့အပြေးလေးသာ တက်လာတော့၏။

ခုန်လွန်းသောရင်ကို အသာဖိ၍ ပွင့် ကြမ်းစ, တိုက်ရသည်။ ဒါမှ ရင်ခုန်ပြေမှာ။

ပြီးတော့ မေမေလာရင် အဆူမခံရအောင်လေ။

ကြမ်းကို တိုက်ရင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော သူ့မျက်နှာကို မကျေနပ်ပေါင်။

သူ့မျက်နှာပေါ်လာတိုင်း သည်ရင်တွေက တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဘာလို့ ခုန်ရတာလဲလို့ ပွင့် ရည်းစားလည်း ထားဖူးခဲ့တာပဲ။

သည်လို တစ်ခါမှမဖြစ်ပေါင်။ အခုမှ....

အို....ရှုပ်တယ်။

ခုန်နေသော ရင်အစား ပွင့်ဖူးခဝ ကြမ်းကို တစ်အားဖိတိုက် က်တော့၏။

အားပါးပါး။

အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်။

အားလုံး ပြီးပြီ။

လူလည်း လေးဖက်မဲ ထောက်နိုင်တော့၏။

ထပင် မထနိုင်တော့။ မနည်း ကုန်း၍ ထရ၏။

မသက်သာပါ။ ခါးက ချည်နေအောင်နာ၏။

ထပင် မထနိုင်တော့။ ခါးလေးကို ဘယ်လှည့် ညာလှည့် လှည့်ရင်းမှ ဗိုက်က ဆာလာပြီကိုး။

မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပွင့်ဖူးဝေ ဝင်လိုက်၏။

“မတူး...မတူးရေ”

အရေးထဲ သည်မတူးကလည်း ဘယ် ဧရာမ နေ မှန်း မသိဘူး။

ရှုပ်တယ်။

ဗိုက်က မတရားဆာလှပြီ။

ကိုယ့်ဘာသာ စားစရာရွာလိုက်၏။

ဟိုဟာ...သည်ဟာ။

ဟွန်း...တစ်ခုမှ မကြိုက်။

တွေ့ပြီ။

ဒါပဲ ပြုတ်သောက်မယ်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

ဘယ်သူ လက်ခုပ်တီးတာလဲ။

“ဟင်...”

စိမ်းလဲ...လဲ။

တစ်ဖက်ခြံကနေ လက်ခုပ်တီးလို့။

နှစ်ယောက်သား ရယ် မော နေ လိုက် တား ကြည့်လို့ကို ရဘူး။

ပွင့် စိတ်တွေ တစ်အားတိုလာ၏။ အနီး၌ရှိသော အိုးလွတ် ယူ၍ နံရံကို ပစ်ခေါက်လိုက်၏။

“ဂဲလုံ...ဂွမ်...ဂွမ်”

ဖြစ်နေလိုက်တာ။

မီးဖိုဘက် ပြန်လှည့်လာမှ ကြာဆံထုပ်ကို သတိပြန်ရ သာ၏။

အလို...ရေတွေ အထည့်များ၍ ရေနှေးဆူသောကြောင့် ရေနှေးတွေ လျှံကျကုန်ပြီ။

ပွင့်က ကမန်းကတန်းပြေး၍ အိုးအဖုံးပွင့်လိုက်၏။

“အမယ်လေး...အား”

“ဝမ်း...ဝမ်း”

“အား”

သွားပြီ။

ရေခန်းတွေလျှံပြီး လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ် ရေကျသောကြောင့် ဝိုင်ယာကြိုးများက အိုးကို ဓာတ်လိုက်စေတော့သည်။

ဒါကို ပွင့် မသိ။

ဒေါသနှင့် အဖုံးကို ပွင့်လိုက်သောကြောင့် ပွင့် လက် ဓာတ်လိုက်သွားသဖြင့် ဧကြောက်အား လန့်အားနှင့် အိုးကို ဆွဲချလိုက်မိသဖြင့် ပွင့် လက်ပါ ပူသွားပြန်သလို အိုးပါ မီး ပေါ်မှ မှောက်ကျပြန်သဖြင့် ရေခန်းပူတွေ ခြေထောက် ကုန်၏။

အလိုလို ငိုချင်နေသော ပွင့်တစ်ယောက် အော်ငိုလိုက် တော့၏။

“ပွင့် ပွင့် ကလေး...ကလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်...ရေခန်းတွေ၊ ကလေး ရေခန်းပူလောင်တာလား”

လူဆိုတာမျိုးက မေးမည်သူရှိမှ ပိုငိုချင်၏။

ပွင့် ပို၍ ငိုလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ကလေးရယ်၊ ဘယ်နေရာ ရေခန်းပူလောင် ညားလဲ၊ ထ ထ”

ပွင့်ဖူးဝေ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို မပြီး ဝေ့၍ ထူ၏။

“ဖယ်...မထိနဲ့”

“ကလေး”

သူ့ကို အတင်းတွန်း၍ ပွင့် ထလိုက်၏။

“အား”

ရေခန်းစက်စဉ်ထားသော ခြေထောက်က ရေခန်းတွေကို နှင်းမိမိလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ရှောင်လိုက်သလိုဖြစ်သွား၍ လူပါ ငိုလဲသွား၏။

“ကလေး ချာတိတ်”

“အို”

နောက်မှ ဆီးပွေ့လိုက်သော သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲကို ပွင့်တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်ဝင်သွား၏။

ခဏလေးဆို ခဏလေး နှစ်ဦးသား မှင်တက်မိသွား၏။

“လွတ်....လွတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း၊ မလွတ်ချင်တော့ဘူး ကလေးရယ်”

“အို....လွတ်ပါဆို”

“ကိုကို လိမ်မနေချင်တော့ဘူး ကလေးရယ်၊ ကလေးကိုကို သိပ်ချစ်နေပြီ၊ ကိုကို့ ရင်ခွင်ထဲက ထွက်မသွားပါနဲ့တော့နော်”

“ဘာ ကိုကိုလဲ၊ သွား....သွား၊ ဖယ်ဆို”

ရုန်း၏။

ဖယ်၏။

သို့သော် အားအင်မပါမှန်း ကိုထူးအံ့ သိ၏။

“ကိုကို့ကို မချစ်ဘူးလား ကလေးရယ်”

“မချစ်ဘူး”

“ကိုကိုက သိပ်ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်”

“သွား....လူလိမ်”

ပွင့် တကယ့်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ချိန်

“ပွင့်”

“မခေါ်နဲ့”

“ပွင့်ကို ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“ရှင် လူလိမ်ပဲ၊ ပွင့်ဘဝကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သိမ်ဖို့ညာဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ဘာပြောတယ် ပွင့်၊ ကိုကိုက လူလိမ် ဟုတ်လား၊ ပွင့်ရဲ့ ဘက်အာကာနဲ့ တူတယ်ထင်လို့လား၊ ပြောစမ်းပါ၊ အင်းလေ၊ ငါ့လေးမှ ကိုကို့ကို မသိတာ၊ ကိုကိုက အရင်ကတည်းက ပွင့်နဲ့ သိတယ်၊ အဲဒီကတည်းက ချစ်ခဲ့တယ်၊ ပွင့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာလဲ သိတယ်”

“ဟင်....သိတယ်”

“ပွင့် ချစ်သူဟာ သစ္စာရှိတယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းတယ်၊ ပွင့်ဘဝအတွက် အားကိုး ထိုက်စရာဆိုရင်တော့ ကိုကို့ တံဆိပ်ရဲခဲပြီး ပွင့်ကို အဆုံးရှုံးခံမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပွင့် ချစ်သူဆိုတာ ထက်အာကာမှန်း သိတဲ့အချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ကို ပြန်လုရလုရ၊ တထူးသည့်ဖြစ်ဖြစ် မတထူး

သည်ဖြစ်ဖြစ် ရအောင် ကိုယ့်ရပ်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်”

“ထက်အာကာကို သံ...”

“အဟင်း...သိလို့ပေါ့ ပွင့်ရယ်၊ အခုတော့ ထက်အာကာ ဟာ ပွင့်နဲ့ မထိုက်စာနဲ့လို့ ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ကိုကို ပွင့်ကို ချစ်တာ သိုဝှက်မထားနိုင်လို့ ပွင့်ပြောရတာပါပဲ၊ ကိုကို့ကို ချစ်သလား ပွင့်”

“မချစ်ဘူး”

“ပွင့်ရယ်...”

“ရှင်လဲ လူလိမ်ဟုတ်လား”

“ကိုကိုက လူလိမ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် မမလဲနဲ့ ကြိုက်ပြီး...”

“ဟိုး...ဟိုး...မလဲ ကြားသွားပါ့မယ်”

“ကြားတော့ ပိုတောင် ကောင်းသွားတယ်၊ ဒါမှ ရှင် သစ္စာမရှိတာတွေ သိသွားအောင်”

“မှားမယ် ပွင့်၊ မှားမယ်”

“မမှားဘူး၊ ပွင့်ကိုလဲ လာလိမ်တယ်၊ ရှင်ရည်းစား မလဲ ကို သစ္စာဖောက်ပြီး...”

“မှားမယ် ပွင့်ရယ်၊ ကိုကို ပြောပါရစေဦး”

“ပွင့် နားမထောင်ချင်ဘူး၊ မပြောနဲ့”

“ချာတိတ်”

အသံမာမာနှင့်မို့ ပွင့် မေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကို ပြောတာ နားမထောင်ရင် ကိုကို အတင်းဖက်နမ်း ခာပဲ”

“အို...”

ရုပ်ကြီးက

ပွင့် ခြေတစ်လှမ်းပင် နောက်ဆုတ်သွား၏။

“ဒီတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေနော်”

“ပြော ပြော၊ လိမ်တာတွေ ပြော”

ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ပြောနေသော ပွင့်ပုံစံကို တကယ် ယုံချင်၏။ ရယ်လို့ မဖြစ်။

ရယ်လိုက်လျှင် သည့်ထက် ဆိုးနွဲ့သွားလျှင် ခက်ရချည်ခဲ့။

“မလဲဟာ ကိုကို့ရည်းစားမဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း”

“မယုံဘူး”

“ဟိုး...ပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလေ၊ ခဏလေး၊ ခဏလေး၊ မလဲ ရည်းစားကလဲ ကိုကို့သူငယ်ချင်း”

“ဟင်...”

ပွင့် မျက်ပုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။

“အခု မလဲ ရည်းစားက နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင် သွားတယ်။ ကိုကိုနဲ့ မလဲ ရင်းနှီးတာ ဒါပဲ”

အားနာလိုက်တာ ပွင့် ခေါင်းလေး ငုံ့သွား၏။

“ပွင့်ကို ကိုကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ကိုကို ဘဝအကြောင်း ကိုလဲ ပွင့်ကို အမှန်အတိုင်း ကိုကို ဝန်ခံမှာပါ။ တစ်ချိန်က အုတ်ဘယ် ပွင့်၊ တက္ကသိုလ် ဖောက်စ မနူးမနပ်ဘဝတုန်းက ကိုကို မှာလဲ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးပါတယ်”

ပွင့် ခေါင်းထောင်သွား၏။

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

သူ ဝမ်းနည်းနေသလား။ အတိတ်ကို သတိရပြီး ကြေကွဲ နေသလားလို့ ပွင့် သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လေး ကြည့်လိုက် သည်။

သူ့မျက်လုံးက ရွန်းရွန်းလက်လက်နှင့် ပွင့်ကို စိုက်ကြည့် နေ၏။

“အဲဒီချစ်သူဟာ တကယ်တော့ ကိုကို ကို အပျော်ချစ်ပဲ ချစ် တာလေ။ ရည်းစား သောက်သောက်လဲ တွဲ၊ ဖြစ်ချင်ဆုတ် ပါတီတွေတက်၊ ယောက်ျားတကာနဲ့ ရှုပ်၊ နောက်ဆုံးသော သူ့ တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ အကျင့်တွေကို လုံးဝမကြိုက်တာနဲ့ ထိခိုက် ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်လို့လဲ သူ ဝမ်းမနည်းသလို ကိုကိုလဲ မကြေ

ကဲ့ဘူးလေ။ တစ်စတစ်စနဲ့ ကိုကို သိခဲ့တာ ကိုကို သူ့ကို ချစ်တဲ့ အချစ်ဆိုတာက တကယ် စစ်မှန်တဲ့ အချစ်မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ အလှ သူ့ညှုတ်ကွင်းမှာ ဝင်မိတဲ့အဖြစ်ဆိုတာ သိတော့ သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတာတောင် နှမြောမိတယ်။ ကိုကို ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူဆို တာ ဘယ်သူလဲ သိလား”

မေးပုံက ဆရာကြီး ကျနေတယ်။

“မသိဘူး”

“မသိရင် မှတ်ထားလေ။ ထက်အာကာရဲ့အစ်မ သယ်လ်မာ အာကာပါပဲ”

“ဟင်”

“သယ်လ်မာ မောင် ထက်အာကာနဲ့ ပွင့် ချစ်သူဖြစ်မုန်း သိ တော့ ရင်ထဲမှာ သိပ်စိုးရိမ်မိတယ်။ ပွင့်က ကလေးဆန်တယ်။ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

“တော်ပါ။ သယ်လ်မာကို စိတ်နာတိုင်း”

“မဟုတ်ဘူးပွင့်။ ကိုကိုက ယောက်ျားပါ။ ဘယ်သူ ကြောင့် ဘယ်ဝါလိုဆိုတာ လုံးဝ အဲဒီစိတ်ဓာတ် မရှိဘူး။ တကယ်လို့ သက်အာကာဟာ လူတော်လူကောင်းဆို ကိုကို ထက်အာကာ သက်ထဲမှာ ပွင့်ကို ထားခဲ့မယ်ဆိုတာ ယုံပါ”

ပွင့် သက်သက်မခံချင်လို့ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ထက်အာကာအကြောင်း ပွင့်လည်း သိခဲ့ပြီပဲ။

“အခုတော့ ထက်အာကာ လက်ထဲမှာ ထားခဲ့ရအောင် ထက်အာကာဟာ ရှေ့တော်လူကောင်း၊ ပွင့်အတွက် ခင်ပွန်း၊ ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မယ်မှန်း မသိလို့ ပွင့်ကို ကိုကို ချစ်လှဆိုးကြီးအဖြစ် လုယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ချိန်မှာပဲ ပွင့်နဲ့ ထက် အာကာ လမ်းခွဲလိုက်ပြီမှန်းသိလို့ ကိုကို သိပ်ဝမ်းသာခဲ့ပါတယ်။ ဒါအမှန်ပဲ ပွင့်၊ ကိုကို ပွင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ မစွန့် လွှတ်နိုင်ဘူး၊ သိပ်ချစ်တယ် ပွင့်ရယ်”

ရှက်တာပေါ့။

ပွင့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရှမ်းရွှန်းဝေဝေ ခပြောနေတာကြီး။

ပွင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီး ငုံ့ထား၏။

“ဟယ်...မမပွင့်၊ အိုးကြီးမှောက်လို့၊ အစ်ကိုထူးအံ့ကော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ”

ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် မတူး ဝင်လာပြီး ပွင့်တို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရုံ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေဟန်နှင့် မေးတော့၏။

ဟုတ်ပါရဲ့။

အိုးက မှောက်လို့။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရေတွေ စိုရွှဲနေသည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုကြီးကလည်း ပွင့်လျက်။

“ငါ...ငါ ခိုက်ဆာလို့၊ အိုး...အိုးမှောက်လို့”

မတူး မျက်စိလည်သွား၏။

ဘာတွေလဲ။

ကိုထူးအံ့ သဘောပေါက်သွား၏။

“မတူး ဘာလုပ်စရာရှိလဲ၊ လုပ်...လုပ်၊ နင့်မမက ခိုက်ဆာ လို့ ကြာဆံ့ထုပ် ပြုတ်စားမလို့၊ ရေနှေးအိုးမှောက်သွားလို့ အခု အစ်ကိုထူးအံ့ လုပ်ပေးမလို့”

“ဟုတ်လား၊ အပူလောင်သွားလား၊ မတူး လုပ်ပေးမယ် မမပွင့်...ထိုင်လေ”

“ရပါဘယ်၊ နင် လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်၊ ငါလုပ်ပေးလိုက် ပါ့မယ်”

“အစ်ကိုထူးအံ့ လုပ်တတ်လို့လား”

“လုပ်တတ်ပါတယ်ဟ”

“ခါဖြင့် အတော်ပဲ၊ မတူး မီးသွေးအိတ် သွားဝယ်တာ၊ သွားသယ်ခိုင်းဦးမယ်”

“သွား...သွား”

လူလည်ကြီး။

“ထိုင်နေနေနော်၊ ကြာဆံ့ပြုတ် စားမယ်လား”

ပွင့်ဖူးဝေ မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်၏။ မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ များ။

“ဟေ့...ချစ်လေး”
“အို...ဘယ်သူက ချစ်လို့လဲ”
“ဒါဖြင့်...ဒါဖြင့် ကိုကို...”
“ပွင့် ကြာဆံစားမလို့ဆို”
“ကိုကို ချက်ကျွေးမယ်လေ”
“မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့”

“လုပ်ဘတ်ထယ် ကလေးရဲ့၊ ထမင်းဟင်းတောင် ချက်တတ်
တယ်”

“တကယ်”
“တကယ်ပါ”

ပွင့် ရှက်တောင်သွား၏။

သူ ပြောပြောဆိုဆို မှောက်ကျသွားသော အိုးလေးကို ယူ၍
ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနှေးလောင်းထည့်ကာ လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ် ထင်
လိုက်၏။ ပွင့် ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရေနှေး ထည့်ထားသည်ဆိုတော့ ခဏလေးနှင့် ရေနှေးထ
ဆူသွား၏။ အထုပ်ထဲမှ ကြာဆံများကို ဖောက်ထည့်၊ အထုပ်
တွေ့ပါ ဖောက်ထည့်ပြီး ခဏလေးအကြာတွင် ဇောက်ပန်းထန်
လုံးကြီးထဲ သွန်ထည့်၍ ဇွန်းတပ်ကာ ပွင့်ရွှေ ချပေး၏။

“စားပါခင်ဗျာ”

“တကယ်လုပ်တတ်တယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”
“ပွင့်...ပွင့်က ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး”
“ကိုကို ချက်ကျွေးမှာပေါ့”
“ဘယ်သူက ချက်ခိုင်းလို့လဲ”
“ချစ်က”
“သွားပါ၊ ဘယ်က ချစ်တယ်မပြောဘဲနဲ့”
“ဟာကွာ...ပွင့်ထု”

ထိုစဉ်...

“မမပွင့်ခေ...ရပြီလား၊ မရရင် မတူး ချက်ပေးမယ်”

အာကျယ်အာကျယ်နှင့် မတူး ပြန်ဝင်လာသဖြင့် ပွင့်နား
သူ ခွာ၍ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြု၏။

ကောင်းတယ်။

သူ ခြေလှမ်းပြင်၍ အပြင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ရတော့သည်။

မတူး ဝင်လာပြီကိုး။

ဒါတောင် ပွင့်နားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောသွားသေးရဲ့။

“ချစ်လား ပွင့်၊ စဉ်းစားပါဦး ချစ်လေးရယ်နော်”တဲ့။

အခန်း (၁၂)

“စဉ်းစားပါ မြေးလေးရယ်”

“ဟင်...တွားဘွား...တွားဘွား”

“လူကြီးတွေက သင့်တော်လို့ စီစဉ်တာပဲ ပွင့်ရယ်”

“ပွင့်...ပွင့် ဘာမှမှ မသိတာ”

“အခု သိရပြီပဲ”

“အို...ပွင့်ပွင့်မှ မသိဘဲ၊ တွားဘွားတို့ စီစဉ်တာ”

“တော်စမ်း မိပွင့်”

မေမေအသံက ပွင့်ဖူးဝေနားထဲကို သံရည်ပူလောင်းချသလို
တေးလိုက်ရ၏။

“ငါတို့ လူကြီးမိဘတွေ စီစဉ်တာ ညည်းကို ပြောရမယ်
ဇနီးလား”

“ပွင့် သဘောကိုတော့ မေးသင့်ပါတယ် မေးမရယ်”

“ဟုတ်လား၊ နင့်သဘောကို မိဘလူကြီးတွေက မေးသင့်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဒါက...ဒါက”

“ဒီမှာ အိမ်ပင်အိမ်လုံး ဆေးသုတ်ပြုပြင် အခန်းတွေပြင်နဲ့ သေသေချာချာ ကျကျနန လုပ်ထားတာ မြင်လား၊ သမီးက အိမ်ထောင်ပြုပေးမယ့် သားဘက်က ကိုယ်နဲ့အတူ လာနေမယ့်သူ ဆိုတော့ မေမေတို့မှာ သမီးနဲ့လဲ မခွဲရဘူးဆိုပြီး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်ကို မေမေ မေးသင့်ပါတယ်”

“မမေးနိုင်ဘူး ဆိုရင်ကော”

မေမေ မေးပုံကြီးက အထက်စီးဆန်လျက်။

ဘွားဘွားကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်၏။ ဘွားဘွားက မသိချင်ပေယျာန် ဆောင်နေသည်။

ဖေဖေ့ကိုတော့ အားကိုးလို့မရ။ ဖေဖေ စောစောကတည်းက ထွက်သွား၏။

“ဒါ ပွင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက်ပါ မေမေရယ်၊ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ အခုတော့ မေမေတို့က ပွင့်ကို တုတ်တုတ်ပြီးသား၊ ဒီလူနဲ့ ယူရမယ်ဆိုတော့ ပွင့် ဘာစဉ်းစားလို့လဲ၊ တကယ်ဆို...”

“တော်...မိပွင့်၊ ညည်းသဘောကို ငါတို့က မေး ပြီး မှ ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ စိစဉ်ရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မေမေ စိတ်ဆိုးမှ ဆိုးရော၊ ပွင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟာဟ...တော်လှချည်လား၊ ဒါဖြင့် ညည်း ရည်းစားတားတာ့ ငါတို့ကို ပြောပြလား”

“ဟင်”

မေမေ တယ်သိပါလား။

ပွင့် လန့်ဖျပ်ခတောင်သွား၏။

ဒါကြောင့် ဘွားဘွားက မတုန်မလှုပ်။ မေမေက တင်းမာနုတာကိုး။

“ထက်အာကာဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်တုန်းက ညည်းက သိပ်ပဲ၊ ငါ့ကို တိုင်ပင်သလား”

ပွင့် ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“ဘယ်သူပြောသလဲလို့တော့ ကုန်းတိုက်တာ ဘယ်သူလဲ ဘာတောင်တောင်အိအိမတေးနဲ့နော်၊ ငါ ညည်း ရုပ်ပျက် ပျက် အိပ်ရာထဲ ခွေနေလို့ စုစုဆီသွားပြီး မေးခဲ့တာပဲ”

ရော။

ပွင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မေမေလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ မသိဘူး ခဲ့၏။ မေမေ့ မေတ္တာ စေတနာကို ပွင့် အထင်မှားခဲ့မိတာပဲ။

“ဒီတော့ ငါ့သမီး အိပ်ရာထဲတောင်ခွေနေရတာ ဘယ်လို လူမျိုးများလဲလို့ စုံစမ်းတော့ ဘာသိခဲ့သလဲ သိလား”

ပွင့် ခေါင်းခါလိုက်၏။

ပွင့် တကယ်မှ မသိတာ။

“ပိုက်ဆံချမ်းသာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်မှ အကျင့်မခံကောင်းဘူး။ သူတစ်ပါးမိသားစုကို စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သိက္ခာချတာလဲမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီးနဲ့ ပတ်သက်ရမယ့်လူဆိုတော့ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ စုံစမ်းခဲ့ တာပဲ။ သူ့အဖေ ဦးအာကာမှာ တရားဝင် မိန်းမတစ်ယောက် တည်း ရှိပေမယ့် တရားမဝင် မိန်းမတွေအများကြီး ယောက်ျား အဖို့ မဆန်းပါဘူး။ မေမေရယ် ဆိုရင် ထား။ သူ့အဖေ ဝေဒါမော်လီ အကြောင်း ပြောမယ်”

တယ်ဟုတ်ပါသား။

ထက်အာဏာ၏ မိဘနာမည်များကို ပွင့်ဖူးဝေပင် မသိ ခဲ့ပေ။

“ဝေဒါမော်လီဟာ နေ့စဉ်ပဲခိုက်၊ ဂျင်ဝိုင်းထိုင်ပြီး ယောက်ျား တွေ ထည်လဲနဲ့ ဖောက်ပြားတဲ့ မိန်းမ တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေ အသိုက်အဝန်းက ဒါ ခေတ်မီတာတဲ့လေ။ သူ့သားအဖကြီး ထွန်းထက်အာကာ ဆိုတာကလဲ မိန်းမရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝေဒါမော်လီဟာ မရွှေ့ဘူးလို့ နာမည်ကြီးနေတယ်။ ဒါတွေ ညည်း

သိလား။ သူ့အစ်မ သယ်လ်မာအာကာကလဲ လက်ရှိယောက်ျား နဲ့ ကွဲပြီး အခု အဟင်း...ဟင်း... ထက်အာကာနဲ့ တွဲနေတဲ့ သူ့ဖခင် အဖေ အမေရိုက်ကန်မှာနေတဲ့ မုဆိုးဖို ထရီတော့ အဖေနဲ့ သူ့ကြတော့မလို့တဲ့လေ”

“ဘုရား...ဘုရား”

ဘယ်လိုကြီးတွေလဲ။

“သူ့ထက်အဖေ အိမ်အာကာဆိုတာကလဲ ယောက်ျားမယူ သေးတာ ဆိုတဲ့ နာမည်သာရှိတယ်။ ယောက်ျားနောက် လိုက် ပြီးဖူးပြီးသား တဲ့၊ ညည်း ဒါတွေ သိလား”

ပွင့် တကယ်မသိ။

“နောက် ညည်း သိပ်ချစ်နေတဲ့ ထက်အာကာကော သူ့ဖခင်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း တစ်ခန်းတည်း အတူနေတယ်ဆိုရင် ကာ...”

“ဟင်...”

“မေမေ ဘယ်လိုသိတာလဲ မေမေ”

“သူများကို အပုပ်ချတာမဟုတ်ဘူး သမီး။ သမီးနဲ့ပတ်သက် ပြီးဆိုတော့ မေမေ စုံစမ်းရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အဲဒီလို ကံတွေရှိတဲ့ မိသားစုထဲကို မေမေသမီးကို မေမေ မထည့် ဘူး”

“ပွင့်...ပွင့်...ထက်အာဏာနဲ့...”

“ပြတ်သွားပြီဆိုတာလဲ မေမေ သိတယ်၊ ဒီအတွက် မေမေ ရင်အေးရတာပေါ့၊ ငွေဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ၊ စည်းစိမ် ဘယ်လောက်ပြည့်စုံ ပြည့်စုံ၊ အကျင့်စာရိတ္တချမ်းမတူတဲ့၊ စရိုက် မတူတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူရင် ဘယ်လောက်ခက် ခက်မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပွင့်၊ ညည်း ခူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေရမယ် သိရဲ့လား၊ ဘယ်မိန်းမမဆို ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ် ယောက်ျား နောက်မိန်းမ ယူတာမပြောနဲ့၊ နောက်မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်တောင် ခံစားရခက်တယ်ဆိုတာ ညည်း ရည်းစားတောင်ထားတတ်မှ နားလည်ရောပေါ့”

“ပွင့် နားလည်ပါတယ် မေမေ”

“အေးလေ၊ ညည်း အခုလို နားလည်မှုတော့ မေမေ့ စိမ့်တာ...”

“ပွင့်...ပွင့်”

“တော်တော့ မိပွင့်၊ မိဘမသိဘဲ ရည်းစားထားတယ်၊ အဲဒါ မိဘကလဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် စေ့စပ်တယ်၊ လက်ထပ်ရ တောင် သတ်မှတ်ပြီးပြီ၊ ငါတို့အရှက်တော့ မခွဲနဲ့အေ”

ပွင့် မျက်ရည်ကျချင်လာ၏။

“ဟုတ်တယ် မြေးလေး၊ ဘွားဘွား စိတ်ကြိုက်ကိုရွေးတာ ထာပဲ၊ ရုပ်ရည်က ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ပီသတာပဲ”

ဘင်း...ပြီးတော့ အဆင့်အတန်းက မသေးပါဘူး၊ သိပ်ချမ်းသာ တဲ့ မိသားစုက မွေးထားတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ အင်ဂျင် နီယာ အောင်ပြီး သင်္ဘောလိုက်နေတာပဲ”

“သင်္ဘောလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးနဲ့နော်၊ ချို(ဖ်) အင်ဂျင်နီယာ (Chief Engineer) နော်၊ ခုလိုခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုခေတ်စားတာပေါ့အေ၊ ပြီးတော့လဲ ငါတို့က ငါ့လမ်း ဘာယူလှည့်ပါ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့သားက အိမ်ကို လာဖူးလို့ ညည်းကို တွေ့သွားပြီး မေတ္တာရှိလို့ မိဘများကို စတောင်းရမ်းခိုင်းတာဆိုတော့ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိ ဂုဏ်ရှိ သလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒါကို ညည်း ဘာငြင်းစရာရှိလဲ”

“ပွင့်...ပွင့်”

“ထပ်မပြောနဲ့တော့ ပွင့်ရယ်၊ မေမေတို့ ရွာထားတဲ့လူက ညည်းဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အဆင်အပြေဆုံး ဘဝတစ်လျှောက် သားကိုးရမယ့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ အိမ်ဦးနတ် ခိုဆိုတဲ့ ခင်ပွန်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကြည့်ညှိထိုက် အောင်၊ အားကိုးထိုက်အောင် အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးကို ရွှေ ဆောင်နိုင်မယ့် ယောက်ျားဖြစ်ဖို့ပဲ လိုတယ် မိပွင့်၊ ဒီလိုမှမဟုတ် ခင်၊ သူ့ကိုမှ အားမကိုးရရင်တော့ အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် ထားပြီး သာလုပ်ရမလဲ”

မေမေ စကားတွေက ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသား။ ပွင့် ဘာတစ် နှိုးမှ ငြင်းခွင့်ရှိတော့မည် မထင်။

သို့သော်....

“ပွင့် ပွင့်လေ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမှမရှိတာ မေမေရယ်၊ ပွင့် ကြီးစားပါရစေဦး”

“ဒါများ ပွင့်ရယ်၊ မေမေတို့နဲ့အတူနေရမှာပဲဥစ္စာ၊ တဖြည်းဖြည်း သင်ပေးမှာပေါ့၊ ချက်တာ ပြုတ်တာများ လွယ်လွန်းလို့ ပါကွယ်”

“လိမ္မာတေး နော် မြေးလေး၊ မြေးလေး အနိမ့်ခံရတယ် ဆိုတာ ဘွားဘွား ကြားပြီးသား”

ဘွားကို စုစု အားလုံး ပြောပြီးပြီထင်ပါရဲ့။

“ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်တွေမြင့်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ပိုက်ဆံဆိုတာများက တယ်တန်ခိုးကြီး တာကွယ်၊ ဘွားတို့ မိဘ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက အဆင့် ဆင့် ဆိုဆုံးမခဲ့တာပဲ၊ ပိုက်ဆံကို ကိုယ်က ရိုသေမှ သူက ကိုယ်ကို ပြန်ရိုသေသတဲ့၊ ကိုယ်က သူ့ကို မရိုသေဘဲ ပေါ့ပေါ့လေးဘဲ လိုက်၊ သူကလဲ ခုန်ပျံပြီး ပြေးထွက်ကြမှာပဲတဲ့၊ အဲဒီစကားက သိပ်ကိုမှန်တာ၊ ပိုက်ဆံကို ရိုသေသေဆုံးသင့်တာသုံးရင် တန်ဖိုး ရှိတာပေါ့၊ အယ်....အကြားအဝါတွေဖက်ပြီး မြန်းကြည့်စမ်း သင်းကလဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးကို ထွက်သွားပါလိမ့်မယ်”

စကားကို တစ်ခွန်းချင်းပြောရင်းမှ ပွင့်ကို ဘွားဘွား ကြည့် နေသဖြင့် ပွင့် ခေါင်းငုံ့သွား၏။

ဘွားဘွားနှင့် မေမေစကားတွေ ပွင့် နားထဲမှာ ဝဲလည်နေ ပြီ။ ချို(ဖိ)အင်ဂျင်နီယာတဲ့။ အင်ဂျင်နီယာ သွဲ့ရ သိပ်ချမ်းသာ တဲ့သူဆိုပဲ။ သည်အရည်အချင်းတွေဟာ ထက်အာကာ ပြောခဲ့ သော စကားတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်သော အရည်အချင်းတွေ ဖြစ်၏။

ထက်အာကာပြောသော သူလိုလူမျိုးထက်သာတာ မပြော နိုင် တန်းတူအောင် ရအောင် ယူနိုင်ရဲ့လားဆိုသည့် စကားသံ တွေက ပွင့် နားထဲ ပြေးလာ၍ ရင်ကို ပြင်းထန်သော အဟုန် နှင့် ဆောင့်ကြ၏။

ပွင့် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ဘွားဘွားတို့ ပေးစားတဲ့ သူနဲ့ယူရင် ထက်အာကာကို ပွင့် ကျော်ဖြတ်နိုင်မှာပေါ့။

ဒါပေမယ့်....

တကယ်တမ်း ခွဲကြရတော့မယ်ဆိုတော့ ပွင့် ရင်တွေ မတည် မိတော့။ လှုပ်ရှားကုန်ကြ၏။ ပွင့် သူ့ကို မခွဲနိုင်ပါလား။

သူ သူဆိုတာ ထက်အာကာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒါဆိုလျှင် သူသည် ပွင့်ရင်ထဲကို အ ပိုင်စိုး ယူ စ ပြု ထော သူးအံ့ကျော်ဆိုတာ ပွင့် မငြင်းနိုင်တော့။

၃၀၀ နှစ် မသက်ခွန်

“ဟော.....အန်တီသက်တို့ ထိုင်နေကြတာကိုး”

“အေးကွယ်၊ ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား၊ ရက်စတော့ရင့် တစ်ခုခု ရောက်
သွားတာနဲ့ စားစရာတွေ ဝယ်လာသေးတယ်၊ အဲဒါ မဘူးကို
ပြင်ခိုင်းထားတယ်၊ ဘွားဘွားတို့ စားရအောင်”

“အေးဟဲ့၊ မောင်ထူးအံ့ပြောမှ ရင်ထဲတောင် ဆာတာတာ
နဲ့၊ မသက်ဇေ”

“ဒါဖြင့် မေမေထလေ၊ ဘွားစားရအောင်”

“အေး အေး”

ဘွားဘွားကိုယ် ဝတုတ်တုတ်ကြီးက တလုပ်လုပ်နှင့် ထွက်
သွားသလို မေမေပါ လိုက်သွား၏။

“ပွင့်”

ခေါင်းမော့မကြည့်ပါ။

ပွင့် ထိုင်နေသော ခုံဘေးမှာ သူ့ လာကပ်ထိုင်၏။

“ကလေးအတွက် ကလေးအကြိုက် ကဏန်း လက်မကြော်
ဝယ်လာတယ်၊ ထ.....သွားစားခိုလေ”

“.... ....”

“ပွင့်”

“.... ....”

“ဟင်.....ကလေး ငိုနေတယ်၊ ကလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြော
ပါဦး ကလေးရယ်၊ ကိုကို ရင်ထိထဲလွန်းလို့”

ပွင့် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချိန်ဝယ် ပွင့် မျက်ရည်တွေ ပို၍
လျှံကျလာတော့၏။

“ကလေး ဘွားဆူလို့လား”

ပွင့် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“အန်တီသက်ဆူလို့လား”

ပွင့် ခေါင်းထပ်ခါသည်။

ထူးအံ့ တကယ်ကို ပျာယာခတ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပွင့်၊ ဟင်”

ပွင့် ပြောချင်၏။ ပြောမထွက်ပါလား။

“ပွင့်”

“ဟင်”

“ကိုကိုကို ချစ်လား ဟင်”

ပွင့် ဘာပြောရမလဲ၊ အခုအချိန်မှာ ပြောလိုကော ဘာ
ထန်ဖို့ ရှိပါ့မလား။ သူ့ကို ဝေဒနာပေးခဲ့တယ် ဖြစ်မလား
ပါဘဲ။

“ပွင့်ဇေ ပွင့်၊ လာလေ”

ပွင့် မျက်ရည် ကပျာကယာ သုတ်လိုက်၏။ သူ့ကို ကြေကြေ
ကွဲကွဲ တစ်ချက်ကြည့်ရင်းမှ ပွင့် မျက်နှာလွဲ၍ ထလိုက်၏။

“မောင်ထူးအံ့ဆရာ လာလေ”

“လာပြီ အနီတီသက်”

“လာကြ လာကြ”

ပွင့် နောက်ပါးက သူ ကပ်ပါလာမှန်း ပွင့် သိ၏။

ဘွားဘွားနှင့် မေမေတို့ ထိုင်စားနေကြသော ဖော်မိကာ
အုပ် ထမင်းစားပွဲကြီးပေါ်သို့ ပွင့် ကြည့်လိုက်၏။

ပွင့် အကြိုက်ချည်းပါပဲလားကွယ်။

ပုစွန်ကောင်လုံးကြော်၊ ကဏန်းလက်မကြော်၊ ကော်ပြန်
လိပ် သေးသေးလေးတွေ ကြော်ထားသည့် ကော်ပြန်ကြော်၊
ပြိုတော့ မြူစွမ်းကို ခေါက်ဆွဲကြော်လို ကြော်ထားသည့် မြူစွမ်း
ကြော်။

“ထိုင်.....သမီးနဲ့ မောင်ထူးအံ့”

မေမေ ထိုးပေးသော ပန်းကန်ထဲသို့ ပွင့် ဘာမှ မထည့်နိုင်
ပိုင်၍ ကြည့်နေလိုက်၏။ ဆက်ဆို ကိုထူးအံ့သက်ထဲ ပွင့် ပန်း
ခန်းလေး ချောက်သွား၏။

တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထည့်၍ ပွင့်ရွှေ ပြန်ချ၏။

“အမယ်လေး.....မိပွင့်ရယ်၊ စားမယ့်အရေးကလဲဟယ်၊ ညော်
ညော်က ပြန်ထည့်ပေးရတယ်လို့”

ပွင့် မစားချင် စားချင်နှင့် တို့တိ၍ စားနေရ၏။ သူ ဝယ်
တာတာတွေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပွင့် စားနေသည်။ သူ့အသည်း
ကွဲများ ပွင့် စားမိနေရော့သလား မသိ။

“ဆက်စားကြဟေ့၊ တို့တော့ ဝပြီ”

ခဏအကြာဝယ် ဘွားဘွားနှင့် မေမေတို့ ထသွားကြ၏။

“ပွင့်”

ပွင့် မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“နေကောင်းလား ကလေး”

ပွင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ပွင့် ကိုကို့ကို ချစ်လားဟင်”

သူ မေးနေပါပြီကော။

ပွင့် ဘယ်လို ဖြေရပါမလဲ။

“ပြောပါ ကလေးရယ်”

ပွင့် ခေါင်းခါရမလား၊ မခါရက်ပေ။ ပွင့် ဘာလုပ်ရမလဲ မသိတော့။

“ပြတ်ပြတ်သားသားသာ ဆုံးဖြတ်ပါ ပွင့်ရယ်။ ကိုကို့အသိပ်သိချင်နေတယ်။ ကိုကို့တော့ ကလေးကို သိပ်ချစ်တယ်။ ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ချစ်တယ်။ ကလေးရယ်...ကလေးကိုကိုကို ခွဲရမှာကိုလဲ ကိုကို သိပ်ကြောက်တယ်။ ပြောစမ်းပါ ကလေးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကလေးပါးစပ်က ထွက်ထားတဲ့ အဖြေကို ကိုကို ခံယူချင်တယ်။ ကိုကို့ကို ပြောစမ်းပါ။ ပြော

ထည့်လိုက်စမ်းပါ။ ပြတ်ပြတ်သားသား ခပြောပါပွင့်ရယ်၊ ပြောစမ်းပါ”

“ပွင့် ပွင့်”

မျက်ရည်တွေက စီးကျလာပြန်၏။

“ကလေး ငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ကိုကို့ ကြောင့်တော့ ကလေးမငိုပါနဲ့။ ကိုကို့ ဘဝထစ်ခလုံး ကလေးဘဝအတွက်ပါ။ ကလေး မျက်ရည်ကျတာကို ကိုကို မကြည့်ရက်ဘူး။ မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်”

သူ့ လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူနှင့် ပွင့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေ၏။ မျက်ရည်တွေကို မသုတ်ပါနဲ့၊ ကျစမ်းပါစေဟု ပြောချင်၏။

“ပွင့်ရေ၊ စားပြီးရင် ခဏကွယ်”

မေမေ့အသံကြောင့် ပွင့် မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်၏။

ပွင့်ကိုသာ ထည့်ပေးပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲမှာဖြင့် ဘာမှမရှိပါလား။ ပွင့် ပန်းကန်ထဲမှာ ပါလာသော အသည်းဖတ်ကို ခက်ရမ်းနှင့် ထိုးလိုက်၍ ပွင့် သူ့ပါးစပ်နားကို တော့ပေးလိုက်၏။

“စားပါ ကိုကို၊ ဒါ ပွင့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးပါပဲ”

“ဟင်၊ ပွင့် ကိုကို့ကို ကိုကို့လို့ခေါ်တယ် ဟုတ်လား”

ပွင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

မဖြစ်တော့။ ပွင့် သွားမှ။ ကြာရင် ပွင့် ရင်တွေကဲ့ထွက် နိုင်၏။

“ပွင့်ရေ၊ ဟယ် စားပဲမပြီးနိုင်ဘူးလား၊ ဒီမှာ အင်္ကျီအပ် ခုအောင်၊ ဒီ အတိုင်း လာကြည့်ဦးလေ”

ပွင့် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

အခန်း (၁၃)

ခဏလေးဆင်းခဲ့ပါ ပွင့်။

ဟိုကို

ဆိုသော တစ်ကြောင်းထည်းသော စာရွက်ကို ပွင့် အခါ တစ်ရာမက ကြည့်ပြီးနေပြီ။ ပွင့် ဆင်းသွားခဲ့ရင် ကောင်းမလား။

ပွင့် ရင်ကို တို့ခတ်နေသော စကားလုံးများက တစ်လှည့်စီ ခြောက်လှန့်နေကြ၏။ ပွင့် နားထဲက ပြေးမထွက်သော ထက် သာကဲ့ စကားများက ထပ်တလဲလဲဝင်ရောက်နေ၏။

“သူလိုလူမျိုး ဒီတစ်သက် ပြေးရှာဦးတဲ့၊ သူ့ထက်သာတာ ပြောနဲ့၊ တန်းတူမျိုးတောင် မရနိုင်ဘူးဆိုသော စကားတွေက ပြေးဝင်လာသကဲ့သို့ မေမေ့ စကားတွေကလည်း ပြေးဝင်လာ ခဲ့၏။

သူက သိပ်ချမ်းသာတဲ့ မိဘကမ္မေးတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောမှာ ချိ(ပိ)အင်ဂျင်နီယာလေ ဆိုတာတွေကို ကြားပြန်တော့ ပွင့် ထက်အာကာကို သာလိုသော စိတ်က လွန်ဆုံးပြန်၏။

မေမေတို့ စီစဉ်တာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် ထက်အာကာကို ပွင့် လက်မ ထောင်ပြနိုင်၏။

ဒါပေမယ့်....

ပွင့် ရင်ထဲမှာ တစ်ဆက်လုံး ကြေကွဲရမည် ထင်ပါသည်။

သူ့ကို ပွင့် တွေးကြည့်မိ၏။

ကိုထူးအံ့ ဆိုသောသူမှာ သွဲတစ်ခုတော့ရမည် ထင်သည်။ သူ့ကို မမလဲ့နှင့် စွပ်စွဲတုန်းက သူ ပြောသား။ သူနှင့် မမလဲ့က သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူလည်း မမလဲ့လို သွဲတစ်ခုတော့ ရနိုင်မိ ရှိရိုး ဘီအက်စ်စီဘွဲ့၊ ဝတ်တာစားတာတွေကို ပြေးကြည့်မိမိ ချည်လုံချည်လေးတွေနှင့် ကြယ်ပိုး ကြယ်ဝ တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ ပွင့် သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လျှင် ထက်အာကာ ပွင့်ကို များ ဟားတိုက်ရယ်လေမလား။

ထက်အာကာ ရယ်မှာကြောက်၍ သူ့ကို ပွင့် ထားခဲ့ ကော။ စဦးစားရုံနှင့် ပွင့် မျက်ရည်တွေကျလာပြန်၏။

“မမပွင့်....မပွင့်”

“ဟင်....ဘာလဲ မတူး”

“အစ်ကိုကြီး ကိုထူးအံ့က သွားစရာရှိလို့ ခဏလာခဲ့ပါတဲ့။ မမပွင့် မအားရင်လဲ ရတယ်တဲ့။ နောက်ငါးမိနစ်ဆို သွားတော့ မယ်တဲ့”

“အေး....အေး”

နောက် ငါးမိနစ်ဆို သွားတော့မယ် တဲ့။

ဘယ်သွားမှာလဲ။

ရိုးရိုးတန်းတန်း အပြင်သွားမှာလောက်တော့ ဆူ ပြောမည် မထင်။ ဆူ ထွက်များသွားတော့မလား မသိ။

အို....မသွားရဘူး၊ မသွားရဘူး။

ပွင့် သူ့ကို မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာ တကယ် ကွဲကြ ကွာကြရ တော့မယ့် အခါမှာမို့ သိလာပါရဲ့။ ပွင့် ချစ်တယ်။ ကိုကို့ကို ပွင့် ချစ်တယ်။

ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေ မလိုဘူး၊ ပွင့် မလိုဘူး၊ ထက် အာကာနဲ့လည်း ပွင့် မပြိုင်ချင်တော့ပါဘူး၊ ခွဲပေစေ။

ပွင့် ရှုံးပေစေ။

ပွင့် ရင်ထဲက ကိုကို ထွက်သွားမှာကိုပဲ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။

ပွင့် အခန်းတံခါးပွင့်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့၏။

“ကိုကို”

“ပွင့်”

ကိုကို အခန်းဝယ် ကိုကို ရပ်လျက် ပွင့် ဆင်းလာသော လှေကားကို မေ့၍ မျှော်ကြည့်နေ၏။ ပွင့် တစ်ရှိန်ထိုးပြေးဝင်းခဲ့၏။

“ကိုကို”

“ပွင့်”

မရွက်နိုင်ပေမိင်။

သူ့ ရင်ခွင်ဝယ် ပွင့် မျက်နှာအပ်၍ အားပါးတရ ငိုလှိုက်၏။

“ပွင့်...ပွင့်လေး...တိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ တိတ်ပါ၊ ကိုကို မေးစရာရှိလို့၊ တိတ်ပါ ကလေးရယ်”

သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှ ပွင့်မျက်နှာ မေးဖျားလေးကို သူ့ လက်နှင့် ခမ့၍စေလိုက်၏။

“ပွင့်”

“ကိုကို”

“ချစ်လား ပွင့်”

“မေးနေရသေးလား ကိုကိုရယ်”

“ကိုကို ကြားချင်တယ် ကလေးရယ်”

“ချစ်တယ်၊ ကိုကို ကို ပွင့် သိပ်ချစ်တယ်”

“တကယ်လား ဟင်”

“တကယ်ပါ ကိုကိုရယ်”

“အန်တီသက်တို့က သူ့တို့သဘောတူတဲ့သူနဲ့ ပွင့်ကို ပေးစားမယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပွင့်”

“ပွင့် မယူဘူး”

“တကယ်ပြောတာလား ကလေးရယ်”

“ပွင့် မလိမ်တတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကို သိပါတယ်”

“ကိုကို ခေါ်ရင် ပွင့် လိုက်မှာလား ဟင်”

ပွင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“အန်တီသက်တို့က ကိုကိုနဲ့ သဘောတူမယ်မထင်ဘူး ပွင့်”

သူ့လိုပဲ ပွင့်လည်း ထင်တာပါပဲ။

ဒါကြောင့်...ဒါကြောင့်...

“ပွင့်”

“ပြောပါဦး အချစ်ရယ်”

“ပွင့် ဘာမှမပြောတတ်ဘူး”

“တစ်ခုခု စဉ်းစားဦးလေ”

“ဒီအချိန်မှာ ပွင့် ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ ကိုကို၊ ပြောပါဦး”

“ခဏလေး ပွင့်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရအောင်နော်၊ အန်တီသက်တို့ ဖိတ်စာသွားရိုက်နေကြပြီ တဲ့လေ”

“ဟင်....”

ပွင့် ရင်ခုန်နှုန်း ပိုမြန်သွား၏။

“သတို့သားက နောက်လထဲ သဘောပြန်ထွက်ရင် ထွက်ရ ဘာမျိုး အပြန်စီစဉ်တာတဲ့”

“ဘုရား....ဘုရား”

“ဒီတော့ ပွင့် ဆုံးဖြတ်ရမှာတွေ အများကြီးပဲ ပွင့်”

သူ့စကားပြောတာ သိပ်လေးနက်၏။ ပွင့်လို ပေါ့ပေါ့ဆဆ စိတ်ချမှ မပြောပေ။

“ပွင့် ကိုကို့နောက် လိုက်လာခဲ့ရင်ခလ ပွင့် ဆင်းရဲမယ် လားရယ်၊ ပွင့်မေမေ ရွာထားသလို ဂုဏ်တွေ ငွေတွေ ဘာ စိတ်ချမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေကို ပွင့် မမက်ပါဘူး”

“တကယ်လား ပွင့်”

ပွင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နောက်တစ်ခုက အန်တီသက်တို့ ဖိတ်စာတောင် ရိုက်ပြီးပြီ ခတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လူကြီးတွေမျက်နှာကို အိုးမဲသုတ် ပြီးမှ...”

“တော်ပြီ ကိုကို”

ပွင့်ဖူးဝေ ဒေါသထွက်လာ၏။

ပွင့်နဲ့သူနဲ့ ခွဲကြရမှာစိုးလို့ သည်မှာတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ။ သူ့ကျတော့ အရာရာတွေ ထောက်ပြနေ၏။

“ဟင်...ပွင့် ဘာအလိုကျ ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာအလိုကျဖြစ်တာလဲ ဟုတ်သား၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတွေ ပွင့်ကို လာမမေးခဲ့တော့”

“ဒါဖြင့်....”

“ပွင့် အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကိုကို နောက် လိုက်ခဲ့သေးသောချာချာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဆိုတာပဲ ပွင့်သိတယ်”

“တ...တကယ်လား ပွင့်ခလားရယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပွင့် မေးစရာရှိတယ် သိသား”

“ဘာမေးမှာလဲ ပွင့်”

“ဇိုကို သေသောချာချာ ဖြေခေန်”

“မေးမှာသား မေးပါ ပွင့်ရယ်”

“ကိုကို ပွင့်ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား”

“ဒီမေးခွန်းမေးစာ ကိုကိုကို ဝော်ကားတာပဲ”

“ဟင်အစ်... ပွင့်ကြားချင်တယ်၊ ပြောဆို”

“သိပ်ချစ်၊ အရမ်းချစ်”

“ပွင့်က ချစ်သူ ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး ကိုကို ပွင့်ကို အပြစ်ရှာရင်ကော”

“အဲဒီတော့ ချစ်သူ ထားခဲ့ဖူးတဲ့လူကြီးပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ကျပြီ၊ နောက်ထပ်...”

“ဟ...ကျန်သေးလား”

“အင်းပေါ့”

“ဟောဗျာ”

“ပွင့် ထမင်းမချက်တတ်ဘူး”

“ကိုကို ချက်ကျွေးမယ်”

“ဟင်းတွေကော”

“ကိုကိုပဲ”

၃၀၆ နိ မသက်စွန်

“အဝတ်လျှော်ကော”

“ကိုကို.တာဝန်ပါ၊ ဒီ.အပြင်လဲ ကိုကို တာဝန်တစ်ခု ယူဦးမယ်”

“ဘာတာဝန်လဲ ဟင်”

“ကလေးထိန်းတာဝန်”

“အို....ကြည့်စမ်း၊ သူနော်”

ပွင့် သူ့လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် လှမ်းထုလိုက်၏။

သူက ပွင့်လက်ကို လိုက်ဖမ်းရင်း ပွင့်တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွပ်ထဲ ဆွဲ၍ ပွေ့ဖက်ထား၏။

“ဟင်....မိပွင့်၊ ညည်း....ညည်း”

“ဘုရား....ဘုရား”

“မေမေ....မေမေ”

“ညည်း....ညည်း”

“ပွင့်ထို ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ပွင့် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပွင့် ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ မေမေ....မေမေ”

“သိပ်တော်တာပေါ့အေ၊ ငါကတော့ ပုံနှိပ်စက်မှာ မိတ်စာအကြမ်း သွားယူတယ်၊ ညည်းကတော့”

“ပွင့် တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်၊ ပွင့်....ပွင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဘာ ခွင့်လွှတ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒါကြီး ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ မိပွင့်ရဲ့၊ ပြောပါဦး၊ ပြောပါဦး”

မေမေ လက်ထဲမှ စာရွက်ဖြူဖြူပေါ်တွင် ရွှေထောင် တဖျပ်ဖျပ်ခါနေတဲ့ တတ်ပြားထူထူလေးက ပွင့်ဖူးဝေကို ခြောက်လှန့်နေ၏။

မေမေ မျက်နှာကြီး တင်းလို့။

ကိုကို.ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်နဲ့။

ပွင့်ဖူးဝေ ရင်တွေ့ နှစ်ခါ အကွဲမခံနိုင်တော့။ မေမေ ခြေအစုံကို ပွင့်ဖူးဝေ ပြေးဖက်လိုက်၏။

“မေမေ ပွင့်ကို သနားပါဦး မေမေရယ်၊ ပွင့်လေ....ပွင့်”

“တော်”

“ပြောပါရစေ မေမေ၊ ကိုကိုနဲ့ ပွင့်ကို မခွဲပါနဲ့နော် မေမေ”

“မိပွင့်”

“ရှင်”

“ညည်း ထက်အာကာနဲ့တုန်းက အသိတရားရတာ ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်ထူးအုံနဲ့ကျတော့ သေသေချာချာမှ တွေးရဲ့လား”

“တွေး...တွေးပါတယ် မေမေ”

“ဒါဖြင့် ငါ သဘောတူတာကို ညည်း မယူနိုင်ဘူးဆို”

“အဲဒါက...အဲဒါက”

“ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ ရော့...ကြည့်”

ဗူးထောက်နေသော ပွင့်မျက်နှာ ချွတ်ညှစ်တည့်ညှစ် ဖိတ်စာစာရွက်ကို ထိုးပြလိုက်၏။

ပွင့် မျက်လုံးအစုံ မှိတ်ထားသည်။

“ငါ ဖိတ်စာရိုက်ပြီးပြီ ကြည့်လေ”

“ပွင့်...ပွင့်”

“ကြည့်ရမှာပဲ မိပွင့်၊ ကြည့်”

ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စက်များ လိမ်ကျလာရင်းမှ အံကို တင်းတင်းကြိတ်၍ မျက်လုံးကိုပွင့်ကာ ချွတ်ညှစ်တည့်ညှစ် ဖိတ်စာကို ခြည့်လိုက်၏။

မောင်ထူးအုံကျော် E (Mech)
Chief Engineer (.... ....) Shipping Co.

နှင့်

ဗပွင့်ဗူးဝေ (Final Year Chem)

တို့၏ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲ ဖိတ်ကြားစာ။

“ဟင်...မေမေ”

“အဟင်း...ဟင်း”

“အို...”

“ပွင့်...ပွင့်”

“ကဲ...ပြောမိပွင့်၊ မိဘစကားကို နားထောင်မှာလား၊ သာဓိကလား”

“အို...မေမေ”

မေမေ့ မျက်နှာ ပြုံးစိစိကြီးနဲ့။

သူ့ကို ကြည့်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာကလည်း စပ်ဖြူဖြူ။

သည်လိုလား။

ပွင့်ပွားဝေမာဖြင့် ငိုလိုက်ရတာ။ သင်းက ငိုတာကို ကြည့်ရက်တယ်ပေါ့။ ပွင့် အံလေးကြိတ်၊ မျက်စောင်းလေးထိုးရင် ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲ ထလိုက်၏။

“ပွင့် မယူဘူး ဒေမေ”

“ဟောတော့၊ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ပွင့် ဖီလောက် မျက်ရည်ကျနေတာ သိလျက်နဲ့ ဆင်းရဲရယ်နေနိုင်တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲ လိမ်တောင် နေတာရှိ၊ ပွင့် မျက်ရည်ကျတာ ကြည့်ရယ်ရက်တဲ့ လူကို ပွင့် မယူဘူးပွင့် မုန်းတယ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့...သမီး”

“ဟာ...ပွင့်...ပွင့်၊ လုပ်ပါဦး အန်တီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်၍ ပွင့်အခန်းထဲကို တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွားတော့၏။

“ပွင့်...ပွင့်”

“သမီး”

“ကျွန်တော်တော့ ဒုက္ခပါပဲ အန်တီ၊ ပွင့်...ပွင့် တကယ်စိတ်စောက်သွားပြီ”

“ဒုန်း”

အခန်းတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး၏ ခေါင်းများ အပေါ်ထပ်ကို အကြည့်ရောက်ကုန်၏။

“ကျွန်တော် သွားချော့လိုက်ဦးမယ်နော်”

ပုံစံကိုက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

ဒေါသက်ဝေ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

ကိုထူးအံ့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးတက်သွားသည်။

“ဟင်း...ဖီလို ပျာပုံမျိုးနဲ့တော့ ဟိုက ရောင့်တက်ပါတော့မယ်”

“ပွင့်...ပွင့်၊ တံခါး ပွင့်ပါဦး”

“ဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ကိုထူးအံ့ တံခါး တွန်းလိုက်၏။ တံခါးက ပွင့်လျက်ကို။

“သွား...မလာနဲ့...သွား”

အခန်းဝတွင် ကိုထူးအံ့ ခြေလှမ်းတွန့်သွား၏။

“ဝင်လာရင် ပြတင်းပေါက်က ပွင့်ချန်ချမယ်နော်”

“ဟိုက်”

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ ပွင့်ရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကို မဝင်နဲ့ဆို မဝင်ပါဘူး၊ ရှင်းပြာထုလေးရှိလို့၊ နည်းနည်းလေး ရှင်းပြပါရစေနော်၊ ကလေး နော်”

“မရှင်းနဲ့သွား၊ ပွင့် မျက်ရည်ကျတာ ကြည့်ရက်တဲ့ ရွှင့်ကို လဲ မုနီးတယ်”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟီး...ဟီး”

ဒုက္ခပါပဲ။

တကယ် ကလေးဆိုးလိုပါလား။

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်မှ အားရပါးရအောင်လိုက်၊ ရန်တွေ လိုက်၊ လက်ဖမိုးနှင့် မျက်ရည်သုတ်လိုက် ညာလက်ဖမိုးနှင့် မျက်ရည်သုတ်လိုက်လုပ်နေသော ပွင့်ကို ကိုထူးအံ့ ရှင်းပြချင်၏။ ချော့ချင်၏။ မတော် သည်ကဝင်သွားမှ သူပြောသလို ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလျှင် အခက်။

ကိုထူးအံ့ရင်ဝယ် မီးလိုတောက်နေ၏။

“သွား...ရွှင့်မျက်နှာကို ပွင့် မကြည့်ချင်ဘူး၊ ပွင့် ရွှင့်ကိုလဲ သက်မထပ်ဘူး”

“ပွင့်...အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကို ရွှင်းပြပါရစေ၊ ကိုကို ကို မျက်ရည်ကျအောင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယုံပါ ပွင့် အန်တီသက်က လိမ်ရမယ် ပြောလို့ပါ”

“အလိုတော်”

လှေကားမှ တက်လာသော ဒေါ်သက်ဇော် မြဲလှမ်းပင် နဲ့သွား၏။

တယ် တော်ပါလား။

“အဲဒါကြောင့် ကိုကို လိမ်ရတာပါ၊ ပွင့်ကို ကိုကို သယ် သက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကို ပြောပြပါရစေ”

“နားမထောင်ချင်ဘူး”

စူးစူးရှရှ အသံနှင့် ပွင့်ဖူးဝေ တစ်အား အော်လိုက်၏။
ကိုထူးအံ့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ပြစ်သွား၏။

“ချာတိတ်ရယ် ခဏလေးပါဆို ခဏလေး”

“မပြောနဲ့”

“ဒီဘစ်ခွန်းလေး ရှင်းပြပြီးရင် ဘာမှ ဆက်မပြောပါဘူး။
ခဏလေးပါ။ အန်တီသက်တို့ ပြောပြသလိုပဲ ကိုကို ပွင့်ကို မြင်
စာတည်းက ချစ်မိတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ပွင့် ဘာမှ မသိတာ၊
ကိုကိုက မန္တလေးက အပြန် ဘူးဝေက ပစ္စည်းကြိုပို့ခိုင်းလို့
လာပို့တုန်း ပွင့်ကို တွေ့ထုက ကိုကို အရမ်းချစ်သွားတာပါ
ပွင့်ရယ်”

“မယုံဘူး”

အောင်မယ်လေးဟဲ့နော်။

နားထောင်နေရသော ဒေါ်သက်ဝေ နားတွေ ပူလှင်း။

“ယုံပါ ကလေးရယ် ယုံပါ၊ ပြီးတော့လေ”

“မပြောနဲ့ဆို”

“ကလေး နားမထောင်ချင်ရင်လဲ ကိုကို ပြောပါရအေး
ဒီနောက်မိဘတွေကို စေ့စပ်ခိုင်းတာနဲ့ ဘူးက သဘောတူလို့

ကိုကို ဒီတစ်ခေါက် သဘော အပြန်မှာ မင်္ဂလာကိစ္စပါ စီစဉ်
ခိုင်းတာပါ”

“သိပ် တော်တယ်ပေါ့ လူညာ”

“ခဏလေး ခဏလေး၊ ဒီအချိန်မှာ ပွင့်မှာလေ ထက်အာ
ကာ ရှိတယ်မှန်းသိတော့ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်”

“သေလိုက်”

ဟယ်...ကောင်မ။ မိုက်ခိုင်းလိုက်တာ။ သင်းတော့လား
နနဦး နေဦး။ သိမယ်။

ဒေါ်သက်ဝေ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်လျက် ဆက်နားထောင်
၏။

“သေဆို သေမယ်နော် ပွင့်၊ ကိုကို ပြောပြီးရင် သေမယ်
နော်”

ခက်ပါလား။ သည်သူငယ်နှယ်။ ငါတော့ စိတ်မရွံ့ပါပေါင်။

“နောက်တော့ ထက်အာကာနဲ့ ပွင့်တို့ လမ်းခွဲပြီးမှန်း သိမှ
ကို အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပဲ”

“ထက်အာကာနဲ့ လမ်းမခွဲရင်လဲ ရှင် နောက်ဆုတ်မှာပဲ
ဦး”

“ဟင့်အင်း၊ တခြား လူတစ်ယောက် အဘက်ဘက်က သိပ်
တော်တဲ့လူ တစ်ယောက်ဆို ကိုကို ရင်ကွဲခံပြီး ထားခဲ့နိုင်မယ်၊
ထက်အာကာ လက်ထဲမှာတော့ ကိုကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“သိပ် တော်တယ်၊ သိပ် တော်တယ်၊ တခြားလူဆို ထားခဲ့
နိုင်တယ် ဆိုကတည်းက အဲဒါ ပွင့်ကို မချစ်လို့”

ဒုက္ခပါပဲ။

ကိုထူးအံ့ ထပ်မချေ့တတ်တော့။ စိတ်ခတ္တ ညစ်လှသဖြင့်
ဆံပင်ကြားထဲ လက်ငါးချောင်းထည့်၍ ခေါင်းသာ ကုတ်
လိုက်၏။

ဦးနှောက် ခြောက်လှပြီ။

တက္ကသိုလ် တက်စက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတူ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်ကို သွားရမ်း သယ်လ်မာနှင့် တွေ့ရာမှ ချစ်ကြိုက်
ခဲ့၏။

သည်တုန်းကလည်း ကိုယ့်မှာ ဘာမှ နားမလည်ခဲ့။ ချစ်တာ
ရယ်၊ သစ္စာရယ်ပဲ သိခဲ့၏။ အဖလ်မာကတော့ သည်လို မဟုတ်
ပေ။ သူ့နည်းတူ ချစ်သူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ထားမှန်း၊
ယောက်ျားထည်လဲ တဲ့တတ်မှန်း သိကတည်းက စိတ်နှာနှာနှင့်
ဖြတ်ခဲ့၏။ သည်ကတည်းက အဲသည်ကတည်းက မိန်းကလေး
ဆိုတာ ထူးအံ့ကျော်ဘဝထဲ မဝင်စေခဲ့ဘဲ စာတွေသာ နင်းကန်

ကျက်ခဲ့၏။ ဘွဲ့ရတော့လည်း သင်္ဘောတက်ရန် ကြိုးစားပြီး
သင်္ဘောတက်ခဲ့ပြန်သည်။

အရက်မသောက်၊ ဖဲမခိုက်၊ ဆေးလိပ် မဆောက်သော
သင်္ဘောသား အဖြစ် အချင်းချင်း လှောင်ပြောင်တာ ခံရင်း
ရိုးရိုးသားသားပဲ နေခဲ့ရာမှ ပွင့်ကို တွေ့လေသောအခါ အချစ်
တို့ ပြန်လည်နိုးကြားခဲ့သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကံကောင်းသလား မသိ။

အားလုံး အဆင်ချောပါလျက်နှင့်။

ဘယ်လို ချောရပါ့မလဲ။

ပွင့်ကလည်း စိတ်ကြီးပါဘိသနဲ့။

“ပွင့်....ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ အခုလိမ်ရတဲ့ ကိစ္စ
မှာလဲ အန်တီသက်တို့ လိမ်ခိုင်းလို့ပါ။ ကိုကိုက ပွင့်ကို ဘယ်
လိမ်ချင်ပါ့မလဲ”

ဟောတော့။ တယ် တော်တဲ့ သမက်ပါလား။

“ပွင့် မကျေနပ်ရင်ကျေနပ်သလိုလုပ်ပါ ပွင့်ရယ်၊ နော် ပွင့်”

“လုပ်မယ်၊ လုပ်မယ်၊ ရော့....အင့်”

“ဘုတ်”

“ဗုန်း”

ဟေ...ပြဿနာပါလား။

ဒေါ်သက်ဝေတို့ ကြည့်မရတော့။

ဘယ်နှယ်တော်။ ယူတောင် မယူရသေးဘဲ သစ်က လွန်လှ ရှည်လား။ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေ ပေါင်ဒါဘူးတွေ ပြေး ထွက်လာ၏။

သိမယ်။ သိမယ် ကောင်မ။

“မိပွင့်”

“အစ်...ရှင်”

“ညည်း...တယ် တရားလွန်ပါလား”

“ဟို...ဟို”

“ဒီလောက် တရားလွန်တဲ့ ကောင်မ ငါ့အကြောင်း သိမယ်”

“ဟာ...မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့”

မိပွင့်အော်ခြင်း မဟုတ်။

အခန်းဝတွင် ရုပ်နေသော ထူးဆုံး၏ လက်ကားထူး ခြေကား ထူးနှင့် တားသလို ပါးစပ်ကပါ အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဖယ်စမ်းပါ မောင်ထူးအုံး၊ ဒီကောင်မ လူဝါးဝတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီသက်၊ ကျွန်တော်....”

“တော်စမ်းပါ၊ မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်၊ ဒီမှာ မိပွင့် ညည်း တကယ်ပဲ မောင်ထူးအုံးနဲ့ လက်မထပ်နိုင်ရင်ပြော”

“ဟာ...မဟုတ်တာ အန်တီ”

“ကဲ...ကဲ၊ မင်း ခြေကားထူးလက်ကားထူး ဖယ်ပါဦး၊ ငါ ပြောစရာရှိလို့ပဲ!”

သုတားထားသော လက်ကို တုန်းဖယ်၍ ဒေါ်သက်ဝေ အခန်းထဲ တိုးဝင်သွားသဖြင့်ကိုထူးအုံးပါ ဒေါ်သက်ဝေနောက် က အပြေးဝင် သွားရသည်။

“ဒီမှာ မိပွင့်”

ပွင့်ပူဝေ လန့်သွား၏။

“ညည်း လူကြီးတွေ ညာခိုင်းတာ သိပ် နှစ်နာတယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူ...သူ”

“ဘာမှ မခပြောနဲ့၊ အဲဒါအားလုံး ငါလုပ်ခိုင်းတာလေး ညည်းအကျင့်သိလို့၊ မိဘက ဒါဆိုရင် ညည်းက ဘာဖြစ်သလဲ၊ ညာဖြစ်သလဲ ပြောဦးမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငါက မောင်းထူးအံ့ကို ပြောတယ်၊ သူ ကျေနပ်မှ သဘောတူမယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးဟာ အားကိုးထိုက်တဲ့လူ၊ တကယ် ချစ်ခင် စုံမက်တဲ့လူ မဟုတ်ပေမယ့် ပကာသနကြောင့် မင်းကိုယ့်မှာကို မလိုလားလို့ မင်းရဲ့ အရည်အချင်း အရေအတွက်တွေ ဘေးဖယ် ပြီး သူ့ မေတ္တာကို ယူရမယ်လို့ပြောခဲ့လို့ ညာတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာ နှစ်နာသွားသလဲ၊ ပြောလေ”

“ဟို...”

“ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အမူအကျင့်တွေ သိပ်မပြုနဲ့၊ ငါ့လက်ဝါးက အကြောင်းမရွေးဘူးနော်၊ ပြီးတော့ ငါ့ပြတ်ပြတ်သားသား မေးမယ်၊ ငါ့ပြတ်သားမှန်း ညည်း သိတယ် မဟုတ်သား၊ ဒီတော့ ညည်း မောင်ထူးအံ့ကို တကယ် မယူတော့ဘူးလား၊ ပြော...”

ပွင့်ဖူးဝေ မဖြေ။

နှုတ်ခမ်းစုရင်းမှ ကိုထူးအံ့ကို မျက်လုံးစေ့၍ ကြည့်လိုက်၏။

ကိုထူးအံ့ အသက်ပင် မရှုရဲတော့။

ပွင့်လေးက တကယ် ကလေးဆိုးလေလို ကောင်မလေး။ ပြောများပြောလိုက်ရင် သည်ကောင် ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့။

“ညည်း သေချာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောနော်၊ နှင့်အမေ ငါ့ အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟောဒီမှာ ဖိတ်စာအကြမ်း ဖတ်ခိုင်းကြည့်တာ၊ ညည်း ခေါင်းခါတာနဲ့ ဖြစ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ငါ ဖြစ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ညည်း ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ထပ်ပြောတာ ငါ လက်မခံဘူးနော်၊ ငါ ညည်းထက် ပြတ်သားတယ်၊ ကဲ...ပြော၊ ဒီဖိတ်စာ ဖြစ်ပစ်ရမလားဆိုတာ ပြော”

“ပွင့်...ပွင့်၊ ကိုကို တောင်းပန်...”

“မောင်ထူးအံ့ ဘာမှ တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး”

“ဟာ...အန်တီသက်”

“သူ ဆုံးဖြတ်ပေစေ၊ ကဲ...ပြော”

ပွင့် မေမေအကြောင်း သိ၏။ မေမေက ဟင်ဆို့ လှည့်မကြည့် တတ်။

ပွင့်ဖူးဝေ၏နှုတ်ခမ်း စုရင်းမှ ကိုထူးအံ့ကို လှည့်၍ မျက် စောင်း ထိုးလိုက်၏။

ကိုထူးအံ့မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်လေးပဲ ရှိတော့မည်။

ပွင့်ဖူးဝေကို အသနားခံသော အကြည့်၊ တောင်းပန်သော အကြည့်နှင့် မျက်နှာတယ်လေး ဖြစ်နေ၏။

“ဟွန်း...သူ့ကို သနားလို့နော်”

“ပြော...ပြော မိပွင့်၊ ဝါ သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ဖိတ်စာအကြမ်း ဖြစ်ပစ်ရမလား၊ ညည်း ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ ငါက အပြတ်ပဲ”

မေမေ့မျက်နှာကလည်း တင်းလို့။

ပွင့်ဖူးဝေ မျက်နှာကြီး စူပပ်၍ ခေါင်းခါလိုက်၏။

ဟူး....

တော်ပါသေး၍ ပွင့်ရယ်။

အခုမှ ကိုထူးအံ့ သက်ပြင်းချနိုင်၏။

“ညည်း ကြပ်ကြပ် သတိထား၊ နောက် အသံထပ်ကြားရင် မလွယ်ဘူး၊ မောင်ထူးအံ့လဲ အလိုသိပ်မလိုက်နဲ့၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်သက်ဝေ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောက်ထပ် ပြန်ဆင်း သွား၏။

အခန်း (၁၄)

“ပွင့်...ပွင့်ရယ်”

“သွား....”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်မှ မသွားနိုင်ဘူး၊ ကိုကို့ရင်ကို စမ်း ကြည့်စမ်း၊ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတယ် သိလား”

“မသိဘူး”

“ဟ...ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ ပွင့်လေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ကိုကိုတော့ ရင်ကွဲပါပြီဆိုပြီး....”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ သူ့ကြောင့် ပွင့်ကို မေမေဆူတာ ပွင့် ခံရတာ၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ကဲ...ကဲ...ကဲ”

“ဟ...ပွင့်...ပွင့် နာတယ်၊ ပွင့်...ကယ်ကြပါဦးဗျါ”

“ဟင်...ဟင်”

တစ်အားအော်လိုက်သော ကိုထူးအံ့ပါးစပ်ကို ပွင့် အတင်း
လိုက်ပိုက်လိုက်၏။

“ဘာလို့ အော်တာလဲ”

“နာတယ် ပွင့်ရ”

“သူ့အော်လို့ မေမေတက်လာရင် ပွင့်ကို ဆူခအောင်လို့ပေါ့
လေ”

“ဟာ...ဒဟုတ်ရပါဘူး ပွင့်ထု၊ ဆော့ရီး...ဆော့ရီး၊ ကဲ...
ကဲ...ပွင့် ကျေနပ်အောင် ထု၊ ကိုကို အံ့ကြိတ်ထားမယ်၊ ထု...”

ပွင့် သူ့ရပ်ဘတ်ကိုဆုရန် လက်သီးလေးဆုပ်၍ ရွယ်လိုက်
သည်။

ကိုထူးအံ့ အံ့ကြိတ်၍ထားသော မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပွင့်
မထုရက်တော့။

“သွား...ရုပ်ကြီးက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ ပွင့်အနားက ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟင့်အင်း...မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပွင့်လေးထု”

“ပွင့်မေးတာတွေ ဖြေပြီးမှ ပွင့်က မနှင်ထုတ်မှာ”

“မေးပါ ခင်ဗျာ၊ ဖြေပါမယ်”

“တကယ်နော်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေ”

“ရက်(စ်) မဒမ်...”

ရုပ်က...

“ပွင့်ကို အလိုလိုက်ရမှာပဲ”

“အလိုလိုက်ပါ့မယ်”

“ပွင့် ထမင်းမှ မချက်တတ်တာ”

“ကိုကို ချက်မှာပေါ့”

“ဟင်းကော”

“ကိုကိုပဲ ချက်မယ်”

“ပွင့် စိတ်ကောက်ရင်ကော”

“ကိုကို ချော့မှာပေါ့”

“ပွင့်ကို ဆူမှာလားလို့”

“မဆူပါဘူး အချစ်ရယ်”

“တကယ်နော်”

“ဘုရားစူး...မိုးကြိုးပစ်”

“ဟင့်...အဲဒီလို မကျိန်နဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ အချစ်ရဲ့”

“သူက ဓရလမ်းသွားရမယ့် ဥစ္စာ”

“ပွင့်လေးက စိတ်ဝူတယ်ပေါ့”

“ပူတယ်”

“အခု မပူနဲ့၊ နောက်မှ...”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း၊ ပါးပစ် သိပ် သရမ်းပါလား၊

ကဲ....

“ဟာ...ပွင့်၊ ဘယ်နှယ် ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်ရတာလဲ၊ နှာ
တယ်ကွ၊ အဲဒီခေ...အားမဲ့သမီး ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေ
တယ်ဗျ”

“ကြည့်ပါလား၊ အော်ပြန်ပြီ”

“ဆောရီးပဲ၊ နှိပ်စက်တော်မူ၊ အချစ် နှိပ်စက်တော်မူ”

ပွင့် တကယ်ကို ရယ်ချင်၏။

ရုပ်ကိုကလေး....

ဒါပေမယ့် ပွင့် မရယ်ပေဝိင်။

“ကိုကို”

“ဗျို”

“ပွင့် ဆိုးရင်လေ”

“ကိုကို သည်းခံပါ့မယ်”

“ဟိုလေ...အဟင့်...မေမေက ပြောတယ် သိလား၊ ဘာ
ပြောသလဲဆိုတော့ ညည်းလို ဆိုးတဲ့ကောင်မက မွေးလာမယ့်
ကလေးတွေ ဆိုရင် တော်တော်ဆိုးမှာပဲ တဲ့”

“ဒီခဲတော့...”

“ပွင့်မှ သည်းမခံနိုင်တာကြီးကို”

ဟောဗျာ....

တကယ် ချာတိတ်ပါလား။

ထူးအံ့ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်၍ ဖက်လက် လန်ပြလိုက်၏။

“ကြည့်ပါလားဆို၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုကိုပဲ သည်းခံပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“တကယ်နော်”

“တကယ်....ဆယ်ကယ်”

“နောက်ပြီးလေ”

“ဟ....မပြီးသေးဘူးလား”

“မပြီးသေးဘူး”

“ဒါဆို ကိုကိုလဲ မေးဦးမှာပေါ့”

“မေးမေး....မေးပြီးမှ ပွင့် ဆက်မေးမယ်”

“ပွင့်လေ ကိုကို့ကို ချစ်လား”

“အင်း”

“ပြောလေကွာ”

“သိပ်ချစ်”

“တကယ်လား ကလေးရယ်”

“သူများလို တကယ်မဟုတ်ဘူး တကယ် ဆယ်ကုဋေ ကုဋေ တစ်ရာ ကုဋေ တစ်သောင်း တစ်သိန်း ကုဋေ ကုဋေ”

“ပြောတတ်လိုက်တဲ့ ကလေးရယ်”

ထူးအံ့ အသည်းယားလာ၏။

ပွင့်ဖူးဝေ ကိုယ်လုံးလေးကို ရပ်ခွင့်တောင်း ဆွဲပေ့ ဖက်လိုက်သည်။

“အို....လွတ်ပါ”

“ချစ်တယ် ကလေးရယ်”

“ရှက်တယ်ဆို”

“ဒါထက် ကိုကိုနဲ့ ထက်အာဇာနဲ့ ဘယ်သူ ပိုချစ်လဲ”

“ဟင်....”

ပွင့်ဖူးဝေ ကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသလို ကိုထူးအံ့ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုကို”

လေသံက မာမာနှင့်။

ပွင့်လေး စိတ်ကောက်ပြန်ပြီပေါ့။

“ပွင့်ကို မယုံဘဲနဲ့ ကိုကို မချစ်နဲ့”

“ဟာ....မဟုတ်ပါဘူး ပွင့်ရဲ့”

“သူနဲ့ပွင့်တို့ တစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ ဖြစ်သွားပြီ၊ စိတ်ကူးထဲ မပြောနဲ့ အိပ်မက်စောင် ပေးမမက်ဘူး သိရဲ့လား”

“ကိုကိုက စတာပါ ချစ်ရာ”

“မလိုဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မစနဲ့၊ ပွင့် အချစ်ကိုယုံရင် ကိုကို ချစ်၊ မယုံရင် အခုအချိန်ကတည်းက ကိုကို သဘောပဲ”

“ဟာ....ပွင့် တကယ် စိတ်ကောက်ပြီလား၊ ကိုကို စတာပါ၊ ချစ်လွန်းလို့ စတာ အချစ်ရာ၊ တကယ်....တကယ်....ကိုကို ကျိန်ရ မလား”

“ကျိန်....ကျိန်”

“သဘောနဲ့သွားရင် ဓေ...အူး”

“မကျိန်နဲ့....မကျိန်နဲ့”

“နို့....ကျိန်ဆို”

“တခြား ကျိန်ပါလား....ဒါ ကျိန်စရာလား”

“စိတ်ကူးပေါ့”

“သိပ် သိတတ်”

“ချစ်တာ ကလေးရဲ့ ချစ်တာ”

“ယုံမယ် အားကြီး”

“ဒါဖြင့် ပွင့်ယုံအောင် ကိုကို ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော”

“ပွင့်ပြောတော့ ကိုကို နားထောင်မှာလား”

“နားထောင်မှာပေါ့”

“တကယ်နော်”

“တကယ် ကုဇူ....ကုဇူ....တကယ်”

ပွင့် လက်သုံးစကား တကယ်နော် ဆိုတာလေးကို ကိုထူးအံ့ သိသွား၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ ဒီပိထက်ထဲတောင် မမက် ခုဘူး”

“ဟောဗျာ”

“ဘာလဲ ကတိမပေးနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟာ....မဟုတ်ဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်၊ အိပ်မက်ထဲကို ပွင့် ကလဲ့လို့ တခြား မိန်းကလေး မမက်ပါဘူး”

“နောက်တစ်ခု”

“ပြောပါ”

“တခြားမြို့တွေ ဆိပ်ကမ်းတွေ ဖောက်လို့”

“သိပြီ...မိန်းကလေးတွေရင် ကိုကို မျက်စိမှိတ်ထားမယ်”

“ဟေး...ဒါမှ တို့ကိုကိုကွ”

တကယ် အလေးဆိုး။

လက်ခုပ် လက်ဝါးတောင် တီးလို့။

သည်ကလေးဆိုးကိုပဲ ချစ်ရပါလားကွယ်။

ကြည့်ရင်းမှ ကိုထူးအံ့ အသည်းယားလာသဖြင့် ပွင့်ဖူးဝေ ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်တွင်း ဆွဲပို့၍ ပါးပြင် နုထွေးထွေးကို အနမ်းမိုးတွေ စေ့လိုက်တော့၏။

“ချစ်တယ် ပွင့်ရယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

“တစ်သက်လုံးကော ချစ်မှာလား ကိုကို”

“ချစ်မှာပေါ့ အချစ်ရယ်၊ တကယ်...တကယ်နော်”

“ကြည့်သူများ မပြောရဘဲ သူပဲပြောတယ်”

“ချစ်လို့ပါ”

ထပ် တိုးရွေ့လာသည့် နှာခေါင်း သရမ်းကြီးကို ပွင့် တွန်း ဖယ်ရင်း မျက်နှာ လှလှလေးကို ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးဝယ် ဝှက်လိုက် ရင်း ပွင့်ဖူးဝေ တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်၏။

မရပါဘူး။

ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးကို နက်ခတ်ရမှာပေါ့။

အရွက်ပါးပြင်လေးကိုသော်လည်းကောင်း။

စွာလွန်းသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုသော်လည်းကောင်း။

ကိုထူးအံ့ သည်ဘစ်ခါတော့ အနမ်းဒဏ်ခတ်လိုက်၏။

ပွင့် မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ရှက်သွေးဖြာသွား၏။

ပွင့်နည်းတူ။

ပန်းခြံတွင်းမှ ပန်းရနံ့ဓမ္မာမို့တို့ အခန်းထဲ ပြေးအလာ ဝယ် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကြည့်နူးမှုကို မနှောင့်ယှက်လို၍ တိတ်တိတ် ခလေး ပြန်ပြေး ထွက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်....

ခြံထဲမှ မာလီကောင်လေး၏ ကျယ်ကျယ် လှောင်လှောင် အော်ဆိုလိုက်သော အက် (စ်) ကဲနက်၏ ကိုကိုချစ်တဲ့ ကလေး ဆိုး သိချင်းသံက ပွင့်နှင့် ကိုကို အတွက် ကျီစယ်လိုက်သလို ဖြစ် သွားသဖြင့် ပွင့်တစ်ယောက် ကိုကို ရင်ခွင်ထဲကို တိုး၍ ဝင်လိုက် သလို ကိုထူးအံ့တစ်ယောက်ကလည်း ပွင့်ကို ပြေးထွက်သွားမှာ သို့သည့် အလား တင်းကျပ်စွာ တိုးဖက်ရင်းမှ ပျံ့လွင့်လာသော သိချင်းသံကို အပြုံးကိုယ်စီနှင့် နားစိုက်ထောင်မိကြတော့၏။

ရင်မှာ သို့ဝှက်မထားဘူး × × ကြင်နာတာတွေကို × ×
တစ်ဆယ်ချစ်ကြောင်းပြောမိပြန်တော့ × ×
သူ မကြင်နာသလိုလို × ×

ရှက်သွားသလို သူ့နားပိတ်ပြီး × × မသိသလိုနေတဲ့ × ×
မင်းကို × × ကိုကို... ကိုကို... အရမ်းချစ်တယ်ကွာ × ×

တစ်ခါတလေ ကိုယ်ကချစ်လို့ ကျီစယ်တာကိုများ × ×
သူ တကယ်ထင်လို့ စိတ်ကောက်တာ ရယ်ချပြန်တာ × ×
အဝေး... အဝေးကို × × သူ့ပြေးထွက်ပြီး × × ကလေး...
ကလေးလို × × ငိုတဲ့မင်းကို × ×

(ကိုကို... ကိုကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ × ×) ၂

နှုတ်ခမ်းလေးကိုမစုနဲ့ မချစ်တော့ဘူး သိလား × ×
စိတ်ကောက်ကာမနေနဲ့ မချစ်တော့ဘူး သိလား × ×
မဆိုလွန်းသူကိုတော့ × × ကိုကို တစ်အားနမ်းမိလိမ့်မယ် × ×

ချစ်ပြုံးပျော်များ ပူးပွင့်ဝေနိုင်ပါစေ

မထက်စွန်